

ΕΤΟΣ 1^{ον}

Αρ. 32

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΩΝ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ



Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΗ Μεταχειρ στήτε το νέον Ίδιοσκεύασμα **CHOCOLAXINE**

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

Είνε ένα καθαρτικόν πού έχει άριστην γευσιν, αποτέλεσμα δέ ήπιον. Με μίαν λέξιν είναι τὸ ιδεώδες καθαρτικόν.

Οί ιατροί αναγράφουν τὴν CHOCOLAXINE διότι εἶνε πολὺ εὐληπτον καὶ δὲν φέρει ποτὲ γαστρικὰς ἐνοχλήσεις δι' αὐτὸ εἶνε ἄριστον καὶ διὰ τὰ παιδιὰ.

Ἡ CHOCOLAXINE συνιστᾶται ἰδιαίτερος εἰς ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καθ' ἑξιν δυσκοιλιότητα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ



ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Ἐάν ἔχετε παραμελήσει τὰ δόντια σας καὶ ἡ ἀναπνοή σας εἶναι δύσσομος ἀποφεύγετε νὰ μειδιάσετε πρὶν μεταχεισθῆτε δις τῆς ἡμέρας τὴν μοναδικὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον. Ἐνα ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἑκαστῇ ψήκτῃ, δὲ προσδύωσιν εἰς τὰ δόντια σας μίαν ἐκθαμβωτικὴν λευκότητα.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξαλείφει τὰ κηλιδώματα δροσίζει τὸ στόμα ἀρωματίζει τὴν ἀναπνοήν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ Οἰκονομικωτέρα ὁδοντοφάρμακον, διότι ἐν ὁλοήμερον διαρκεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίας ἐκτελεστὴν Ἐκτελεστὴν τῆς ἰδιαίτης ἑλκινῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωταίνου. Δεχεται ἐδὲς Θεσσαλονίκης καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.

Τὸ Δικηγορικὸν Γραφεῖον κ. κ. Παναγιώτου Τσιμπιδάρου καὶ Π. Καλαμαριώτου, ἐδὲς Σταδίου (Μέγαρον Καραπάνου), ἀναλαμβάνει τὴν διαχειρίσιν εἰσδημάτων, φέρεων, ἀστικῶν, ποινικῶν, διοικητικῶν, φορολογικῶν — ἀρμεδιότητες εἰσδημάτων — δικαστηρίου καὶ πάσης ἀρχῆς. Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 23-666.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ, ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΛΟΓΓΙΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΛΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βάτ	πρὸς Δραχ.	30
40 »	»	32
60 »	»	43
75 »	»	50
100 »	»	54
150 »	»	76
200 »	»	95
300 »	»	162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΟΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ, ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ, ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ἀπαντα τὰ ἡλεκτρικὰ ὅπλα δι' ἐγκαταστάσεις.

Μία ἐπίσκεψις εἶναι ἀρκετὴ νὰ σὰς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΑΤΩΜΑ), ΔΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ρεκλάμα πείδει μιά δοκιμή. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμηθευτὴν σας ἓνα δείγμα πούδρας

NOVINA

Ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ κάθε βελιολογιστὴν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοσίου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τὸ συνιστᾶται ἰδιαίτερος εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Εἰμεθα ἀποδῆκῃ μόνον Μεταξευτῶν καὶ τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξευτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ πάντοτε ἐκλεκτοῦ καὶ μεντέρνου πού παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξευργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους ἱαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτηριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέσεων Αἰδηψοῦ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μὲ ὅλα ταῦτα σὰς βεβαιῶ ὅτι τὰ καλλυντικὰ προϊόντα **EDELWEISS**

κάνουν πραγματικὰ θαύματα, δηλαδή:
Ἡ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τὰ δόντια εἰς ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ἀφίνει μίαν εὐχάριστη δροσὴν εἰς τὸ στόμα.
Ἡ ΚΡΕΜΑ δίδει εἰς τὸ δέγμα μίαν ἀπαλότητα πού μοιάζει μὲ τὸ βελούδο.
Ἡ ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα καὶ καλύπτει ἁρμονικῶς τοὺς πόρους.
Ἡ ΜΥΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μίαν στιλπνότητα καὶ ἀνταύγεια εἰς τὰ μαλλιά καὶ
τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μὲ τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ καὶ εὐχάριστο πού ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάννοντας ἓνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶναι ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέγμα λευκὸ καὶ ἀπαλὸ.

Ζητήσατε λοι τὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ προϊόντα **EDELWEISS** καὶ τὸ θαῦμα εἶναι.

Θὰ εἰσθε ὥραία καὶ ἐλκυστικὴ

Παναθήναια

ΗΓΟΗΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ



Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ὁ «ἀστὴρ τῶν ἀστέρων» ὅπως ἐμφανίζεται στὴν τελευταία τῆς ταινία

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΙ' ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΠΟΤΑ

Τό νερό καί τό γάλι τών πρωτογόνων λαών. Τά δένδρα-βρύσες τής Αυστραλίας. Πώς ξεδιψάσε ο έξερευνητής Κρίστιαν Τσάμουντ. Ή «έναέριας δεξαμενές» τής Μαδαγασκάρης. Τό δένδρο-ίγελάδα τής Βραζιλίας κι' ή φοινικιά μέ τό κρασί τής Τριπολιτίδος κ.τ.λ. κ.τ.λ.



πού πίνουν καθαρό νερό ή γάλα γιά νά ξεδιψάσουν.

Όταν όμως δέν υπάρχει νερό τί γίνεται; Άκούστε, λοιπόν, καί θαυμάστε καί απορησάτε:

Όταν ο ταξιδιώτης πού διασχίζει τις άπείραντες στέπες τής Άσίας, στις όποιες κατοικούν ή φιλές τών Κινέζ, ζητάει τό βοάδιον φλοξενία από ένα φύλαρχο, εισάγεται μέ μεγάλη έπισκοπή στην μεγάλη δεξαμενή σπινής του κα' εκεί προσκαλείται νά καθήση γύρω από μία μεγάλη λεκάνη, στην οποία ο κάθε Κινέζ έχει άδειάσει τό γάλα από τις φοράδες του καί τις καμήλες του. Όλοι τους λοιπόν, όσοι κάθονται τριγύρω κρατούν στό χέρι τους μία κοίτη κα' ο φύλαρχος διψίζει κάθε τόσο μία κουτάλα στην λεκάνη καί σερβίρει τό γάλα στόν καθένα μέ τη σειρά. Τό γάλα τής φοράδας καί τής καμήλας χρησιμοποιείται από αυτούς τους λαούς ως νερό, ως τροφή καί προσφέρεται ως αναγκαίο από τον ξένο τους.

Οι Τουρκοί πού κατοικούν στις περιοχές του Άμιορά, έχουν ως κατοικίδια ζώα μονάχα ταράνους. Τό ξινό, λοιπόν, καί παχύ γάλα του ταράνδου τό χρησιμοποιούν κα' αίτοί γιά νά ξεδιψάνε καί νά τρέφονται.

Πώς μπορεί όμως νά δροσιστή κανείς στις χώρες πού δέν υπάρχουν ούτε πηγές, ούτε ποτάμια; Άκούστε πώς χόρτασε τη δίψα του ο Κρίστιαν Τσάμουντ, ένας από τους πρώτους έξερευνητές τής Αυστραλίας:

«Περνούσα από τό ποτάμι, γράφει ο Κρίστιαν Τσάμουντ, μία χώρα κατόξευη, όταν άξαφνα τό μεσημέρι μ' έπιασε μία τρομερή δίψα. Άμέσως λοιπόν είπα στην Αυστραλή πού μέ συνόδευε ότι άν δέν κατάφερα νά βρέξω τό χέλι μου μέ λίγο νερό, μού φωνάσανε ότι θά έσχαλα... Ό Αυστραλός όμως μέ καθητήχασε καί δείχνοντάς μου άπέναντι στό βάθος κοιμιά δεκαριά πανήγυρη δένδρα μέ πελώρια κλάδα, μού είπε:

—Νά, εκεί κάτω έχει νερό!...

Όταν έφτάσαμε λοιπόν κοντά στά δένδρα αυτά, άρχισα νά κυττάζω τριγύρω μου λαχναρισμένος γιά νά βοά καμιά πηγή, μά δέν έβλεπα τίποτ' άλλο παρά τό ξερό χόμα καί τις πέτρες.

Ό Αυστραλός τότε, βλέποντας την ταραχή μου, άρχισε νά γελάει κα' έπειτα πήγε κοντά σ' ένα από εκείνα τά μεγάλα δένδρα, έβασε βαθειά μέ τη μύτη τής λόγχης του μέ χοντρή ρίζα πού έβγαίνε από τό έδαφος καί κόλλησε άπάνω τής τά γεύλι του. Από τις κινήσεις καί τό θόρυβο του λαμού του, καθώς κι'

από την εύχαρίστηση πού έλαμπε στό πρόσωπό του, κατάλαβα ότι έκανε νερό!... Έβγαλα, λοιπόν, κα' έγώ τό κνηνηγατό μαχαίρι μου κα' άνοιξα στην ρίζα ενός άλλου δένδρου. Μόλις την έσκαβα, είδα ν' αναβλύζουν από εκείνη την πύλη της μερικές χοντρές σταγονές νερού, ή όποιες σε λίγο μετεβλήθησαν σ' ένα μικρό συντριβάνι πού ξεπηδούσε από τη σχισμένη ρίζα!...

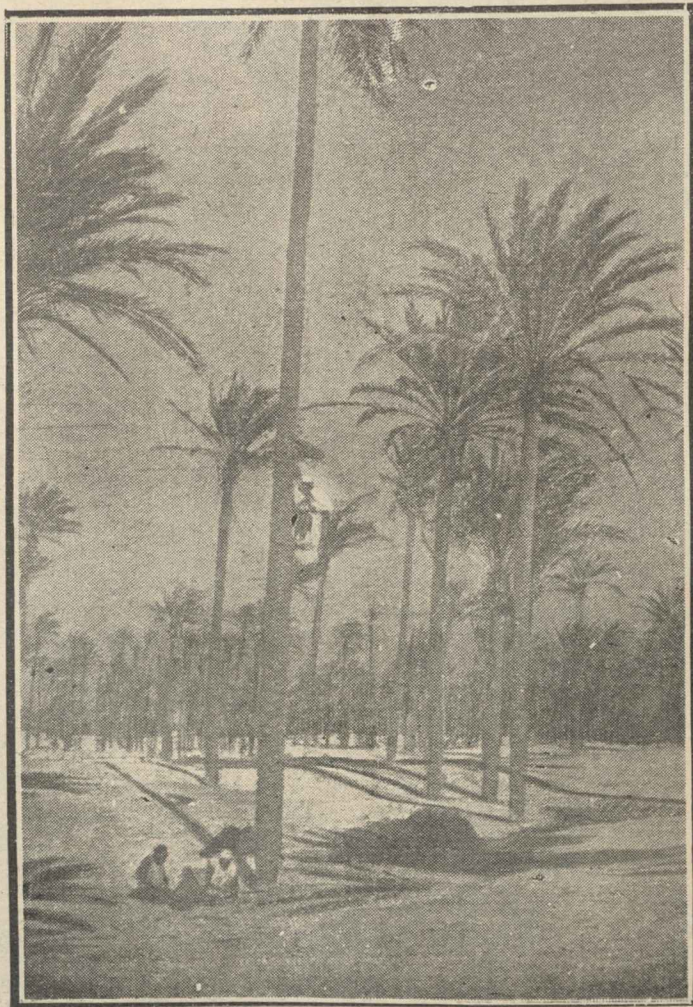
Αυτό τό εύλογημένο δένδρο ήταν ο είσάλινστος, πού κάνει κίτρινα λουλούδια. Είναι ένα δένδρο-κολοσσός πού ή κορφή του φτάνει πολλές φορές ως τά εκατό μέτρα. Στις άγκυρες καί κατάξερους περσόνες τής Αυστραλίας, αυτός ο είσάλινστος άπαντάται σε κάθε βήμα καί πολλές φορές σχηματίζει άπείραντα δάση.

Ή πολυάριθμες ρίζες του πού μοιάζουν μέ τεραστιάδη έρπετα προμηθεύουν από διασημένο ταξιδιώτη ένα δροσερό καί άρωματικό νερό. Άντίχει, τέλος τό δένδρο αυτό σ' όλες τις ξηρασιές, σ' όλους τους φιλογερούς άνθρώπους καί σ' όλους τους άνεμοστρεβίλους της κόκκινης άμμου, πού τυλίχουν καμιά φορά τις έρημιές σαν ένα σύννεφο φωτιάς...

Όταν χόρτασα λοιπόν τη δίψα μου, έτοιμαζόμουν νά συνεχίσω πάλι τό δρόμο μου, όταν άκούσα τον Αυστραλό νά μού λέη θυμωμένος:

—Έτσι λοιπόν γυρίζετε την πλάτη στην εύεργέτη σας; Αυτό τό δένδρο εθα πεινάει άν τό άφύγετος έσσι!...

—Τί πρέπει νά τού κάνω λοιπόν; Τόν ρώτησα ουσιασμένος.



Ή κρασοφοινικιά τής Τριπολιτίδος

—Κυτάξτε έμένα τί θά κάνω, μού είπε πάλι ο Αυστραλός.

Κι' έπειτα, σκάβοντας τό χόμα μέ τό ταχυρί του, βρήκε λίγο άργίλο κα' άφού τον ζύμωσε μέ τό νερό, έφραξε μ' αυτόν τό σάσιο τής ρίζας, φτιάχνοντας μ' αυτό τον τρόπο από πάνω ένα μεγάλο καί βαρύ βούλωμα. Τό νερό πού ήταν, όπως θά κατάλαβατε, ο χυμός του δένδρου, σε λίγο έπαψε νά τρέχει...

Στη Μαδαγασκάρη, πάλι, συναντάει κανείς ένα άλλο παράξενο δένδρο πού τό λένε «ένδρο του ταξιδιώτη», πού όποιον τά φύλλα εις διαλυμένα μέ τέτοιο τρόπο, σαν νά σχηματίζουν ένα παγοει γυμνά πάντα από νερό, μέ τό όποιο μπορεί νά δροσιστή ο διασημένος ταξιδιώτης! Κάποιος έξερευνητής, μάλιστα, είπε ότι τό δένδρο αυτό μοιάζει μέ έναέρια δεξαμενή!...

Στη Βραζιλία, τέλος, βρίσκεται τό δένδρο-ίγελάδα ή τό γαλακτόδένδρο, πού μόλις κάνετε μέ σχισμή στό φλοιό του κομμάτι του, βλέπετε νά αναβλύζει από αυτήν ένα παχύ γάλα τόσο άσπρο καί τόσο καθαρό σαν τό γάλα μιας έλβετικής άγελάδας!

Υπάρχουν όμως καί δένδρα, από τά όποια αναβλύζει ένα ύπεροχο... κρασί! Τέτοια άλλα κοτα δένδρα βρίσκονται σε πολλές περιοχές τής Άφρικής καί κυρίως στην Τριπολιτία. Άρκει λοιπόν νά σπάσετε βαθειά τον κορμό μιας ειδικής καί πανήγυρης φοινίκας, γιά νά δητε άμέσως νά ξεπηδέσει ένα άφροτό «κωνινέλι», πού οι ίθαγενείς τό μαζεύουν μέ άσπα πού τά κρεμούν μέ σχοινιά από τό δένδρο. Αυτό τό κρασί στην Τριπολιτία τό λένε «λέγματος» καί δέν είναι τίποτ' άλλο παρά ο χυμός του δένδρου.

Ο άνθρωπος όμως δέν θέλει νά χορτάσει μονάχα τη δίψα του, νά ικανοποιηθή κα' άκόμα καί θέλει καί νά εύχαριστηθή. Γι' αυτό, εκτός από τό νερό καί τό γάλα, πίνει καί διάφορα άλλα ποτά πού φτιάχνει μόνος του καί μέ χιλιάς δυό παράξενους τρόπους.

Οι Αιγύπτιοι, π. χ., έβραζαν τό μοιστό μετ' μεγάλους φούρους κα' έφτιαχναν τό «βραστό κρασί», όπως βλεπουμε καθαρά από τις παραστάσεις πού είνε χαραγμένες στους τοίχους τών βελυκτών μνημείων καί τών τάφων.

Οι Έλληνες, πάλι, είχαν ο «θαλασπινί» κρασί, δηλαδή τό κρασί πού ήταν ανακαμμένο μέ νερό τής θάλασσας! Αυτό τό άλλόκοτο μίγμα βρόθηκε τυχαίως εξ αίτιας μιας άπιστης άποψής. Κάποιος δούλος δηλαδή δοκίμαζε κυνικά τό κρασί πού είχε στους άμφορείς του ο άρέντης του κα' έπειτα τους γέμισε μέ νερό τής θάλασσας! Μά μέσα όμως, ο άρέντης πού είδε ότι τον έβλεπαν, μά είδε άκόμη ότι τό κρασί του ήταν πού καλύτερο από πρώτα. Τιμήθηκε, λοιπόν, τό σφάλμα, μά έφάρμασε καί τη «συνταγή» του κα' από τότε όλοι συνήθισαν νά βάζουν νερό τής θάλασσας στό μοιστό τους.

Οι Ρωμαίοι, την εποχή του Αιγυπτίου, γιά νά φτιάξουν «κρασο» πού κρασί, τ' ανακατεύουν μέ κρασί, μέ νερό, μέ σάτζες, μέ φύλλα πίκου, μέ παραμυθόλα καί μέ τό χυμό τών άγριων άγριοκινών! Πώς σας φαίνεται αυτό τό σοφό

άνακείμενα; Δέν μοιάζει λιγάκι μέ τά μοντέρνα μας κοκταίλς; ***

Μάθαμε στην άρχή καί γιά τις διασημότητες τής γένσεως. Ό Γερμανός, λοιπόν, διάσημος Λούις Λούις αναφέρει σ' ένα βιβλίο του πού έχει τόν τίτλο ή «Γένση» ότι εκτός από τους άνδραμάνεις, υπάρχουν κα' άνθρώποι πού πίνουν... νερό! Μερικές Άγγλίδες, πάλι, άγαπούν ύπερβολικά την κολόνα. Ή γυναίκες τών ψαράδων τής Ιρλανδίας, λένε ότι έχουν τη μαγία νά ξεδιψάνουν τη λάμπα τους καί νά πίνουν τό πετρέλαιο! Οι Λάτινδες, πάλι, είνε κατενθουσιασμένοι όταν μπορούν νά ξεδιψήν λίγο σαπούνι στον καφέ τους!

Μά τί νά πη κανείς καί γιά κείνα τά ποτά πού φέρουν καί σπινιακά έκστασι, ένα έρεθιστό της φαντασίας καί πού προκαλούν φαντασμαγορικά όνειρα, όπως είνε ένα είδος χαλαστικό πού τρέλλανει ή αποδυναμώνει τους λάτρεις του; Αυτό τό ποτό του χαλς έχει μία παράξενη ιστορία.

Την εποχή των Σαυροφοριών, κάποιος Χάσιν Μπεν Σαλαά, ένας Πέρσης χωράτης, καίησσε μέ τις πανουργίες του νά γίνη βαλίας πού Σουλτάνου. Έπειτα έγινε προφήτης κα' άφού έγκατεστάθη σ' ένα απόρρητο κρηκό στα βουνά του Λιβάνου, κάλεσε κοντά του όσους ήθελαν ν' απολαύσουν επί της γής την εύτυχία πού Παράδεισου! Τους κερύνεσε λοιπόν ένα ποτό, τό όποιο τό μυστικό τό ήξερε μονάχα αυτός. Οι φίλοι του, όταν ήσαν από τό ποτό του, άρχισαν νά βυθίζονται σ' ένα γήινο ήλιο, σε μία νάκρη πού δέν ήσασε δόλιο μέ τό βαρύ μεθύσι του άλώοι, κα' ούτε μέ τους πρότους ποικεφάλους του ό ποί. Όσοι τότε δοκίμαζαν μία φορά αυτό τό μαγικό ποτό πού έφερνε παράξενα καί γυναικεία όνειρα, γινόντουσαν σκλάβοι του Έξου του Βουνοί, όπως άπόμεινε γνωστό στην ιστορία ο Χαλάν-Μπεν Σαλαά κα' έκαναν σ' ένα μονάχα νόμιμα του τά πού σκλήρα καί τά πού άπάναθρακα έργατήματα.

Σήμερα όστόσο είνε γνωστό τό μυστικό του Έξου του Βουνοί. Τό ποτό πού έδινε στους φίλους του, είχε μέσα τό χαλς πού βγαίνει από τό κανάτι καί πού διαλύεται έπειτα σ' ένα άποδοήποτε άρωματικό ποτό!... Τέτοια ποτά πού φέρουν την τρέλα καί τό θάνατο, υπάρχουν άναρίθμητα. Στη Νόβα Άμερική, π. χ., φτιάχνουν μία μύρα από καλαμπόκι. Ένα άλλο είδος μύρας από τό καννάβι φτιάχνουν πάλι οι Άραβες. Οι Φινίκινδοι φτιάχνουν ένα ποτό από μανιτάρια καί στην Κεντρική Εύρώπη υπάρχουν ή συνήθεια νά φτιάχνουν ένα δηλητηριώδες κα' άρωματικό ποτό μέ τό βόσπινο, πού τό βράζουν καί τό λιώνουν μαζί μέ τό κοκκοίτσα του. Ξέρετε δέ γιατί είνε άρωματικό καί δηλητηριώδες τό βόσπινο αυτό; Γιατί τά κοκκοίτσα του βόσπινου έχουν πικρικό όξύ, δηλαδή ένα από τά πού κρανιολόγια δηλητήρια πού υπάρχουν καί πού μία μονάχα παγόνα του στη γλώσσα ενός βοδιού μπορεί νά τό σκοτώσει άμέσως!

Τό περίεργο όμως είνε ότι οι γιατροί θεωρούν τό στομάχι εκείνον πού δηλητηριάζεται μέ αυτά τά παράξενα ποτά, πού ικανοποιούν τις διασημαμένες γένσεις, μόνο μέ άγνό γάλα καί καθαρό νερό, τά δυό ποτά πού πίνουν οι άνθρωποι, όταν ζούσαν στα παραδείσια χρόνια του κόσμου.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Έκτελεσφόρησε, κατά μετάφρασην του γνωτού ποιητού καί λογοτέχνου κ. Θεοανδοίου Σταύρου-Μελισση, τό περίφημο έργο του Σίλλερ «Μαρία Στουαρτ». Ή μετάφραση του κ. Σταύρου είνε πραγματικώς άνταξία του πρωτοτύπου. Παύεται εις όλα τά βιβλιοπωλεία.

Ό γνωστός λόγιος καί συγγραφέας κ. Ν. Πορφύρης έκτελεσφόρησε πού ήμερον μετάφρασην τής γνωστής τραγωδίας του Εύριπίδου «Ίων», σε όμοιοποιητικούς στίχους. Ή νέα έργασία του κ. Πορφύρη είνε έξαιρετικά ένδιαφερόντα καί τη συστήνουμε στους φίλους μας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ



ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΑΜ

Παρ' όλίγον νά ματαιωθεί τό γάμομα της τανίας «Τί; Δέν έχει μύρα;», εξ αίτιας τής έπλομπίας του Τζέιμς Ντιράιν προς τον συνάδελφό του καμιά Μάσσερ Κήτον. Στην τανία αυτή ή φαρμακική Φίλις Μάσσερ έμφανίζεται ως φαρμακίστρια του Κήτον καί διαδραματίζοντας πολλές κομωδίες, έρωτικές σκηνές μεταξύ των δυό τους. Ό Ντιράιν, όμως δέν έχει ούτε μία έρωτική σκηνή σ' όλόκληρη την τανία καί άπέλυσσε ότι άν δέν προσθέσουν τουλάχιστον μία προς χάριν του, θά παρατηθή!...

Ένας από τους καλύτερους τεχνιστές του Χόλλυγουντ είνε καί ο Τσαρλ. Φορρέλ. Παρ' όλίγον καινού μάλιστα, πού είχαν πάει στό Χόλλυγουντ οι δυό ανταγωνιστές τής Άμερικής γιά τό κίπθελον Νταβίς, Τζόν Μαν Ράιν καί Βίλμπερ Άλμσον, έπαιξε μαζί τους, καί οι δυό άστέρες τής ρωσικής μέ δυσκολία τά κατόφεραν νά νικήσουν τον άστέρα της δόξης.

Ή Μάξ Κλάρε, καί γόνος, δέν έχει δόξα διασημότητας πού είνε πρόθυμοι νά διαπείσουν τά πάντα προς χάριν της. Έγώ όμως δέν λείω σε κανένα σ' όποιον, κα' ούτε θά έσχαγατό ποτέ μου αυτή τη λέξη σ' άνδρα, δηλώνει μέ πεποίθηση ή όραία πρωταγωνίστρια.

Ή Μάξ Κλάρε, ως γνωστόν, είχε πέσει θύμα αυτοκαταπονητικής δυστηχημώδους πού όλίγον καινού καί τώρα χρενίζει τά μαλλιά της μέ άφέλειες, γιά νά κερήν τά σημάδια πού έμειναν στό μέτωπό της. Μιλόντι όμως έμεινε σημάδεμένη, είνε περήνητη σ' όλα τά στυμια καί προσεχεται νά γυρίση μία τανία μαζί μέ τον Νέλ Χάμilton γιά την έταρτα «Κολομπία».

Όταν ή Έλλεν Τριούλβιτς αντέλκρη ότι έπρόκειτο νά γίνη μητέρα, είχε την παύση ότι τό παιδί πού θά γεννιόταν θά ήταν δίχως άλλο, κόρη. Τόσο δέν πίστευε σ' αυτό, όστε άρχισε νά τού έτοιμάση τά άσπασματικά καί του.

Στό τέλος, όμως, αντί γιά την κόρη πού περίμενε, γεννήθηκε ένα καλοθερμένο άγόρι κα'. Ή Έλλεν είνε άπελαμένη γιά την διαίτη τών έλλειψών της, αλλά ο Φόραν Ροίτν, ο έννηχιμένος πατέρας, είνε κατενθουσιασμένος γιά τόν γιό.

Ό Λέολ Ρέντον καί ή Άνν Ντόρρα έκαναν τό όραμότερο γαμήλιο ταξίδι πού μπορούσαν νά φανταστούν καί μάλιστα άνεξόδοι. Μία γεμινική έταρία προσέλαβε τον Ρέντον γιά νά γυρίση μία τανία στις άντες. Της «Αδριατικής» κα' έτσι διεκτέλεσαν οι νεόνυμφοι τό όκεανό καί περνούν τον ήμισυ του μέλιτος σ' ένα νησί της Δαλματίας. Έχουν σκοπό νά παρατείνουν τη διαμονή τους στην Εύρώπη όσο μπορούν περισσότερο, γιατί κα' οι δυό τους.

Στό «Σινιόν του Σταύρου», την μεγάλη τανία του Στάυ γιά Μιλ. ή Κλωνέντε Κίμπερ, ή όποία παίζει τόν ρόλο τής Ποταλίας, παίρνει ένα πραγματικό λουλούδι μέσα σε γάλα! Όπως όμως έκτελεσφόρησε ή ίδια μετά τό γάλα, κολούπιτο αυτό, έτοιζε νά κινή ένα ντόκι μέ σέκτο νερό, γιατί άσθενόταν ότι καλούσε σε όλα της τό σώμα. Φαίνεται ότι ή Ποταλία δέν θά είχε την ίδια άνάκληση πού καθαριόταν.

έκτελεσφόρησε ότι στό Χόλλυγουντ δέν μπορεί νά περάση ποτέ ένας γάμος. ***

Τά τελευταία νέα του Τζέιμς Ράιτ είνε ότι άνακάλεσε ν' αγοράση ένα πτηνοτροφείο πού θά τό διενθνή ο ίδιος. Τόν τελευταίο καιρό, ο Ράιτ γάμοι, χωρίς διακοπή, έννά τανίες άλληλοδιαδόχως καί φαίνεται πώς ανακάλεσε ότι τό άνακατακότερο έπάγγελμα είνε τό νά κρεάτη κανείς χοίμια δίχως νά κινή τίποτε άλλο παρά νά μαζεύη αινά κα' έτσι άποφάσισε νά γίνη πτηνοτρόφος.

Ό σύζυγος τής Τζέν Ντιάν, ο γιατρός Γαρίφον, ύπέστη όξείαν προσβολή σκολιωματίδους κα' αναγκάστηκε νά υποβληθή σε άμεση έγχείρηση. Ή Τζέν διέσχισε όλο τό άμεση από την Κολοφορνία ως τη Νέα Υόρκη καί ή άποροπή εμφάνισής της εκεί έκανε τις κακές γλώσσες νά πουν ότι είχε γιά νά πάρη τό διαζύγιο της. Ή κοινοκοπολογία άντι έκανε έξω φρεσών την πατή σύζυγο.

Ή Μάξ Γουέστ, ή νέα σείρη του Χόλλυγουντ, έχει διαμαρτυρία άξιας έκπαιξης έξήντα χιλιάδων δολλαρίων, τά όποια φέρει διαρκώς άπάνω της καί κινολογεί μ' αυτά στους όρμονες χωρίς νά λαμβάνη καμιά προφύλαξη. Εθάρπαινε έπειτα οι γυναικίσες άν την ληστεύσουν; ***

Τό όπτι της Λίλιαν Τάππαυ είνε κατόπιν έσοτεσκόπ κα' έσοτεσκόπ, απ' τό κατόπιν ως την κορυφή. Οι τοίχοι, ή πόρτες καί τά παράθυρα είνε όλα βαμμένα κασταύρο, τά έπιπλα είνε κα' αυτά άσπρα, κα' άκόμη οι υπενοτάδες της, τά τρομακτικά της κα' όλα τά άσπράματα του σπιτιού είνε κασταύρο.

Ό καμωός Ντιράιν, μάλιστα, έδήλωσε ότι δέν έπισκέπτεται την συνάδελφό του, γιατί δέν έμεινε νά γυρίση την άσπλην λευκαία του σπιτιού της μέ τό παρόν του κοστούμι. ***

Οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ σπάζουν τό γέφυλά τους ν' ανακαλύψουν καί ή έταρτα «Μέτρο-Γαλιντόν», ή όποία προσέλαβε την Κόλιν Μορ μέ συνάδελφο καί την παρύνει άρρωστη χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα, δέν την χρησιμοποιήσε ούτε σε μία πύνα άκόμη, ούτε άνήγειρε σε τί θά πείνη προσώχως, κα' έβγαλε καί την φωτογραφία της από την πινακίδα τών πρωταγωνιστών πού δημοσιεύει τακτικά στό περιοδικό. ***

Στό «Σινιόν του Σταύρου», την μεγάλη τανία του Στάυ γιά Μιλ. ή Κλωνέντε Κίμπερ, ή όποία παίζει τόν ρόλο τής Ποταλίας, παίρνει ένα πραγματικό λουλούδι μέσα σε γάλα! Όπως όμως έκτελεσφόρησε ή ίδια μετά τό γάλα, κολούπιτο αυτό, έτοιζε νά κινή ένα ντόκι μέ σέκτο νερό, γιατί άσθενόταν ότι καλούσε σε όλα της τό σώμα. Φαίνεται ότι ή Ποταλία δέν θά είχε την ίδια άνάκληση πού καθαριόταν.



'Ανάμεσα από δύο αγάπες

Της Μ. Ντελλού



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κάθε απόγευμα, η Τζινέβρα κι' η Τόσσα έφταναν από τον πόρο και πήγαιναν και καθόντουσαν, ανάμεσα στους δρόμους, αντίκρυ στη θάλασσα. Ο άκαιρος απόλυτος μισοφύγος, τότε γαλήνιος και πόπε τριανταφυμένος, σφαιρώνει με τὰ καπρίτσια του άνέμου. Η Τόσσα, άρπου πρώτα έβραχνε για καχίλια στην άμμο, ξαναγύριζε κοντά στην άδελφή της και διασκεδάζει παρακαλοφωθώντας τὸ πέταμα τὸν θαλάσσιον πευλιών. Η Τζινέβρα πάλι χαίταν σε άπειλότητες άνειροποιήσεις, μπροστά στὰ καμάτα που άλλάζαν όλοένα χρώμα κάτω απ' τον ήλιο. Συλλογιζόταν τὸ πεθαιμένο της παιδάκι, πὴς μιστικές της απογοητεύσεις και τὴ δειλὴ έλλάδα ποῦζε ξαναγεννηθὴ μέσα στην ψυχὴ της. Δὲν είχε ξαναπῶθ' ότὸςόσος μέσα στὰ μαύρα μάτια τὸν Σιλβίο αυτή την έκφραση που την είχε κάνει τόσο εὐτυχισμένη... Μήπως και αυτή την έκφραση που την είχε κάνει τόσο εὐτυχισμένη... Μήπως είχε γελαστεί, νομίζοντας ότι θὰ μπορούσε νὰ τὸν συνηθίσει και νὰ σβήσει, με την έπιδοσή της όμορφιάς της, από την ψυχὴ του την άνάμνησι τὴς πεθαιμένης;

Έτσι, μέσα στην ψυχὴ της, ἡ απογοήτευσις κι' ἡ έλλάδα διαδεχόντουσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Όπως και πρὶν, οὔτε και τώρα δὲν τοῦ μούσε νὰ δείξει στὸ Σιλβίο τὴν ἀγάπη της. Καί ήταν πολλὴ περιήραση, πολλὴ λευτερί, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσει τὰ δολώματα τὴς κοκεταρίας. Άφινε λοιπὸν στὸ Θεὸ τὴν φροντίδα νὰ λύσει αὐτὴν τὴν δδονηρὴ κατάσταση και περιοριζόταν στην έπιδοσὴ τὸν καθηκόντων της, προσπαθώντας νὰ μὴ συλλογιζέται πολλὴν τὴν ἀγάπη που ὁ Σιλβίο τὴς ἀνέπνευσε. Μὰ όταν, κάθε μέρα, τὸν έβλεπε νὰ φεύγει μόνος γιὰ ὥρες ἀλλόθωρος, όταν τὴς έδινε ἕνα ἀνάλαφο, σχεδὸν φευγαλέο, φιλίμα, συλλογιζόταν με πίκρα: «'Αν ἡ 'Ελένη ήταν ἔδω στὴ θέσι μου, δὲν θὰ τὴν άφινε έτσι. Καί πόσο διαφορετικὰ θὰ τὴ φιλοσόφει...»

Ὅτὸςόσος, ἔξ' ἀφορμῆς τὴς περαστικῆς αὐτῆς φιλάρας που είχε τὴν μέρα στὸ βλέμμα τοῦ Σιλβίο, ἡ έλλάδα ήταν τώρα πάλι δυνατὴ ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσί της. Έλεγε μάλιστα συχνὰ ὅτι με τὸν καιρὸ ἡ νύχθ θὰ ήταν δυὰ της ἰσως.

Ένα βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὸ γεῖμα, ὁ μαρκήσιος Όρσέλλα πήγε και δοῖκε τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἔκανε πὸν περίπατό της σὲ μιὰ δεινδοστοκία τοῦ πάρκου. Τὸ δειλινὸν είχε ἀρχίσει νὰ το διαδρόχεται πειὰ ἡ νύχθ. Τὸ μισοφύγετο, κάπως θολὸ, ξεχώριζε στὸ σκοτὶ καλὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μισοφύγετο, τὸ γαλάζιο φέρεμα τὴς Τζινέβρας φαινόταν σὸν ἕνα φωτεινὸ νυκτιμένο σημάδι. Καί όταν ἡ νέα γυναῖκα γύρισε τὸ κεφάλι της πίσω, ἀποφύγοντας τὰ διήματα τοῦ συζύγου της, τὸ ὠραῖο πρόσωπό της φωτίστηκε κάτω ἀπὸ τὸ φαινό φῶς που ἀρχίζει νὰ σκορπίζει τὸ μισοφύγετο.

— Έλαβα ἕνα σημεῖωμα ἀπὸ τοὺς φίλους μου τοὺς Βερσέιγ, εἶπε ὁ Σιλβίο. Βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή σὲ μερικὸς συγγενεῖς τους στὸν πόρο τοῦ Γκρενέλα. Δὲν εἶνε πολλὴ μακριὰ ἀπὸ δὸ και σκοπεύουν νάρθουν νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν τὴν προσεχὴ ἑβδομάδα.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Τζινέβρα ἀπάντησε μ' εὐγένεια.

—Θὰ εἶμαι πολλὴ εὐτυχὴς νὰ τοὺς γνωρίσω...

Στὴν πραγματικότητα, ὁμος, δὲν τὸ ήθελε καθόλου αὐτὸ, γιατί ἤξερε ὅτι στὴν ἐπαύλῃ τους ὁ Σιλβίο είχε δὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν 'Ελένη.

—Θὰ ἔπρεπε, ἐπρόσθεσε ὁ μαρκήσιος, νὰ τοὺς προτείνουμε νὰ παρατείνουν τὴ διαμονή τους ἔδω... Αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς στενοχωρήσει ποτὶ;

—Καθόλου, ἀπάντησε ἡ Τζινέβρα. Μὰ μοῦ φαίνεται πὸς δὲν εἴμαστε πολλὴ καλὰ ἐγκατεστημένοι ἔδω, γιὰ νὰ δεχόμαστε και ξένους...

—Οἱ Βερσέιγ εἶνε ἀξιαγάπητοι ἄνθρωποι που ἀπεχθάνονται τοὺς τύπους. 'Η βαρόνη μάλιστα εἶνε μιὰ γοητευτικὴ γυναῖκα κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ σὰς ἀρέσει πολὶ.

Ἡ Τζινέβρα ἔκανε μερικὰ διήματα, και ὁ Σιλβίο, μηχανικά, ἀρχισε νὰ βαδίζει πλάι της. 'Η δεινὴ αὐρὰ τοὺς ἔφερεν τὸ ἀρομα πὸν λουλουδιών. Τὸ φέρεμα τὴς Τζινέβρας ἀγγίζει τις μικρὲς μυρτίες που ξεφύτρωναν στὸ δρόμο τους.

Ἡ νέα γυναῖκα ἀνέθηκε ἀργὰ καὶ γοργὰ σκαλοπάτια και βρέ-



Ο άκαιρος απόλυτος μισοφύγος τους...

θῆκε σὲ μιὰ μικρὴ ταράτσα που τὴν ὅρασε μιὰ πελώρια σκά.

Ο Σιλβίο τὴν ἀκολούθησε. Πῆγε κι' ἀκούστηκε κοντὰ της στὸ πάλιν πέτρινο πεζοῦλι τὴς ταράτσας που τὸν είχε φάει ὁ χρόνος. Μπροστά τους, μακριὰ, κάτω ἀπ' τὴ θαμνὴ ἀνταύγεια τ' οὐρανοῦ, ξεχώριζε ἀμφοτέρω τὸ ἀργὸ λίκνισμα τὴς θάλασσας. Ο ἥχος τὸν καμάτων που ὅρασαν πέρα στους δρόμους ἔφτανε ὡς τ' αὐτιά τους. Ἡ αὐρὰ τοῦ οὐρανοῦ χάιδνε τὰ πρόσωτά τους.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Σιλβίο ρώτησε:

—Δὲν βαρεθήκατε ἀκόμα αὐτὸ τὸ μέρος;

—'Ω! καθόλου! εἶπε ἡ Τζινέβρα. Έχει τέτοιες όμορφιές!

—Όμορφιές πολλὴ διαφορετικὲς ἀπὸ τὴς πατρίδας μας!...

—Εὐτυχῶς διαφορετικὲς, πράγματι. Έδω δὲν ἀπάρχει ἡ γλαία τοῦ τόπου μας, ἡ λαγερὴ χάρι τὸν βουνοῦν μας, ἡ λεπτὴ γοητεία τὸν τοπεῖον μας... Όλα ἔδω εἶνε πὸ ἀγρία και πὸ μελαγχολικά... Μὰ, παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ γοητεία τὴς Βρετανίας, εἶνε συναρπαστικὴ... Δὲν νομίζετε κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο;

—Βέβαια. 'Ηξερα ἀπὸ ἄλλοτε τις όμορφιές τὴς Βρετανίας και γι' αὐτὸ ξαναῖθθα ἔδω μ' εὐχαρίστηρι.

Ἡ Τζινέβρα ἤξερε πράγματι ὅτι ὁ Σιλβίο είχε ἀπισκεφθὴ ἄλλοτε τὴ Βρετανίαν — μαζὺ με τὴν 'Ελένη. Αὐτὸ δὲν τὴς τὸν είχε πῶθ' ὅτι. Τὸν είχε μάθει ἀπὸ τὸν δὸν Πάολο ὁ ὁποῖος, όταν τὴς τὸ εἶπε, ἐπρόσθεσε: «'Η 'Ελένη δὲν ἀγαποῦσε αὐτὴ τὴ χώρα. Τὴν εἰσέισε μελαγχολικὴ και πληρωμένη».

Έξαφνα, φάνηκε στὴν Τζινέβρα, ὅτι ἡ σκά τὴς 'Ελένης περνοῦσε μεσαῖς τους. Στῆσάντρε και δυνατὰ στὸ πεζοῦλι με τὰ γυνὰ μικράτα της, που ἔπρεμαν. Καί συλλογιζόταν: «Σκέπτεται, χωρὶς ἄλλο, τὴν 'Ελένη... Σκέπτεται τὸ ταξεῖδι που ἔκαναν ἔδω μαζί...» Μὰ βαρεὰ θλῆν τὴν πλημμύρισε μ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Γιὰ πρώτη φορὰ τὴς φάνηκε τώρα κάπως πικρὴ ἡ μνηστικὴ τὸν φινιών και τοῦ ἀλατιοῦ που ὁ άνεμος ἔφερεν ἀπ' τὴν θάλασσα.

Έκείνος ἐσώπαινε, κοντὰ της. Εἶχε γείρει τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ στήθος του και συλλογιζόταν πράγματι τὴν 'Ελένη. Σανέκανε με τὸ μυαλό του τὸ ταξεῖδι που ἔχαν κάνει ἄλλοτε μαζί. 'Ω! ἡ πικρὴ που ἀγαπημένη, δὲν καταλάβαινε καθόλου τὴν ξεχωριστὴ όμορμὰ τὴς θλιβερῆς αὐτῆς χώρας. Τὴς ἄρεσαν τὰ ἀρώματα, τὸ φῶς τὸν χοροῦν τοῦ ήμιου, ἡ μάλλον ὁ θόρυβος τοῦ Παρισιοῦ, ἡ κίνησις τὴς κοσμικῆς ζωῆς, ἡ ψευτικὴ λάμψη τὸν σαλονιών. Τὸ ταξεῖδι στὴ Βρετανίαν εἶχε ἀφήσει στὴν μνήμη τοῦ Σιλβίο μιὰ ἀνάμνησι μάλλον δυνατῆ. Αὐτὴ ἡ παρατήρησις, τὴν ὁποία μάλς τώρα ἔκανε, τὸν προκαλοῦσε ὀδυνηρὴ ἐντύπωση σὸν νὰ είχε διατρέξει μιὰ ἀπιστία ἀπὸ ναντὶ τὴς 'Ελένης.

Μιὰ φωνὴ τοῦ ἔλεγε τώρα μέσα του: «Δὲν εἶνε ἡ πρώτη ἀπιστία που τὴς κάνεις... Ναι, τὴς εἶσαι ἀπιστος, μέσα στις σχέσεις σου, κάθε μέρα. 'Αγατᾶς τὴν ἄλλη... Καί ἐπειδὴ δὲν τὴς τὸ λές, νομίζεις ὅτι κρατᾶς τὸν ὄρο σου... Μὰ μέσα στὴν καρδιά σου ἔχεις προδοσὴ κιόλας τὴν 'Ελένη».

Ένας ἥχος κουνδουνοῦ ἀκούστηκε ἔξαφνα. Ἡ Τζινέβρα ἀνοῦθώθηκε, λέγοντας:

—Σημεῖωμα γιὰ τὸ δειτνω...

Έγκατέλειψαν τὴν ταράτσα. Μπροστά τους, ἡ μικρὲς δεινδοστοκίες ἀπλωνόδονταν μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ Τζινέβρα ἀνοῦθώθηκε τὸ χέρι της στὸ μετρώπο τὸν συζύγου της, λέγοντας:

—Τὴ κοίμα που γυρίζουμε! Εἶνε τόσο ὠραία!

Ο Σιλβίο κάπταζε τὸ ὠραῖο τὴς προφύ, τὸ στοχαστικὸ τὴς στάσι που ἔπρεμε λίγο, τὸ μακριὰ τὴς ματοστύνορα. Μὲ μιὰ τριμερὴ κίνησι πήρε τὸ χέρι τὴς νέας γυναῖκας, τὸ ἔφερε κάτω ἀπὸ τὸ μετρώπο του και τὸ κράτησε μέσ' ἀπ' τὰ δάχτυλά του που ἦσαν θερμὰ κι' ἔπρεμαν.

Ἡ καρδιά τὴς Τζινέβρας ροῦσώσε ἀπὸ μιὰ βαθειὰ χαρὰ...

—'Ω! ἂν τοῖμοῦσε νὰ τοῦ τὸ πῶ ἐκείνη τὴ στιγμή!... 'Αν τοῖμοῦσε νὰ τοῦ φωνάξω τὸν πόνο της, τὴν ἀγάπη της!...

Μὰ, ὅχι, δὲν τόλμισε... Δὲν εἶπε τίποτε... 'Εξ' ὅλλου τὸ σφῆζε μὸν τὸν δαχτύλον που εἶχε ἀλαφρώσει κιόλας... Εἶχε τελειώσει πειὰ αὐτὴ τὴ στιγμή τὴς τριμερὸς τῆτος... 'Ισως, γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ

Σιλβίο νὰ φαντάστηκε πὸς είχε τὴν 'Ελένη κοντὰ του... Κι' ἔπειτα νὰ θυμῆκε πὸς ήταν ἡ Τζινέβρα...

Μέσ' στὴ νύχθ που τὴν φώτιζε ἀβέβαια τὸ μισοφύγετο, ὄρανόσαν μπροστά τους ὁ πύργος. Σὲ μιὰ πόρτα φωτισμένη φάνηκε ἔξαφνα ἡ Τόσσα. Φοροῦσε ὀλόλευκα και τὰ μαύρα τὴς μαλλιά ἔπρεσαν ἀπὸν στους ὄμιους της. Τὸ βλέμμα της είχε προσήλωθ' στὸ γαυτὸ τὴς και τὴν ἀδελφὴ της. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Σιλβίο τὴς εἶπε με μιὰ διαμένη εὐθυμία:

—Μᾶς περιμένεις, μικρὴ ἀδελφούλα;... Μήπως φοβήθηκες πὸς χαθήκαμε... Νά, που ξαναγυρίζουμε τώρα σῶσι και ὑγιείς...

—'Ω! δὲν φοβόμουν καθόλου!... Εἰσάστε μαζί με τὴν Τζινέβρα...

Αὐτὸ ήθελε κι' ἐγὼ...

Πῆρσαν τὴν ἀδελφὴ της, τὴς ἔπηρε τὸ χέρι και, φέρνοντάς το στὰ χεῖλις της, ψιθύρισε:

—Τζίνα, ἀγαπημένη μου Τζίνα!

Ἡ Τζινέβρα, μ' ἕνα συγκινημένο χαμόγελο, ρώτησε:

—'Ε, π' ὅ' ἔπασσε, Τόσσα μου;

—Σ' ἀγαπῶ τόσο!... Καί θέλω αἶμα ὁ κόσμος νὰ σ' ἀγατᾶ σὶν και μένα.

Ἡ Τζινέβρα χαμογέλασε πάλι, μιὰ αὐτὴ τὴ φορὰ με μελαγχολία. Εἶπε μ' ἕνα τόνο που προσπαθοῦσε νὰ πὸν κἀνὴ εὐθυμῶ, μὰ, που ήταν, γεμάτος πίκρα:

—Αὐτὸ δὲν εἶνε στὴν ἐξουσία σου, μικρὴ μου Τζέσσα... Μὰ ἡ ἀγάπη σου μοῦ εἶνε πολλὴ γλυκειὰ... Εἶνε μιὰ ἀπὸ τις χαρὲς τὴς ζωῆς μου...

Καί τὸ δειτνω, ὁ Σιλβίο κονδέντασε ἐλάχιστα. Φαινόταν σκεπτικὴς ἡ διαπροστικῆς. Ἡ δόνα Μαρία είχε πονοκέφαλο. Ἀνέθηκε στὴ διαμερίσμά της ἀμέσως μετὰ τὸ γεῖμα, παίρνοντας μαζί της τὴν Τόσσα, ἡ ὁποία κοιμόταν νοοῖς.

Έτσι ὁ Σιλβίο κι' ἡ Τζινέβρα ἔμειναν μόνοι μέσα στὸ σαλόνι, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἐνός πολυελαίου.

Ἡ Τζινέβρα κεντοῦσε, κι' ὁ μαρκήσιος, καθυμένος κοντὰ της, ξεφύλλιζε μιὰ ἐπιθεώρησι. Σὲ κάποια στιγμή, τὴ ρώτησε:

—Θέλετε νὰ σὰς διαβάσω τίποτε;

—Ναι, Σιλβίο...

Μὰ ἀμέσως, ριχνοντας μιὰ γοργὴ ματιὰ στὴν ἐλαφρὴ ἀλλοκομένη φωτογραφία τοῦ συζύγου της, ἐπρόσθεσε:

—Φαίνεται κορσισμένος, Σιλβίο.

—Πράγματι, ὑποφύγω λίγο ἀπ' τὸ κεφάλι... Μὰ δὲν εἶνε τίποτε.

Καί, λθοντας τὰ λόγια αὐτὰ, πήρε ἕνα βιβλίο ἀπ' τὸ τραπέζι που ήταν κοντὰ του.

Μὰ ἡ Τζινέβρα ἀκούστηκε τὸ χέρι της στὸ δικὸ του και τοῦ εἶπε:

—'Όχι! Ἀφήστε το! Ἀνασταθίτε... Δὲν περᾶζει...

—'Αφοῦ εἶν' ἔτσι, τὴς ἀπάντησε, θὰ πῶ νὰ κάνω μιὰ μικρὴ δόλια ἔξω και θὰ κατῶσω ἕνα πορτο...

Ο ἄρας, ἡ μοναξιά τὴς νύχτας, λίγο περιττόμα, θὰ μοῦ κάνουν χωρὶς ἄλλο καλὸ...

Καί, ἀφοῦ σπινώθηκε, πρόσθεσε:

—Καληνύχθ, Τζινέβρα!

Υποκλίνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ πᾶν τὸ χέρι τὴς γυναῖκας του, Μὰ ἡ Τζινέβρα ὅρασε λίγο τὸ κεφάλι, προσφροντάς του τὸ μετρώπο της.

—Καληνύχθ, φίλε μου, τὸν εἶπε με γλυκύτητα.

Τὰ θεματὰ χεῖλις του ἀγγέξαν αὐτὸ τὸ ὠραῖο μετῶπο κι' ἀποτορα δίζησαν ἀμέσως.

Ο Σιλβίο ἀπμακρινώθηκε. Στὸ κατώφλι στάθηκε γιὰ ν' ἀνάβη τὸ πορτο του. Έπειτα βγῆκε ἔξω κι' ἡ λεπτὴ σιλουέττα του χάθηκε μέσα στὴ νύχθ.

Ἡ Τζινέβρα ξαναόρισε τὸ κέντμά της. Μὰ και πάλι ἡ βαρεὰ θλῆν ἀπλώθηκε ἀπάνω της. Πολλὴ ἀργὰ ξαναγύρισε στὸ διαμερίσμά της.

Ο Σιλβίο δὲν είχε γυρίσει ἀκόμα. Τὸν δέονσε σὲ λίγο ν' ἀνεβαῖν ἀργὰ τὴ σκάλα κι' ἔπειτα νὰ μπαῖνι στὸ διαμῆτιό του. Τὴν αὐτὴ μέρα τὸ πρὶν κατᾶβε ὅτι θὰ εἶχε κατῶσι και ἔξαφνα ὡς ἀργὰ τὴ νύχθ, ὄρατος τὴ στασιμότητα του γεμάτῃ και φώλια χαρτιοῦ ἐπιστῆς γεμάτα ἀπὸ τὸ λεπτὸ του γράφημα.

Απ' αὐτὸ κατᾶβε ὅτι ὁ πονοκέφαλος ήταν μιὰ πρόκασις. Κάτι ἄλλο βασάνιζε τὸ Σιλβίο και τοῦ ἀλλοκίανε τὴ φυσιογνωμία. Κάτι ἄλλο. Ἡ Τζινέβρα ἔπρεμαν νὰ τὸν αὐτὸ και δὲν τοῖμοῦσε νὰ πῶ στὸν ἑαυτὸ της: «Πᾶνέι ἐναντίον τὴς ἀγάπης του γιὰ μένα».

XIII

Οἱ Βερσέιγ ἔπρσαν στὸν πόρο τὴν Τετάρτη τὴς τελευταίας ἐβδομάδος που οἱ ξένοι τοὺς περνοῦσαν στὸν πόρο.

Ο βαρόνος ντὲ Βερσέιγ, κοντὸς και ξανθός, είχε παρουσιαστικὴ εὐγενικὴ, φυσιογνωμία ἐκρηστικὴ και γλυκειὰ. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴ φιλολογία, ἡ διαμικτικὴ τὸν χαρακτήριζε, ἡ συμπενοσις τὸν ἀντιλήφτανε τους στὰ κοινωνικά και θρησκευτικὰ ζητήματα, τὸν εἶχαν κάνει νὰ κερδίσι τὴ φιλία τοῦ μαρκηρίου Όρσέλλα. Ἡ Τζινέβρα τὸν βόρισε συμπαινετικά.

Ἡ βαρόνη ντὲ Βερσέιγ τὴς ἄρεσε λιγότερο. Ἦταν ὄτὸςόσος πολὺ ἀξιαγάπητῃ, γαλήνια, χαριτωμένη, με μιὰ πανάντιση γοητεία, ἀν και δὲν ήταν ὠραία. Στὴς τουαλέτες της ἐράριζε τὴν τελευταία λέξι τὴς μόδας, ἀποφύγοντας ἐν τούτοις ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὴ γελοιοποιήσι. Ἦταν μιὰ γυναῖκα με ἀντίληψι και μετροῦσε νὰ σὶν τήρη γιὰ κάθε ζήτημα φιλολογικὸ ἡ πολιτικὸ. Μὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ τὴς ἀνώτερο και ἀλάνθαστο.

Όταν ἔδινε τὴ γνώμη της γιὰ κάτι, με φωνὴ γαλήνια και σταθερὴ, δὲν ἀνεχόταν καμμιὰ συζήτησι ἐπάνω σ' αὐτὴ, ἐκτός ἀπὸ τις ἐπιδομασιές.

Κάτω ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ τὴς γαλήνη ἡ ζωὴ της ήταν πολὺ ἀραχνί.

Ο βαρόνος ντὲ Βερσέιγ, καθὼς ἔκανε τὸν περίπατό του μαζί με τὸ Σιλβίο, μετὰ τὸ γεῖμα, ἄφρησε νὰ τοῦ ξεφύγουν τὰ παρατόνά του σχετικῶς:

—Ἡ ζωὴ που κάνουν ἡ σημερινὲς γυναῖκες, φίλε μου, τοῦ εἶπε, εἶνε τρομερὴ... Ἡ ζωὴ τὴς δικῆς μου γυναῖκας εἶνε γεμάτῃ ἀσκολίας... Πιρραίνει σὲ διάφορα φιλανθρωπικά κατιστήματα, τὸν ὁποῖον ἐνε συμβούλιος, κάνει διαλέξεις γιὰ τὴν προστασία τὸν παιδιών, παρακολοῦθεῖ μαθήματα νομικῆς στὸ Πανεπιστήμιον. Έπὸς ἀπ' αὐτὰ πρᾶπει νὰ πᾶ ἀπαρατήτως σ' ἄλλες τις ἐκδόσεις, νὰ παρακολουθῇ ὅλα τὰ θεατρικὰ ἔργα, νὰ διαδῶσι θὰ τὰ βιβλία γιὰ τὰ ὁποῖα γίνεται λόγος, ἀγατᾶ τις καινούργιες σχέσεις, κι' αὐτὸ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἔχουμε ἕνα σωρὸ καλεσμένων κάθε μέρα, νὰ τρώμε σχεδὸν κάθε βράδυ ἔξω και νὰ περνᾶμε τὸ μεγαλύτερο μέρος τὴς νύχτας μέσα σὲ ζεστά και πνευρηὰ σαλόνια. Ἀφῖνω κατὰ μέρος τὰ τάγια, τὰ μωφίτζ, τὰ γράντεν-πάρτι και τις ἄλλες παρόμοιες διασκεδάσεις! Ἡ γυναῖκα μου ἰσχυρίζεται πὸς αὐτὴ ἡ ζωὴ, τοῦ καταδίδου στὸ κάτεργο, εἶνε ἡ μόνη που μπορεῖ νὰ ζήσει ἐκείνη. Καί πράγματι, τὴ ζῇ με τὴ μεγαλύτερη ἀνεί στὸ κόσμου. Μὰ γιὰ μένα εἶνε τρομερὸ, ἀγαπητὴ μου μαρκησίου!

Καί ὁ βαρόνος ἄφρησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα ἐλαφρὸ εἰρωνικὸ γέλιο. Μὲ χέρι βαρετὸ ξανάφερε στὰ χεῖλι του τὸ πορτο που κρατοῦσε, και τραβῆξε μερικὲς ρουφηξιές. Τὸ πρόσωπό του είχε πάει μιὰ ἔκφρασι κατηφείας, σχεδὸν σκληρῆς.

Ο Σιλβίο τοῦ ἔριξε ἕνα διακριτικὸ βλέμμα ἐπιθεώρησις.

Ο Ζὰς ντὲ Βερσέιγ τοῦ φαινόταν ὡς τότε ἐρωτευμένος με τὴ γυναῖκα του και ποτὲ δὲν εἶχε κάνει τὸ παραμικρὸ παράτονο ἐναντίον της.

Ο βαρόνος κατᾶβε, χωρὶς ἄλλο, τὴν ἐπιθεῖσι που προκαλοῦσε στὸ φίλο του ἡ ἐξολογιστικὴς του, γιὰτὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Σὰς ξαναῖθω πολὺ, δὲν εἶν' ἔτσι; Δὲν σὰς εἶχα μᾶλλον ποτὲ ἄλλοτε γιὰ ὅλ' αὐτὰ. Μὰ ἔτσι συμβαίνει, όταν εἶνε κανεῖς γιὰ ἕνα διάστημα, μικρὸ ἡ μεγάλον, ἐρωτευμένος παλιὰ. Δὲν βλέπει τίποτε, παρὰ τὸ ἀντικείμενόν τοῦ ἐρωτῆς τοῦ χαμῶ κι' ἀκατανόητο. Μὰ ἔπειτα ἔρχεται μιὰ μέρα που βλέπει πὸ καθαρά. Τότε ἡ ὀφθαλματικὴ διαλύεται, κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα προσφύει ὅτι τὸ ἀγαπημένο του πλάσμα ἔχει λιγότερο χαρὸμα ἀπ' ὅσα νομίζε πὸς είχε και πρὶν περισσότερα ἐπιθεωρησις.

Έμεινε σιωπηλὸς ἐπ' ἀρκετὸ διάστημα κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε με φωνὴ δοθεῖα:

—Αγάπησα πολὺ τὴ Σουζάνα. Γιὰ πολλὴν καιρὸ ἤμουν τυφλὸς μπροστά της. Μὰ ἐκείνη μοῦ ἀνταπέδωσε τὴ μοῖ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη μου. 'Ὡς κοσμικὴ κατὰ εἶνε βέβαια ἀσύγκριτη, μὰ ὡς συγγενὴς, ὡς μητέρα, ὡς φίλη, τὴς λείπει ἡ ἀφοσίωσις, ἡ φροντίδα νὰ σκορπῇ τὴ χαρὰ γύρω της, κι' ὅλες ἀνείνες ἡ μικρὲς ἄρετες, που μᾶς συνηματοῖν και μᾶς δέονιν ἑμᾶς τοὺς ἀνέρες με τις γυναῖκες, όταν διαλυθοῦν τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ ἔννεμα.

Ο Σιλβίο κάπταζε τὸ φίλο του με μεγάλη προσοχὴ, και τοῦ εἶπε:

—Βερσέιγ, ὑποφέρετε!

—Ναι, σας τὸ διαμάρτω, φίλε μου.

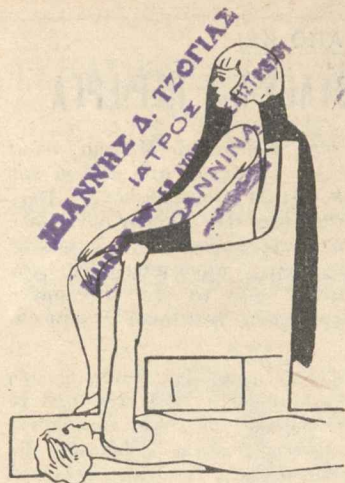
Ο μαρκήσιος Όρσέλλα ὄρασε τὸ χέρι του και παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ βαρόνου, τὸ κράτησε μέσα σ' αὐτὸ ἀρκετὸ ὄρα.

Έπειτα ἐξακολούθησε νὰ παραχωρῇ σιωπηλὸν τώρα. Ο άνεμος τοὺς γυμνοῦσε κατὰ πρόσωπο με τὴ βοοσηρὴ και δυνατὴ πνοή του, ἡ βαλάντιδες,

A black and white line drawing of a person wearing a wide-brimmed hat and a long-sleeved shirt, holding a paintbrush and painting a large black circle on a wall. A bucket of paint sits on the ground nearby.

A horizontal strip containing four black and white portraits of men. From left to right: the first man has a mustache and is looking slightly to the left; the second man has a mustache and is looking directly forward; the third man is clean-shaven and looking directly forward; the fourth man is clean-shaven and looking slightly to the right. They are all wearing dark suits and white shirts.

1213



Πώς γινόταν η άσπρη εις βάρος των θεατών του μέντιουμ...

Τό Δουβλίνο, ή Μέκκα του πνευματισμού, όπως ονομάζουν την παλιά κι' αόστηρη πρωτεύουσα της 'Ιρλανδίας, άναστατόθηρε τον περασμένο μήνα από μία μυστηριώδη υπόθεση, ήρωίδα της οποίας ήταν ένα «μέντιουμ», ή μίς 'Αμέλια Στάρβορθ.

Η μίς Στάρβορθ δεν ήταν μόνο «μέντιουμ», αλλά και μία από τις περιφημότερες καλλονές του Δουβλίνου. Η ζωή της ήταν κάπως ύποπτη, όπως ύποπτες, αν όχι εγκληματικές, ήσαν κι' όλες ή αόστηματικές της περιπέτειες. Η άμορφη αυτή 'Ιρλανδή ζούσε με μία αφάνταστη πολυτέλεια σ' ένα παλιό κι' άρχοντικό μέγαρο της Βίσερ Στρήτ, στο οποίο έδινε κάθε τόσο φαντασμαγορικές χοροεσπερίδες και κοσμικές γιορτές προσκαλώντας όλη την άριστοκρατία της πρωτεύουσας. 'Επειδή όμως ή συγκεντρώσεις αυτές τον τελευταίο καιρό γίνονταν κάθε βράδυ, σιγά-σιγά το μέγαρο της μίς Στάρβορθ μετεβλήθη σ' ένα είδος άριστοκρατικής λέσχης, στην οποία όλη ή άνωτέρα κοινωνία από τις 9 ή ώρα και πέρα μπορούσε να χορεύει στους ήχους μιας τζάζ-μπάντ νέγρων και μιας Χαβανέζικης ορχήστρας, να πίνει τά πυό έκλεκτά κόκτους στο μοντέρνο μπαρ της, να φιλετάρη στα κομπάρ και μυστηριώδη σαλονάκια που ήταν γύρω από τη μεγάλη αίθουσα και, τέλος, τά μεσάνυχτα να παρακολουθή τά πνευματιστικά πειράγματα της οικοδόσποινας που ήταν, όπως είπαμε, ένα περίφημο μέντιουμ.

Η μίς 'Αμέλια Στάρβορθ μ' αυτόν τον τρόπο είχε καταφέρει νά κάνει τον πνευματισμό μία επικραδής επιχείρηση και νά έξασατά τά θύματα της μ' ένα μυστηριώδες κι' εκπληκτικό τέχνασμα, κερδίζοντας έτσι άφθονα χρήματα...

Τά μεσάνυχτα, λοιπόν, οι «καλοσημένιοι» της, οι οποίοι πήγαιναν κάθε βράδυ στο μέγαρό της, χωρίς καμιά ιδιαίτερη πρόσκληση, όπως πάλι κανείς σ' ένα καμπαρέ ή σε μία λέσχη, άφηναν την αίθουσα του χορού και περνούσαν από ένα μικρό διάδρομο φωτισμένο με κόκκινα λαμπάκια, τυλιγμένα με κρέμα σ' ένα μεγάλο σαλόνι, στολισμένο με μία έξοτική και αυθάδη πολυτέλεια. 'Εκει μέσα ήταν ή αίθουσα των πνευματιστικών συνεδριάσεων.

Στη μέση της κι' άπάνω σ' ένα διπλό βάθρο ανεπαίσθητο με μαύρο βελούδο, ύψονόταν ένας βαφής κι' όλόχρυσος θρόνος, φτιαγμένος από σχέδιο του θρόνου των Σάχηδων της Περσίας, στον οποίο καθότανε το μέντιουμ. Στις τέσσερες γωνίες του έστιεσε κι' από ένα γάλλικο δο-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΔΟΥΒΛΙΝΟ

Η τυχοδιωκτική ζωή ενός «μέντιουμ». Τό μυστηριώδες μέγαρο της μίς 'Αμέλια Στάρβορθ. Η πνευματιστικές συνεδριάσεις στη μαύρη αίθουσα. Ο θρόνος του «μέντιουμ» κι' ή κέρινες πλάκες των πνευμάτων. Οί έρωτες της μίς Στάρβορθ με τό λόρδο Μέλλιν. Πώς έκδικήθηκε τή λαϊδή Πατρίτσια Ρόμπινσον κ.λ.π.

χείο, από οποίο έβγαζαν πάντα άρωματικά φύλλα από περάξένα φυτά της 'Ασίας, που φέρονται μιά γλυκιά μέθη με τό έξωτικό άρωμά τους. Γύρω από τό θρόνο ήταν τοποθετημένες άμφιδευαριές ή παυλινθόνες γιά τους φίλους του πνευματισμού που έπισκεπτόντανσαν κάθε βράδυ σχεδόν την μίς Στάρβορθ στο μεγαλύτερο κτίριο μέγαρό της.

'Επάνω, τέλος, από τό θρόνο, κρεμόταν ένα κατάμαυρο βελούδινο παραπέτασμα, από τή μέση του οποίου κρεμόταν πάλι τό άραβικό έγχειρίδιο που έφτανε λίγους πόνοτους επάνω από τό κεφάλι του μέντιουμ, όταν καθότανε στο θρόνο. Η άπίσφατα έκείνης της έξωτικής αίθουσας, που είχε στους τέλους της μαύρα μεταξωτά κι' ένα μαύρο χαλί στο πάτωμα, έδινε την έντύπωση ενός μαγευτικού άντρου, ενός μυστηριώδους μέρους, το οποίο έπισκεπτόντανσαν τη νύχτα τά φαν-



Η αίθουσα των συνεδριάσεων

τάσματα ή καλύτερα τά πνεύματα των νεκρών...

Όταν, λοιπόν, ή μίς Στάρβορθ καθόταν στον κατάμαυρο θρόνο της κι' έπεσε σ' εκείνο τό χαρακτιριστικό λήθαργό των μέντιουμ, μία ύπνεργιά της, ντυμένη με άνατολίτικα σαλβάκια, σαν δαύλαση, την έσκέπαζε δάδαση κι' ένα μεγάλο μαύρο σάλι. 'Επειτα έμοίραζε σ' όσους παρακολουθούσαν την πνευματιστική συνεδρίαση από μία πλάκα από κερί κι' ένα ειδικό μολύβι. Ο καθένας δηλαδή μπορούσε νά ζητήσει, μέσω του μέντιουμ, μία πληροφορία από κάποιο άγνωστο του πρόσωπο που είχε πεθάνει ή μία συμβουλή γιά τις αιδηματικές του στενοχώριες. Με δυό λόγια, μπορούσε νά έλθι σ' έπακοινία με τον κόσμο του ύπερπέραν...

Η πλάκες αυτές κατόπιν μαζεύονταν από την ίδια ύπνεργιά, ή οποία τις έβαζε άπάνω στα γόνάτα

του μέντιουμ, κάτω από τό μαύρο σάλι.

Τό σόμα του μέντιουμ διεγράφετο κρυφά κάτω άπ' αυτό τό σάλι κι' έτσι όλοι όσοι παρακολουθούσαν τά πνευματιστικά πειράματα, έβλεπαν ότι ή μίς 'Αμέλια Στάρβορθ έμεινε άκίνητη, όπως ήταν βυθισμένη στο λήθαργό της. 'Ετσι άκίνητη έμεινε άρκετή ώρα, κι' όταν πάλι συνήχετο και ξυπνούσε, τά πνεύματα είχαν γράψει την άπάντησή τους, άπάνω στις κέρινες πλάκες ή οποίες έπιστρέφόντουσαν πάλι στους καλεσμένους...

Η μίς Στάρβορθ τότε κατέβαινε από τό βάρδι και όγκώδη θρόνο της κατάλαμψη και με τά χαρακτηριστικά του προσώπου της κοινοτικής αίθουσας, που είχε στους τέλους της μαύρα μεταξωτά κι' ένα μαύρο χαλί στο πάτωμα, έδινε την έντύπωση ενός μαγευτικού άντρου, ενός μυστηριώδους μέρους, το οποίο έπισκεπτόντανσαν τη νύχτα τά φαν-

τασματα ή καλύτερα τά πνεύματα των νεκρών...

Όταν, λοιπόν, ή μίς Στάρβορθ καθόταν στον κατάμαυρο θρόνο της κι' έπεσε σ' εκείνο τό χαρακτιριστικό λήθαργό των μέντιουμ, μία ύπνεργιά της, ντυμένη με άνατολίτικα σαλβάκια, σαν δαύλαση, την έσκέπαζε δάδαση κι' ένα μεγάλο μαύρο σάλι. 'Επειτα έμοίραζε σ' όσους παρακολουθούσαν την πνευματιστική συνεδρίαση από μία πλάκα από κερί κι' ένα ειδικό μολύβι. Ο καθένας δηλαδή μπορούσε νά ζητήσει, μέσω του μέντιουμ, μία πληροφορία από κάποιο άγνωστο του πρόσωπο που είχε πεθάνει ή μία συμβουλή γιά τις αιδηματικές του στενοχώριες. Με δυό λόγια, μπορούσε νά έλθι σ' έπακοινία με τον κόσμο του ύπερπέραν...

καλεσμένους της, αλλά είχε όρισει ως δικαίωμα κάθε έρωτήσεως που γράφότανε άπάνω στην κέρινη πλάκα πέντε στερλίνες. Τό ποσό δέ που μαζεύονταν σε κάθε συνεδρίαση, το έμοίραζε κάθε πρωί στους φτωχούς του Δουβλίνου. Κανείς όμως δεν συλλογίστηκε ποτέ τον άν αυτός οι φτωχοί είχαν πάρει έστω και μία επέννα από τό χέρι του θαυματουργού μέντιουμ...

Η επικραδής, λοιπόν, επιχείρηση των πνευματιστικών συνεδριάσεων της μίς Στάρβορθ θά εξακολουθούσαν νά την πλουτίζουν και νά της παρέχουν τά μέσα νά ζή μέσα σε μία άράνταστη γλυκή και σπατάλη, άν δεν συνέβαινε ένα συνταρακτικό έγκλημα, με άπόρρητη ήρωίδα τό πνεύμαφο μέντιουμ. Αυτή την ιστορία άξίζει νά την διηγηθή κανείς με κάθε λεπτομέρεια.

Έτσι, στην άρχή ότι ή μίς 'Αμέλια δεν ήταν ό φλογερός έρω-

της γιά τον λόρδο Μέλλιν, έναν τρυφερό θαυμαστή της, ό οποίος την άγαπούσε κι' αυτός τρελλά κι' άδιαφορούσε τελείως γιά κάθε άλλη γυναίκα.

Ο λόρδος Μέλλιν όστόσο, πριν γνωρίσει την μίς Στάρβορθ είχε κρυφές σχέσεις με τή λαϊδή Πατρίτσια Ρόμπινσον, μία από τις πιο κοινές άριστοκρατίσες του Δουβλίνου. Την εγκατέλειψε όμως με την σκληρότητα ενός Δόν Ζανίν και έξήγησε νά βοηθ κανονικές έρωτικές περιπέτειες στις σχέσεις του μ' ένα τόσο μυστηριώδες και τόσο παράξενο μέντιουμ, όπως ή μίς 'Αμέλια, ή μοιραία άμοιρα της οποίας είχε ξεραφλήσει όλους τους άνδρες...

Η λαϊδή Πατρίτσια Ρόμπινσον, λοιπόν, από την ήμερα εκείνη άρχισε νά κοιτάζει ένα άσπνοδο μύσο γιά την αντίπαλό της και δεν έχανε ποτέ την ειλικρία νά άνακαλύπτει τά άπόρρητα σκάνδαλά της στους άριστοκρατικούς κύκλους, οι οποίοι όσο κι' άν έθαύμαζαν τό μέντιουμ, θ' άναγκάζονταν από τέλος ν' άποτραβήχονταν από αυτό, μήπως τυχόν μπλέξουν κι' έσέινον σε καμιά ύποπτη περιπέτεια. Η πρώτη έρωμένη του λόρδου Μέλλιν γιά νά εξοντώσει έντελώς την μίς Στάρβορθ, είχε όργανώσει μία όλοκληρη ύπνεργία κατασκοπείας, ή οποία παρακολουθούσε την ιδιωτική ζωή της και τις παραμικρότερες κινήσεις της...

Από την άλλη μεριά πάλι, τό μέντιουμ, γιά νά εξουδετερώσει αυτές τις επικίνδυνες επιθέσεις της λαϊδής Ρόμπινσον, προσπαθούσε νά βοηθ έναν άποτελεσματικό τρόπο έκδικήσεως, γιά νά λιποψηφί μιά γιά πάντα από αυτήν. Συλλογίστηκε λοιπόν ότι θά μπορούσε νά την έκδικήσει, άνακαλύπτοντας στον άνδρα της τους παλιούς έρωτές της με τό λόρδο Μέλλιν. Όσο γιά τον τρόπο, τον είχε βοηθ κιάλας: ήσαν ή κέρινες πλάκες, στις οποίες τά πνεύματα έγραφαν τις άπαντήσεις τους...

Με μερικούς λοιπόν έμψους φίλους της κατάφερε ή μίς 'Αμέλια νά κάνει τον λόρδο Ρόμπινσον νά ύπομνησθή τη γυναίκα του και νά καταφέρει στα πνεύματα γιά νά μάθει πραγματικά άν τον άπατούσε. Ο άντρας της άναγάλου της έστειλε έτσι στην παγίδα και μία νύχτα, κατά τη διάρκεια μιας πνευματιστικής συνεδριάσεως στο μέγαρο της Στάρβορθ, έγραψε άπάνω στην κέρινη πλάκα την έρώτησι ποιος ήταν ό έρωστής της γυναίκας του. Κι' όταν, ύστερα από λίγη ώρα την πήρε πάλι πίσω, έβλε κατάπληκτος χαράκινο από κάποιο άόρατο χέρι κάποιου πνεύματος τό όνομα του Μέλλιν! Ο Ρόμπινσον, μπροστά σ' αυτή την τρομακτική άποκάλυψη, άπόμεινε άναυδος και μόλις συνήθε έτρεξε άμέσως στο μέγαρό του. 'Εκει πέρα, τρελλός από τή λύσσα του, άρχισε



Ο 'Ιόαρ Κρόυγκερ

Παύλ εινε ή λέξις που σήμερα άκούγεται περισσότερο από κάθε άλλη, μετά την λέξις «έρωτας». Ποιά εινε ή λέξις, που την παλιόνη όλοι σαν καμαρέλλα, από τις αίθουσες των οικονομικών διασκέσεων ως τά μικρότερα λογιστήρια, κι' από τις τράπεζες ως τά φτωχάτα;

Εινε ή τρομερή λέξις «π τ ό χ ε ρ σ ι σ !». Τά κράτη άπειλούν νά παγέψουν, ή μεγάλες έταιρίες έντελώς, βελήνουν, επιχειρηματικά σχήματα κανόν, επιχειρήσεις αλόγηντες σωρίζονται σαν τραπουλόχαρτα. Άλλοτε ή πτόχεις ήταν πράγμα σπάνιο. Ποιά και πού καμιά τράπεζα ή καμιά έταιρία ύπόπου στερεόπτης σταματούσαν τις πλη-

νά φάσχη στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της λαϊδής Πατρίτσια και τέλος κατόρθωσε ν' άνακαλύψη σ' ένα μικρό σινάρι του εμπουνοτάρι της μία φωτογραφία του λόρδου Μέλλιν με μία φλογερή άφιερωση στη γυναίκα του. Η απόδειξις αυτή ήταν άρκετή γιά νά εξαργώσει σε τέτοιο σημείο τό λόρδο Ρόμπινσον, ώστε νά σκοτώσει τη γυναίκα του με μία σφαίρα στην καρδιά, μόλις την αντίκρουσε!

Η έρωτική αυτή τραγωδία, όπως ήταν έπών, άναστατώσε τό Δουβλίνο. Η άνάκρισις τότε, από την πρώτη στιγμή, θέλησε νά μάθει με ποιά τρόπο είχε πληροφορηθή ό Ρόμπινσον τό όνομα του λόρδου Μέλλιν και δεν άργησε ν' άνακαλύψη ότι τό όνομα αυτό είχε γραφή από τά πνεύματα άπάνω σε μία κέρινη πλάκα. 'Επειδή όμως αυτές ή πλάκες των πνευμάτων φάνηκαν κάπως ύποπτες στην άνάκρισι, διέταξε μία αλφειμιστική και λεπτομερή έρευνα στο μέγαρο της μίς 'Αμέλια Στάρβορθ κι' ιδιαίτερος στη μυστηριώδη αίθουσα των πνευματιστικών συνεδριάσεων.

Από την έρευνα αυτή λοιπόν άνεκαλύφθη ότι τό περίφημο μέντιουμ, ή μίς 'Αμέλια δηλαδή, ήταν μία επικίνδυνη τυχοδιώτρια, γιάτι κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων, κάτω από τό θρόνο της, κρυβότανε και μία βοηθός της, ή οποία έταρνε τις κέρινες πλάκες από τά γόνάτα της, χωρίς νά γίνεται αντίληψη από τους θεατές, έγραφε τις άπαντήσεις... των πνευμάτων και τις τοποθετούσε πάλι στη θέση τους...

Η μίς 'Αμέλια Στάρβορθ, ύστερα από αυτήν την εκπληκτική άνακάλυψη, συνελήφθη ως μία έγκληματική άπατενή και σήμερα βρίσκεται στις φυλάκες του 'Ιμπερι, στα περίχωρα του Δουβλίνου.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΠΑΛΗΟΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑ ΚΡΑΧ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΚΡΟΙΣΣΩΝ

Όταν καταρρέουν τά πάντα. Έπιχειρήσεις διοεκατομμυρίων που γίνονται σιγά-σιγά. Τά άμέτρητα πλούτη που παίρνει ό άέρας. Βαθύπλουτοι κατεργάρηδες κλπ.κλπ.

ρομές τους. Κι' άν τύχαινε κανένας έντιμος έμπορος νά βρεθή σε άδυναμία, όλοι προθυμοποιόντο νά τον βοηθήσουν.

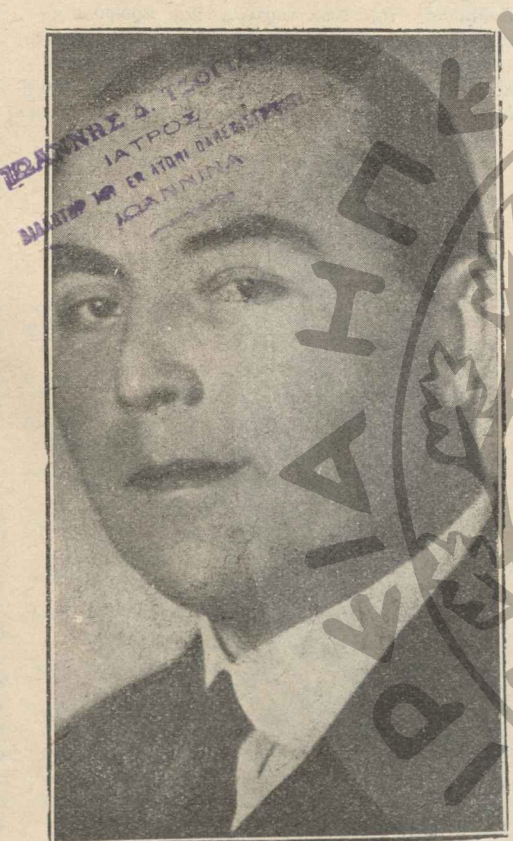
Σήμερα σε παρομοία περίπτωσι, όλοι, κυττάζουν: νά άφελήθουν από την συμφορά του άλλου, και όπως οι ναυαγοί που βρίσκονται σε μία βάρκα βλέπουν με άνακούφιση τους συμπαρόφους τους νά λιγοστεύουν και νά μένι γι' αυτούς τό φαί και τό νερό που θά χρησιμοποιούσαν εκείνοι, έτσι και σήμερα στην έπιση της γενικής κρίσεως, όσοι άπομένουν άρθεοι οικονομικά, νομίζουν ότι έχουν μεγαλύτερες ελπίδες νά γλυτώσουν και δεν δίνουν σπόν άλλον τό χέρι νά σωθή.

Έτσι ή παγωμένη έρχονται ή μία μετά την άλλη, τρομακτικές, άσπίαιες...

Ένας από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες της Γερμανίας μέχως έσχάτον ήταν ό Καρσενελλενμπόργκεν. Όλα τά εργοστάσια ζυθοποιίας άνήκαν στο τράστο του και άπεφες επιχειρήσεις βρίσκονταν υπό την διεύθυνσή του. 'Ηταν παντρεμένος με μία από τις γνωστότερες ήθοποιους της Γερμανίας, την Τίλλε Ντινιέ, και αυτός συντηρούσε οικονομικά τη θεατρική επιχείρησή του Πισκάτορ, όπου έταζε ή γυναίκα του. Μά μία άόρα μέρα, ό βαθύπλουτος αυτός χρεοκόπησε. Και όχι μόνον έχασε όσα είχε, αλλά ύπηρε και φυλακή γιά πολλούς μήνες, γιάτι είχε κάνει φρενιλικούς ισολογισμούς κι' άλλες σχετικές άπίαιες.

Η γυναίκα του διέθεσε άμέσως όλη την άτομική της περιουσία γιά νά καλύψη τό χρέη του, αλλά τό έλλειμμα που ήταν εκατομμύρια μάρκα και ό σύζυγός της παρέμεινε στο φρέσκο.

Ο μεγαλύτερος οικονομικός παράγον του Βελγίου ήταν τελευταία ό βιομήχανος Λεβενστάιν. Ός και τό κράτος δανειζότανε από αυτόν. Μία μέρα, όμως, έγένεθη έξαφνα ότι ό Λεβενστάιν σκατώθηκε κατά μυστηριώδη



Ο χρεοκοπημένος Γερμανός Μαικίνας Καρσενελλενμπόργκεν

τρόπο, πέφτοντας από τό ιδιωτικό αεροπλάνο του, με τό όποιον πήγαινε στο Λονδίνο.

Στην άρχή ύποκάστησαν την γραμματεία του και τον καμιαρέρη που πού ταξίδευαν μαζί του, ότι αυτοί τον είχαν σκοτώσει. Μά ύστερα, όταν κάπταξαν τά διόδια του και είδαν ότι ό πολλός Λεβενστάιν βρίσκονταν στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, κατάλαβαν ότι τό τέλος του ήταν ένκούσο και ότι αυτός ήταν ό μόνος τρόπος γιά ν' άποφύγη την καταστροφή που τον περίμενε.

Τό ίδιο τραγικό τέλος έδωσε στον έαυτό του κι' ό Σουηδός Κρόισος 'Ιόαρ Κρόυγκερ, ό βασιλεύς των σάφρων. Από τον Κρόυγκερ δεν είχε δανεισθή μονάχα τό κράτος του, αλλά και πολλά ξένα κράτη και μεταξί άλλων και ή 'Ελλάς. Τά πλούτη του ήσαν άβύθητα και τά μέγαρά του στις διάφορες πρωτεύουσες ξεπερνούσαν σε πολυτέλεια τά παλάτια της Χαλμάς. Δεν ύπηρε χάρη που νά μην έπαρηφένετο τά σάφρα της άπ' αυτόν. Κι' όμως όλο τό συγκροτήμα του ήταν χράνιο. Κι' αυτό δεν άνεκαλύφθη παρά όταν αυτοκτόνησε ό Κρόυγκερ. Οι κληρονόμοι του έπεσαν στο Παρίσι, με την ιδέα πως θά εισπράξουν εκατομμύρια. Μά όταν άνοιξαν τά χρηματοκόδοτά του βρέθηκαν μπροστά σε κίβδηλες μεταχές και χρεώγραφα, τά οποία ό Κρόυγκερ φέλιγε γιά νά ξεφαινούνται οι γραμματείες του και οι έπισκέπται του. Τά χρήματα που βγήκαν από την πώληση των μεγάρων του και των καλλιτεχνικών του συλλογών, μόλις έφτασαν νά καλύψουν τό ένα εκατοστόν από τά χρέη του.

Πρό όλίγων, πάλιν, μηνών βγήκε από την φυλακή με βασιλική χάρη, ό πολλός λόρδος Κίλλαντ. Πρό τριών έτών ό Κίλλαντ ήταν πρόεδρος της μεγαλύτερης άγγλικής ατμοπλοϊκής έταιρίας, της 'Εργάλ, Μάιλ Λάιν. Μά τά τελευταία χρόνια δεν έκανε παρά φρενιλικούς ισολογισμούς και στο τέλος άπεκαλύφθη και καταδικάστηκε σε φυλάκιση.

Εμείς εδώ στην 'Ελλάδα έξακολουθούμε ακόμη νά φιλοξενούμε τον παρόμοιο 'Αμερικανό Σαμουήλ 'Ιακώβ. Είπε κι' αυτός ένα από τά πολλά θύματα της κρίσεως και άν βρισκόταν στην 'Αμερική σήμερα, θά ήταν φυλακισμένος.

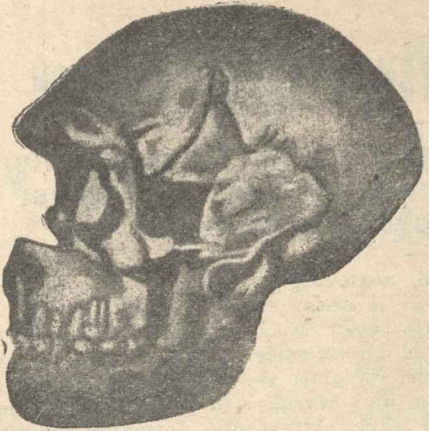
Η κρίσις παρέσυρε στον κατήφορο όλους τους μεγάλους κεφαλαιούχους το κόσμου. Κι' αυτό γιά νά βγη άφήνης ό Σολωμών που έλεγε: «Ματαότης, καταστροφή, τά πάντα ματαότης!».

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΧΗΜΟΣ

Από προηγή α — ό ένας έκτακτος άνδρας, ώριμότητας και ό άλλος τέρας άπομορφίας — έπεσεάρθρωσαν ένα μοναστήρι, καλογράσαν. Η γνομένη, άφού τους έδωσε κάθε πληροφορία που της ζήτησαν σχετικά με την ιστορία της μονής, έστάλησαν έξαφνα και προσήλωσε τά βλέματά της επάνω στον άσχημο. Ο τελευταίος αυτός, έκπληκτος γιάτι ή γνομένη τον κάπταζε έτσι, την έρώτησε νά μάθει τά λόγια.

— Συγγνώμη, κύριε, άπάντησε εκείνη, γιά την άδυναμία μου αυτή. Αλλά τά άμαρταλά μάτια μου σκανοαύθουναν κυττάζοντας τό όρατο άνδρικό πρόσωπο του φίλου σας. Θέλωσα, λοιπόν, νά τά τιμωρήσω σκληρά γιά τό άκόσμιό σας, από άμαρτία τους. Και νομίζω ότι ή θέα του προσώπου σας εινε άρκετή γιά νά έξυλαλώ και νά άποφύγω τά άσχημίστρια της Κόλλεως στη μέλωνα ζωή.



Κρανίο δράκοντος εύρεθέν στην μεσημ-
βρινή Γαλλία

Οι δράκοι του παραμυθιού είνε άραγε θού-
λος ή μήπως υπήρξαν πραγματικά τά έφιαλ-
τικά έκείνα τέρατα με την ανθρώπινη σχεδόν
μορφή, γιά τά όποια έχουμε ακούσει τόσες
και τόσες τρομαχτικές ιστορίες στά παιδιά
μας χρόνια; 'Η τελευταίες ανακαλύψεις τής
επιστήμης δέν μάς αφήνουν πια καμιά άμ-
φιβολία γι' αυτό τό ζήτημα. Οι δράκοι δέν
είνε φανταστικά πρόσωπα. Ζούσαν και βασι-
λευαν κατά τά πρώτα χρόνια τής γής. Τά
σχετικά παραμύθια λοιπόν πού υπάρχουν σ' ό-
λες τής χώρες και πού τρομοκρατούν όλα τά
παιδιά και τά κάνουν να κλείνουν φρόνιμα,
έχουν στό βάθος τους κάποια άναμφισβήτητη
άλήθεια...

Έδώ και πέντε χιλιάδες χρόνια, μάς λέει
σ' ένα άρθρο του ο "Άγγλος ανθρωπόλογος
Ουίλλιαμ Νόρμαν, περιγράφει έδώ κ' έκει
στην Εύρώπη ανθρωπομόρφα τέρατα, πού
σκορπούσαν τόν πανικό και τή φρίκη στους
μακρινούς προγόνους μας και στα παιδιά
τους. Αυτά τά τέρατα, πού είχαν γιγαντιαίες
διαστάσεις, ζούσαν μέσα σέ σκοτεινές σπη-
λιές ή σέ πυκνά δάση. Όσο όμως γιγαντιαία
ανάστημα είχαν, τόσο μυαλό τους έλειπε. 'Η-
σαν υπερβολικά κοντά ή, γιά νά είμαστε πού
άκριβεις και γιά νά μη τά άδικήσουμε, ήσαν
μυαλών..., κονταπόνηρα. 'Ο προϊστορικός δρά-
κος είχε τήν συνήθεια νά ζή μονάχος του, μα-
κριά από τους άλλους ανθρώπους τής φυλής
του. Τού άρεσε ή μοναξιά, γιατί μ' αυτόν τόν
τρόπο απέφυγε τις αιματηρές φιλονεικίες και
τους έξοντωτικούς πολέμους με τούς όμοιους
του, πού είχαν πάντα άρρωστή τό κακό ποίρα-
γμα του καινηγού ή τις συζητικές άπάσιες.
Τοιγούτιζε λοιπόν στις έρημιες, άμυατωμένες
μ' ένα ροπαλό ή με μιά χοντρή μασσέλα ά-
κούβας. 'Ηταν κανίβαλος και στην άποικου-
στική μορφή του και στις συνήθειές του. 'Ε-
νας τέτοιος δράκος ήταν κ' ο εάνθρωπος τού
Νεάντερταλ, και λέμεται έτσι γιατί στό Νε-
άντερταλ, πού είνε ένα χωριό τής Γερμανίας,
βρέθηκε γιά πρώτη φορά τό κρανίο του.

Έπειτα, σέ διάφορες εποχές, βρέθηκαν κ'
άλλα λείψανα τού εάνθρώπου τού Νεάντερταλ,
σέ διάφορα μέρη τής Εύρώπης κ' έτσι οι έ-
πιστήμονες μπόρεσαν νά σχηματίσουν μιά ιδέα
γιά τό παρωσιαστικό του και γιά τις συνήθειες
τής ζωής του. Δέν ήταν λοιπόν κανένας κω-
λοσάσιος. 'Ηταν ήσυχός, βέβαια, στις δια-
στάσεις, μιά δέν έμιαζε, όπως καταλάβατε,
με τόν φανταστικό δράκο τών παραμυθιών. Κ'
άν τώρα δέν τυχαίνει νά συναντηθούμε με κα-
νένα τέτοιο φανταστικό δράκο μέσα σ' ένα
δάσος, είνε γιατί ο εάνθρωπος τού Νεάντερ-
ταλ δέν υπάρχει πια. Οι μακρινοί πρόγονοί
μας, οι άνθρωποι τών σπηλαίων, κατάφεραν νά
έξολοθρευθούν τή ράτσα του.

Μιά κ' ο άνθρωπος τών σπηλαίων ήταν κ'
αυτός ένα πολύ ύποπτο ύποκειμενο, ένα... απα-
λήμοντρος, όπως λένε σήμερα. Μπροστά ό-
μως στό δράκο φαινότανε σάν ένας άξιοπε-
τής και καθώς πρέπει... Τότε, κατά τήν λυθι-
νη εποχή, δέν υπήρχαν, φυσικά, άστειρομικές
διατάξεις, υπήρχαν όστόσο άγραφτοι νόμοι, δι-
άφορα δηλαδή έθιμα, με τά όποια συμμορφω-
νότανε ο άνθρωπος τών σπηλαίων. Δέν έμια-
ναρχόσαν, π. χ., αλλά ζούσε κοινωνικά βίο,

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΠΩΣ ΖΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΑΝ ΟΙ ΔΡΑΚΟΙ

Ένα περίεργο άρθρο τού "Άγγλου ανθρωπολόγου Ουίλλιαμ
Νόρμαν. Οι πανάρχαιοι εάνθρωποι τού Νεάντερταλ" και ή
ζωή τους. Οι έξοντωτικοί πόλεμοι τους με τούς προγόνους
μας. 'Η πρώτες άπαγές τών παιδιών. Πώς δημιουργήθηκε ο
δρύλος τών δράκων, κλπ. κλπ.

περιούσε δηλαδή μιά φιλόνοχη και πολύ φρό-
νη ζωή, άποφεύγοντας νά κάνει ό,τι τού περ-
νούσε από τό κεφάλι του... Γι' αυτό τό λόγο
διέφερε καταστροφικά από τό δράκο τού Νε-
άντερταλ, και γι' αυτό ήταν ο πιο ύποπτος
έχθρος του.

Αυτοί οι άνθρωποι τών σπηλαίων, δηλαδή οι
άξιοσέβαστοι πρόγονοί μας ήσαν άρρωστά έξυ-
πνοι και κατώφλιοναν νά τά βγάλουν πέρα με τά
πελώρια θηρία εκείνης τής εποχής. Έφτιαχναν
τά δόλα τους από σκληρή πέτρα ή από χοντρά
κόκαλα κ' έστηναν παγίδες στά... μαμιά. Έ-
σκαβαν δηλαδή μεγάλους λάκκους, τούς
σκέπαζαν με κομμάτι δένδρου και με κλαδιά
και κατάφεραν έτσι νά πάνουν τά μεγαθήρια.
Μά δέν ήσαν μόνο καλοί κυνηγοί. 'Ησαν και
καλλιτέχνες. Αυτό τό βλέπαμε καθαρά από
τά έξοχάσματα σχέδια πού διασώθηκαν σέ
τους άπομνηστές τους και πού έγιναν υπόδειγ-
μα κανονικής τεχνοτροπίας γιά τούς αμιο-
τέρητους συναδέλφους τους τής εποχής μας...

'Ο άνθρωπος, όμως, τού Νεάντερταλ ήταν
σοστός... άγριαύ άνθρωπος, όπως είπαμε, και
ζούσε μοναχός, με τή γυναίκα του και τά παι-
διά του. Δέν είχε νόμους, δέν σεβότανε δι-
κάωματα κ' ούτε είχε φίλους ανάμεσα στους
άλλους δράκους. 'Ηταν ο πρώτος έγκληματίας
τού κόσμου και γι' αυτό τόν φοβότανσαν και
προσπαθούσαν νά τόν έξονώσουν οι άνθρω-
ποι τών σπηλαίων. Τά μόνα πράγματα πού ή-
ξερε νά κάνει ο δράκος ήταν νά μεταχωρίζε-
ται τή φωτιά και νά φτιάχνει ένα φονικό ρό-
παλο από μιά πελώρια και δξώδη ρίζα. Έπει-
να τά χρόνια, οι χεμώνες πού έπεφταν στις
χώρες μας ήσαν τόσο παγεροί, ώστε ζούσαν
σ' αυτές άναγίσματα κοπάδια από ταράνδους,
πού έχουν άποτραβηγμένη σήμερα στις πολικές
περιοχές. Με παράνδους λοιπόν τρεφότανε ο
εάνθρωπος τού Νεάντερταλ και προσφιλώς
ταίανε από τό κρύο με τά δερμάττά τους. Οι έ-
πιστήμονες έχουν τή γνώμη πως μιλούσε κ'
όλας μιά στοιχειώδη πρωτόγονη γλώσσα. Από
τό σχήμα κ' από τό μέγεθος τού κρανίου του



Ο δρακοντάθρωπος τών προϊστορικών
χρόνων

ώστόσο είνε δύσκολο νά καθορισθί άν έμιαζε
περισσότερο με τόν άνθρωπο τών σπηλαίων,
παρά με τόν γοργίλλο. Έκείνο όμως πού είνε
φανερό, είνε ότι ήταν μιά διαρκής άπειλή γιά
τούς προγόνους μας, γιατί ήταν πού τρομακτι-
κός κ' από τήν άρρωστιά τών σπηλαίων εκεί-
νης τής εποχής, πού έφτανε στό ύψος τά τρία
μέτρα!...

Οι δράκοι ζούσαν ήδη στην Εύρώπη, όταν
οι πρόγονοί μας ήρθαν νά κατοικήσουν σ' αί-
την από τήν 'Ασία. Κ' εκείνοι, βέβαια, είχαν
έρθει από εκεί-πέρα, μά είχαν άλλες συνή-
θειες. Οι δράκοι, λοιπόν, δέν έπειραζαν τούς
νέους κατοίκους τής Εύρώπης, γιατί εκείνοι
ζούσαν πάντα μαζί. Αυτό αὐτοί ήσαν έξομα-
χισμένοι και δέν έθεώρησαν καλό ποτέ τους
νά αλληλοδολοφηθούν. Περιορίστηκαν μόνο
στό νά... κυριεύουν τούς άπορρότους έξόνους
από μακριά και νά διαμαζούν τά δόλα
τους. 'Η μεταναστεύσεις, όστόσο, από τήν 'Α-
σία έξασκολούθησαν κ' έτσι κάθε δράκος είχε
σέ λίγο νά καταπατήσει τό φρόνιό του από
μιά φυλή ανθρώπων. Μπροστά δέ σάν κινδι-
νο τής έκτοπείας, άρχισε νά παραμονεύει τούς
έχθρους του, προσπαθώντας νά μιάη τις συνή-
θειές τους και, τέλος, κάποτε, μιά νύχτα δι-
χως φεγγάρι, μέσα στό άδιατάκτο σκοτάδι,
άντηχησε πένθιμα τό σαρκαζτικό σήλημα
ένός παιδιού.

Η μητέρα του, στην κόλαση λάμψη τής φω-
τιάς, πού έκαψε γιά νά κρατήσει μακριά τό ά-
γριο θηρία, είδε άξαρνα ένα πελώριο τριχωτό
χέρι νά χώνεται στην είσοδο τής σπηλιάς και
ν' αράζει τό παιδί της. Τά ξεφρονήττα της τό-
τε σήκωσαν στό πόδι της τή φυλή, μά κανείς
δέν συλλογίστηκε νά κυνηγήσει μέσα στη νύ-
χτα έκείνο τό τρομαχτικό φέρεμα... Παράνομοι
άπαγές δέν άργησαν νά σκορπίσουν τόν πανί-
κό άνέμεσο στους ανθρώπους τών σπηλαίων,
κ' έτσι άρχισαν ή πρώτες ιστορίες γιά τούς
δράκους.

Οι πρόγονοί μας σέ λίγο, παίρνοντας θάρρος,
έφαναν γιά νά βρουν τήν άποκρυφτή σπηλιά
τού έχθρου τους κ' όταν τήν άνακάλυψαν,
μπήκαν μέσα τήν ώρα πού έλειπε γιά νά έ-
ναπαύουν τό παιδί τους. Μά δέν βρήκαν παρά
μονάχα τά κόκαλά του... 'Απ' αυτό φαινότανε
καθαρά ότι ο δράκος ήταν κανίβαλος, ότι έ-
τρωγε... ανθρώπινα κρέας. 'Η ανακάλυψη αί-
τη τρομοκρότησε, φυσικά, άκόμη περισσότερο
τούς προγόνους μας, οι όποιοι, καταναστεύ-
σμένοι, έκαναν όρσο και σταυρό νά έξολοθρευ-
σουν αὐτούς τούς ανθρωποφάγους, γιατί α-
λώς δά ζούσαν πάντα μ' ένα διαρκή κίνδυνο.
Κ' έτσι άρχισε ο έξοντωτικός πόλεμος τών
ανθρώπων τών σπηλαίων κατά τών δράκων.

Οι πρόγονοί μας είχαν καλύτερα όπλα και
γι' αυτό, παρ' όλη τήν κονταμιάρα τους, οι δρά-
κοι κατάλαβαν ότι δέν θα μπορούσαν νά τά
βγάλουν πέρα μαζί τους κ' απέφυγαν νά δώ-
σουν μιά σμάχη εκ του συστήν, δέν έβχαν
όμως ποτέ τήν ειδικία νά σκοτώνουν μ' ένα
τρομαχτικό χτύπημα τού ροπαλίου τους όποιον
άνθρωπο τών σπηλαίων τύχαινε νά ξεμοναχιά-
σουν μέσα στό δάσος. Έκωναν μάλιστα και
κάτι άλλο. Όταν οι άνθρωποι τών σπηλαίων
έφευγαν γιά μακριά κινήση, οι δράκοι, πού
περιέμεναν μιά τέτοια είσοδια, έμπαιναν μέσα
στις σπηλιές τους κ' έβλεπαν τά παιδιά τους,
τά όπλα τους και τις τροφές τους. Βλέπετε
λοιπόν ότι ή ζωή τών προγόνων μας ήταν ά-
βάσταχτα δύσκολη και βαρύνουσα οι τερα-
τώσοφοι έχθροι τους. Τι έκανε νά κάνουν;
Άφταν φρονούς έξω από τις σπηλιές τους.
Μά κ' αὐτούς, έπειδή ήσαν λίγοι, τούς άπει-
μα κ' αὐτούς, έπειδή ήσαν λίγοι, τούς άπει-

μα οι δράκοι μαζί με τά παιδιά.

Πολλά τέτοια θέματα όστόσο κατάφεραν
νά τήν πηγή τους νά ξεγελούν τό δράκο
κ' άκόμα τεχνάσματα και νά γλυτώνουν από
τά δόλια του, όπως γλύτωσε ο 'Οδυσσεύς άπ'
την Κίρκη. Κατάφεραν δηλαδή, προσπι-
νόμενοι ότι θαμιάζουν τή δύναμη τού δράκου,
νά τόν κάνουν νά άφήσει γιά μιά στιγμή τό
ροπαλό του γιά νά σπρώξει κάποιον περμένο
από δένδρου ή κάποιο βότανο πού τόν κατα-
κλύει ως τήν είσοδο τής σπηλιάς του. Και
αίτε, μ' ένα δυνατό χτύπημα στό πίσω μέρος
τού κεφαλιού σκότωναν τόν γίγαντα και έ-
καρπίζαν σάν κ' άβλαβείς ανάμεσα στους
ήσους τους. Μερικές από αυτές τις παλαιολι-
θικές φυλές, καθώς φαινότανε από τά διάφορα
είδηματα τών ανθρωπολόγων, ήσαν έξυπνοί
άνθρωποι. Οι εάνθρωποι τού Κρό-Μανόν, παρ-
αίματος χάριν, είνε γνωστοί ως οι "Έλλη-
νες τής παλαιολιθικής εποχής", γιατί ήσαν
προσημνίοι με μιά άξιοθαύμαστη έξυπνάδα.
Βρήκαν λοιπόν χίλινους-δύο τρόπους γιά νά πο-
λεμήσουν και νά έξονώσουν τούς δράκους.

Τά κακάρι όμως τούς ήσαν δύσκολο νά τούς
κατακρίνουν, γιατί οι ανθρωποφάγοι, γιγαντες
κατάστατοι βελούδα μέσα στα δάση. Τό χει-
μώτο όστόσο μπορούσαν νά παρακολούθησουν
αίτη τους άπάντο στο χιόνι και νά βρουν μ'
αὐτή τόν τρόπο τις σπηλιές τους. Τούς έστη-
ναν λοιπόν καλύτερα και κατάφεραν νά τούς
πάσουν, όπως έπαιναν και τά κοριοί. 'Ε-
πειτα είδοποιούσαν όλη τή φυλή και τότε ά-
ράζε τό μεγάλο πανηγύρι. 'Ο δράκος, μισπε-
νώντας κ' τις πληγές, σερνότανε ός τις
σπηλιές τών προγόνων μας κ' έκει άπ' έξω
πάραινε με τήν καταδίχη του σέ θάνατο τά
παιδιά του...

Ο καρποφόλος αυτός κράτης χρόνια και
χρόνια, ός τήν ημέρα πού ή τρομακτική φυλή
τών δράκων έξοντώθηκε τελείως από τήν Εί-
ρώπη. 'Η άνάμνησί τους όμως έμεινε στό πα-
ραμύθιο, τά όποια, όσο κ' άν είνε φανταστι-
κές ιστορίες, ο "Άγγλος ανθρωπόλογος Ουίλ-
λιαμ Νόρμαν μάς βεβαιώνει ότι έχουν πάντα
στό βάθος τους κάποια αλήθεια...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΖΑΧΑΡΙ ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ

Σέ μιά συνεδρίαση τής Φυσιολογικής Έται-
ρίας τού Βερολίνου, ο καθηγητής Τσοίντες Ι-
σχυρίσθη ότι ή ζάχαρη γίνεται πού γλυκειά τή
τήν προσθήκη άλλου αλατιού. Τά πειράματα
πού έκανε σχετικάς ο δέν λόγος καληγής ή-
σαν άπολύτως. Μέσα σέ μιά ποσότητα δι-
αλυτή διαλυμένη ζάχαρης έφριξε μιά έλαχι-
στή ποσότητα διαλυμένου κοινού αλατιού. Και
τό ζαχαρώδες ύγρο έγινε έτσι πού γλυκό. Έ-
πειτα έλαφροτάτη ποσότης διαλυμένου κοινού
αλατιού τό ίδιο άποτέλεσμα παράγει. 'Η έξήγη-
σις τού περιήρου αὐτού φαινόμενου έγκειται
έκεί ότι ή άνεπαίσθητος άλίμυρη τού αλατιού
ή ή πρώτης τού κινύου, προκαλούν διέγερ-
ση τής αίσθητικότητας τής γεύσεως και κα-
τά συνέπεια πού έντονότερη τήν αίσθησι τής
γλυκύας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΕΝΕΙΑΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ! !

Μέχρι πού άλλων έτών ζούσε στό Μουλου-
σόν τής Γαλλίας ο Λουδοβίκος Κουρλόν, πε-
ρίφημος γιά τό άπελεύτητο μήκος τής γενειά-
δος του. 'Η γενειά τού Κουρλόν ήταν δύο
μέτρα μακριά!

Από μακρός ο Κουρλόν είχε τόσο πρόορη
και δυνατή ταχυρότητα, ώστε από ήσυχίας έντε-
κε έτών αναγκάζονταν νά βουρξεται.

Σέ ηλικία 16 έτών άρχισε γιά ένα χρόνο τά
γένεια του, τά όποια έφταναν αιώσις νά τρι-
άντα εκατοστά. 'Υστερα τάκωψε και τά έ-
νάμνησε όταν ήταν 25 έτών. 'Από τότε δέν τά
έξανόμνησε. Τά περιποιόταν, τά χτενίζει και τά
τάλιγγε γύρω στό λαιμό του σάν γούνα. Κ' έ-
φτασαν έτσι αιώσις σέ μήκος δύο μέτρων!...

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ



ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΦΙΛΙ

—Μου σβείς, γλυκειά Μαρούλα μου, τις φλό-
(γες με φίλ;)
—Ναι, πάρε μου ένα...—'Ο, Θεέ, στη φίλημα
(ή ψυχή μου)
άκόμα περισσότερο με καίει σάν τό φιλί.

—Πάω' ένα άκόμα φίλημα νάσ' εύτυχής μαζί
(μου...)

—Μαρούλα, ή φλόγα δέν μπορεί νά λιγοστε-
(ψη άκόμα)

"Αχ, τί θροσιάν ειδικαστή σκορπά τ' ό-
(ραίο σου σόμα!)

—Πάω' έκατό νά πληρωθούν όλοι σου πειά
(οί πόθοι).

Πώς είσαι, πέ, ή καρδούλα σου μ'αὐτά δέν
(βαλσαμώθη;)

—'Οχι, θεά, εἰμ' έκατό φορές έρωτευμένος!
—Χίλια σου δίνω, δέν σ' άκούω; Είσαι ει-
(χαριστήμένος;)

—'Ακόμα μεγαλειότερη φλόγα με παραδέχεται,
Μαρούλα, ανάβει τήν καρδιά και τήν πνοή
(μού παίρνει).

—Λέγε λοιπόν, τί επιθυμείς;—Πόθο τήν άγ-
(καλιά σου...)

και τήν ούρανα τήν πνοή πού γυρνούν τά φι-
(λιά σου...)

(Παράφρασις άπ' τό Παλλιάδι)

ΕΙΝΕ ΒΡΑΔΕΙΕΣ...

(Τού ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΜΑΙΝ)

Είνε βραδείες πάχουν ψυχή τά ρόδα και τά
(χρώνα,

γλυκειάς μεπόνους πόθο άγνό γύρο τ' άγέρι
(δράναι,

και μ' άναστέναγμα βαθύ στά χείλη πάει και
(βγαίνει,

τ' άπόκρυφο τής πού κλειστής καρδιάς άγρο-
(πεθαίνει.

Κάποιες βραδείες παίρνουν ψυχή τά γυνίλια
(και τά κοίνα,

σάν κόρη τρυφερόκαρδος γυνάικ τήν βράδειά
(έκείνα.

Κάποιες αὐγούλες διάφανες με ρόδινο στεφάνι
πνδά ή ψυχή σάν τά νερά στα βράδια όταν
(κυλάνε,

μέσα μου σήμαντρα ούρανων πασχάινων χτυ-
(πάνε,

πνεύμα και σάρκα άμύλευτα κ' ο πειρασμός
(καρδιά νά,

τυχαίνει καμιά τέτοια αὐγή με ρόδινο στε-
(φάνι.

Πού σάν παιδάκια χαριώδης νά περπατᾶ με κινήσι
Κάποιες ημέρες θλιβερές βαρύν πόν' ή καρ-
(διά μου!

Γνωρίστηκε: σ' ό,τι έμιασε κάθετα τ' όρνα-
(σμένη.

Τής ζωής μου ή πιο γλυκίές στιγμές: σμένη έ-
(θαλασμένη

πού μιά θεατρίνα τραγουδά, κορυβία σκεπα-
(σμένη.

Τέτοιες ημέρες θλιβερές ποίνα βαρύν ή καρ-
(διά μου,

γύρος χιλιάχρονος, σφυγτός τραδά φωνήτας
(χάσι.

Κάποιες νυχτιές ένας βραχνάς με πνίγει τρο-
(μερός,

φτάνει ή ψυχή στό τέλος πειά τής γνώσεως.
(Και προσβάλλει

κρεμμένα άχνη μες στ' άπειρον τήν παγομένη
(άγκυλη,

τρέμει στής άβυσσος τήν πνοή και πίσω σπρέ-
(φει πάλι.

Τέτοιες νυχτιές πού ένας βραχνάς με πνίγει
(τρομερός,

τυλίγουμε στόν ίσκιον, φαντάζομαι σάν νεκρός,
Μστ. Π. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι έπιθυμούντες νά συμβουλευθόν τόν Ιατρόν τών
«Παναθηναίων», πρέπει νά γράφουν στόν φάκελλο τών
έπιστολών τή φράση: «ΕΙΣ ΤΟΝ 'ΙΑΤΡΟΝ», και
νά υπογράφουν με ψευδώνυμο.

Χ α ι ρ ά ν α, Θεσσαλονίκην.—Έχρησιμο-
ποιήσατε πού πού πρώτογονο μέσον, γιά νά έ-
πιτύχετε μιά πρόσκαιρη άποψήλωση. Αι τριχες
σας θα ξεαναφυτρώσουν ήδη, ενώ αί συνέπειαι
τής μεθόδου, οι λεκέδες, μένουν άκόμη. Μη
άπελπίζεσθε όμως, θα έξαφανισθούν και αὐ-
τοι αὐτομάτως εἰς διάστημα λίγων μηνών,
με τή φυσιολογική ανάπτυξη τής επιδερμίδος
σας, πού τόσο τήν έκακοποιήσατε. Όσο δέ
γιά τό μέλλον σας παρατρέπω νά μελετήσετε
τό άρθρο περί υπερτριχώσεως και άποψήλω-
σών πού έδημοσιεύθη σέ προηγούμενο τεύχος
τών «Παναθηναίων».

Ν ι ο ρ ι ς, Θεσσαλονίκην.—1) Θέλετε νά
βράψετε τά μαλλιά σας, όχι διότι άστειλόν
πρώτως, αλλά διότι θέλετε νά τά μετατρέ-
ψετε από καστανά εἰς μαύρα. Καί ταυτοχρό-
νως έχετε τόν φόβο μήπως παρασύνουν με τή
βαφή. Αυτός ο κίνδυνος εἰνε, δυστυχώς, ανα-
πόφευκτος, διότι όλοι αἱ οικνωσία προς έ-
πι-
τυλιαν τού μαύρου χρώματος έχουν βύσιν τόν
νιτρίον άργυρο, ο οποίος έχει τήν ιδιότητα,
όξειδούμενος βαρυνθόν, νά παράγει τήν πρ-
συνική έκείνη άποχρώση gorges depigree. 2)
Γιά νά επιτύχετε θανάτωση τό μερύντζι-
νο χρώμα τού άμυγδαλιού, διαβάσατε τό άρθρο
περί ήλιοθεραπείας πού έδημοσιεύθη τελευ-
ταίως στό «Παναθηναίον».

Φ. Χ., Θεσσαλονίκην.—Σας συμβουλεύω νά
μη βιασθήτε νά πάσετε τελευταία, ή νά παν-
τρευθήτε. Στην κατάσταση πού βρίσκεσθε,
μπορούν ν' άποβούν δέθρια τέτοια άπερισε-
μμένα. 'Ο μακρός πυρετός σας δέν εἰνε, ασφα-
λώς, από τά έντερα, αλλά από τήν άρχικήν
σας πάθηση, ή όποια δέν έθεραπεύθη άκόμη.
'Η τροφή σας πρέπει νά εἰνε αραιή και κω-
λή και νά πάτε, εἰ δυνατόν, πάλι στην έξοχή.
Τις ένέσεις χαλκού δέν βρσκει άπαρσιμίες,
άσχετως τού ότι εἰνε άκρίβες. Προτιμάτε έ-
νέσεις Calcium Sandoz ένδοφλεβίως εἰς σει-
ράς από 10 ένέσεις με 15ήμερα διαλείμματα
και γράφατέ μου πάλι μετά τερμίνον.

Β. α. σ. Κ υ ρ., Σόρον.—Τό Delbise
compr., πού σας συνιστάται, εἰνε πολύ καλό
και εἰμαι βέβαιος πως θα σας άπληρήσει πολύ.
'Εχετε άδεια νά διατάξετε νά τό χρησιμοποιή-
σετε, αφού τό αγοράσατε ήδη. Δέν πρόκειται
περί τοξικού φαρμάκου και καμιά άπολύτως
μυηάντης δέν υπάρχει νά σας βλάψει. Το
άλλο ζήτημα, διά τό όποιον με έρωταίτε, θα
καταπονηθί με τόν καιρό και χωρίς φαρμα-
κευτική θεραπεία.

Γ. ε. ρ. Κ ο ρ., Έμιαθα.—Βότανο έντε-
λώς άσυνζυγιστό τό νά καταφύγετε σέ πρ-
αγούς γατρονούς και σέ γατροσοφία, ενώ
ζήτε μέσα σ' ένα επιστημονικό κέντρο σάν
τήν 'Αθήνα. 'Αν είσθε πρωτός, ύπόσχον τά
απλάνθρωπα καταστήματα, πού δέν άρμόνι-
ται τās ύπηρεσίας των, όχι μόνον σέ φτο-
χούς, αλλά και σέ πολλούς υποταγομένους τόν
φτωχό εισάγου. Σπειάσατε νά ισαβλήτετε εν-
τάπως σέ μιά επιστημονική εξέτασι και θε-
ραπεία. Έχετε όμως ύπόψιν σας ότι ή θεραπεία
σας θα εἰνε μακρά.

Δ η μ., Ν τ ο υ τ., Έμιαθα.—Πρόκειται
από κοινού έξέματος, πού όφείλεται στην α-
ποθήκη ίσοσυγκοπία σας και δέν έχει καμιά
σχέση με τις ειδικές μολύνσεις πού φοβεί-
σθε. Κατά τās περιόδους τής παροξυστικής
φαινομένης προσέχετε νά μη έσυνθε με τα
νύχια, γιά νά μη δημιουργήσετε μολύνσεις.
Τό Ινολύο εἰνε καλό. 'Ως πρόσκαιρο και φθν
νά καταπονηθώ τής φαινομένης, σας συνιστά
εἰς άρθον πομφόλυγμα τήν έξησι σάνη, ή ό-
ποια εἰνε θαυμαστικά ιδίως όταν ή πάθησις σας
παίρνει τήν ένταχούσα μορφή:

Talk	gt. 25.0
Amidon	> 25.0
p. de lycopodium	> 0.50
Menthol	> 0.50

Προσέχετε όμως και στη διαίτη σας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΙ' ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΤΟ "ΚΑΡΤΙΕ ΛΑΤΕΝ",

Τό μίσος τών φοιτητών έναντίον του Ναπολέοντος 3ου. Τά παθήματα ενός διασώστου επιστήμονος. Παραδόσεις που διακόπτονται εξ αίτιας της πρόγκας τών φοιτητών. Η άποδοκιμασία της αυτοκρατορίας Εγγενίας. Η αγάπη τών φοιτητών προς την Έλλάδα. Η άποτυχία ενός έργου του Άμπού. Γά «Ρενανιακά», κ.τ.λ.

Το «Καρτιέ Λατέν», ή συνοικία τών Γάλλων φοιτητών, υπήρξε, κατά τὰ τελευταία χρόνια προπάντων, τὸ κέντρο κάθε επαναστατικής κινήσεως: στη Γαλλία. Με τὸν ένθουσιασμό καὶ τὸν φανατισμὸ πὸν διακρίνουν πάντα τὴν νεολαία, οἱ Γάλλοι φοιτηταὶ ὑπερῆσαν οἱ πρωτοπόροι κάθε νέας ιδέας, κάθε πολιτιστικῆς μεταβολῆς, κάθε ἀντιρροήσεως ἐναντίον τῆς ἀπολυταρχίας, κάθε... ἀντιπολιτευσεως, τελειοπάντων, ἐναντίον τῆς ἐκκροσῆς κατωστάσεως.

Τὴν ἀντίδρασι αὐτὴ, φυσικὰ, τὴν ἐξεδήλωναν οἱ φοιτηταὶ ὅταν χρειάζεσταν, καὶ μὲ τὸ τοιφεύα στὸ χέρι. Ἀλλὰ καὶ μὲ χίλους-δύο ὧλους τρόπους, καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω.

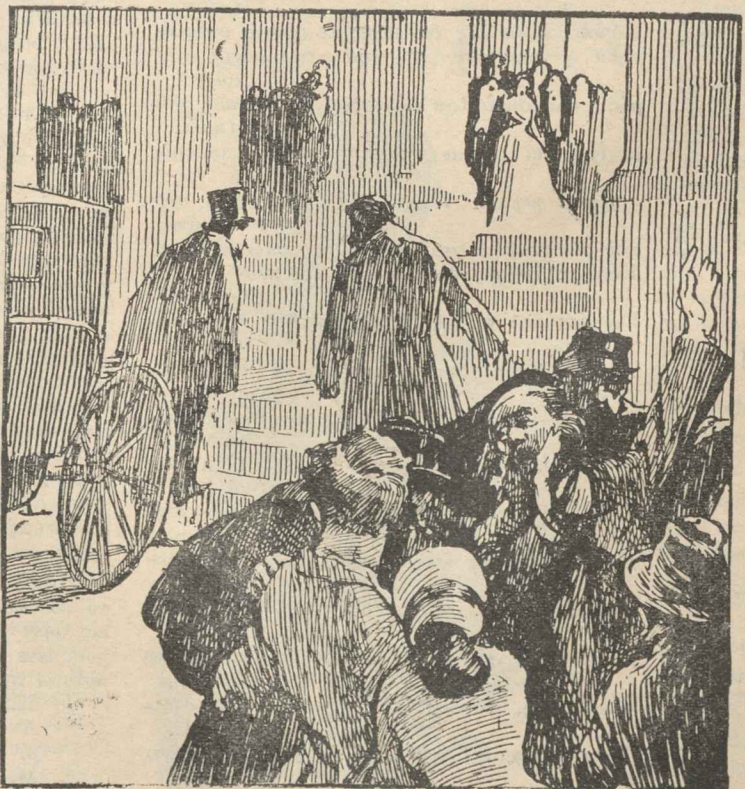
Ὅταν ὁ Λουδοβίκος-Ναπολέον Βοναπάρτης κατόρθωσε, πραξικοπηματικά, νὰ καταργήσῃ τὴ Δημοκρατία καὶ νὰ γίνῃ Ἀυτοκράτορας, ὡς Ναπολέον ὁ 3ος, οἱ Γάλλοι φοιτηταὶ τοῦ ἐκήρυξαν σωτηριὰ τὸν πόλεμο, ἐπειδὴ στὰ χεῖρά του πολέμουσιν νὰ κἀνουν τίποτε, λόγῳ τῆς τρομοκρατίας πὸν ἐπεκράτουσε.

Μερικοὶ, ὥστόσο, ἀπ' αὐτοὺς, οἱ πὸ εὐεξιστοί, δὲν ἐδίδισαν νὰ ἐπαυερήσουν νὰ ἐξεγείρουν τὸν λαὸ τοῦ Παρισιῦ σ' ἐπανάστασι. Ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀστυνομία, ὅμως, δὲν ἐσπεύεινταν, ὅτε καὶ τὰ δικαστήρια, στὰ ὁποία δικάζαν δικαστὰ τῆς ἀλυτῶτου ἐμπιστοσύνης τοῦ γένου καθεστῶτος.

Ὅσοι λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς συνέληφθησαν, καταδικάστηκαν σὲ αὐστηρότατες ποινές. Οἱ φοιτηταὶ, τότε, ἀποφάσισαν νὰ ἐφαρμόσουν τὴν «παιδηγική ἀντίδρασι», δηλαδὴ τὴν... πόρνογα!

Ἀκούσε ἕνας καθηγητὴς τους νὰ τάχῃ καλὰ μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ κυβέρνηση ἢ νὰ εἶνε εἰσούμιος τοῦ παλαιοῦ, γιὰ νὰ καταδικασθῇ, σὲ μυστικὴ συνεδρίασι τῶν «ἐπιτελών» τοῦ Καρτιέ-Λατέν, στὴν ἐξευτελιστικὴ αὐτὴ διατύπωση.

Ὁ πρῶτος πὸν ὑπέστη τὴν παράξενη αὐτὴ δοκιμασία ἦταν ὁ καθηγητὴς τῆς Ρητορικῆς στὴ Σοβόνη Ντεβιὲ Νιζάρ. Ὁ Νιζάρ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους καθηγητὰς τοῦ γαλλικοῦ Πανεπιστημίου, θαυμάσιος κριτικὸς καὶ ὑπέροχος ῥήτωρ. Εἶχε ὅμως καὶ τὸν τρομερὸν ἐλάττωμα νὰ τάχῃ κατὰ μὲ τὴν Αὐλή... «Ε, αὐτὸ ἔφτανε...» Ὅλο τὸ χεῖμῶνα τοῦ 1855-1856, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς καθηγητὴς δὲν μπόρεσε νὰ κἀνῃ οὔτε ἕνα μάθημα... Μόλις ἀνέβαινε στὴν ἐδρά οἱ φοιτηταὶ ὄρχιζαν τὰ σφυρίγματα, τὰς φωνές, τὰ ποδοσπορήματα. Ὁ Νιζάρ στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν ἀδιάφορο. Μὰ στὸ τέλος τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, παρατώντας τὸ μάθημα στὴ μέση. Οὔτε αὐτὸ ὅμως δὲν ἐπαρκοῦσε τοὺς ἀμελλέτους διδάσκαλους του. Τὸν ἐπαρῶσαν ἀπὸ πῶς αὐτὸς δρόμο, ἐξακολουθώντας νὰ τὸν «προηγούμενος», τὸν καταδίκαζαν



Δὲν ἐδίδασαν ν' ἀποδοκίμασιν ὡς καὶ τὸν ἴδιο τὸν Ναπολέοντα τὸν 3ο

μὰς τραγωδίας τοῦ Ἐδμόντου Ἀμπού, τῆς «Γαστρίνας»...

Ὁ Ἐδμόνδος Ἀμπού ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀνταπαθητικὸς στὸ Καρτιέ Λατέν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς εἰσούμενους τοῦ «τυράννου» Ναπολέοντος τοῦ 3ου, εἶχε γράφει δύο βιβλία, τὴν «Σύγχρονη Ἑλλάδα» καὶ τὸν «Βασιλεὺς τῶν Ὁρέων», μέσα στὰ ὁποία ἐκστηρικῶς παρουσιάζει τὰ ἴδια καὶ τὰ ἔθιμα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἡ πανεπιστημιακὴ νεολαία τῆς Γαλλίας ὅμως ἐπηρεάσθη πραγματικῶς ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς Ἑλευθερίας. Καὶ τὸ Καρτιέ Λατέν ἀποφάσισε νὰ... τιμωρήσῃ τὸν Ἀμπού ὅπως τοῦ ἄξιζε γιὰ τὴν ἀσέβειά του αὐτῇ.

Ἡ «Γαστρίνα» δὲν ἦταν, βέβαια, κανένα σπουδαῖο ἔργο. Ἀσφαλῶς ὅμως δὲν ἦταν καὶ ἄξιο τῆς τιμῆς τῆν ὁποῖαν εἶχε.

Ἰδοὺ πὼς περιγράφει σ' Ἀπομνημονεύματά του ἕνας διηγητὸς τῆς ἐποχῆς, ὁ Νταμπό, τὴν «ἐκτέλεσι» τοῦ διωτιστικοῦ ἔργου τοῦ Ἀμπού:

4 Ἰανουαρίου 1862. Χθὲς ἦταν ἡ πρώτη παράστασι τῆς «Γαστρίνας». Οἱ φοιτηταὶ ἔκαναν τρομερὸ θόρυβο στὸ «Ὀντέν». Ἐσφύριζαν ὅλη τὴν ὥρα, μεταχειριζόμενοι ἀντὶ σφυρίκτρας τὰ... κλειδιά τῶν θυρῶν τους!

5 Ἰανουαρίου 1862. Χθὲς ἐδόθη στὸ «Ὀντέν» ἡ δευτέρα παράστασις τῆς «Γαστρίνας». Τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀστυ-

φύλακες. Τὸ πανδοκιμῶνιον ἦμεις ἐπανελήθημεν. Ἦσαν ἀδύνατο ν' ἀκούσῃ κανεὶς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὰ οὐρλιαστήματα καὶ τὰ ποδοσπορήματα τῶν φοιτητῶν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ὅμως δὲν ἐσφύριζαν: ἔκαναν καὶ παρ' ὑποκριτικὸ καὶ πονηρὸ: ὅταν νιζόντουσαν θορυβωδῶς στὰ καλά καθούμενα!

8 Ἰανουαρίου 1862. Ἡ χθεσινὴ τετάρτη παράστασις τῆς «Γαστρίνας» ἦταν πὸ θυελλώδης ἀπὸ τὰς προηγούμενες, τόσο πὸν ἡ αὐλία δὲν ἀνοίξε στὴν τρίτη πρῶξ. Ὅταν τελείωσε ἔτσι, καὶ κη-κακῶς, ἡ παράστασι, οἱ φοιτητὰ ἔστησαν ἔξω ἀπὸ τὸ σάτι τοῦ Ἀμπού, στὴν στοὰ Σωλνέ, καὶ τὸν ἀποδοκίμασαν ἀγρίως τὴν ὥρα πὸν γύρισε μ' ἕνα κλειστὸ ἄμμι.

9 Ἰανουαρίου. Ἡ «Γαστρίνα» ἐξέτετενε. Τὸ «Ὀντέν» ἀνακραύησε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν πρὸς τὸν ἄδικο ἔργον...

Ἐτοί τὸ Καρτιέ Λατέν ἐκδόθη σὲ τὴν ἀδικομένη Ἑλλάδα...

Δὲν εἶχε περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὰ θορυβώδη ἐπεσώδια τῆς «Γαστρίνας», ὅταν νέες ταραχές ἐξέσπασαν στὸ Καρτιέ Λατέν: τὰ «Ρενανιακά».

Ὁ Ρενάν ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ εἰδωλὸ τῆς γαλλικῆς νεότητος. Ἡ δημοκρατικὴς του ιδέα καὶ κυρίως ἡ δημοκρατικὴς του δοξασίς, τὸν εἶχαν κάνει συμπαιδὴ σὲ τὰς τάξεις τῶν Γάλλων φοιτητῶν.

Ὁ Ρενάν ἦταν τότε 39 ἐτῶν καὶ πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶχε διοριστὴν καθηγητὴς τῆς Γλωσσολογίας στὸ Γαλλικὸν Κολλέγιον καὶ ὅλοι περίμεναν, στὸν ἐναρκτήριον λόγον του, νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν νεοπεριστικὴς δημοκρατικὴς του ιδέας.

Ἐπερμενεναν προπάντων ὅλοι ν' ἀνηθῇ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον θεωροῦσε βέβαια ὡς τὸν μεγαλύτερο ἡθικολόγο πὸν φάνηκε στὴ γῆ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὡς ἕναν πολὺ ἀπλὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ, ἀπὸ νοορῆς, ἡ αἰδοῦσε τοῦ Κολλεγίου εἶχαν γεμίσει ἀπὸ τοὺς φίλους του τοὺς φοιτητὰς, μὰ συγχρόνως καὶ ἀπ' ὅλους τοὺς φανατισμένους ἀντιπάλους του.

Κι' ἔξαρνα, στὴ μέση τοῦ λόγου πὸν Ρενάν, ἡ φράσι πὸν ἐπρόκειτο ν' ἀνάγῃ τὴν παλαιὰ, ἀκούστηκε: —Ὁ Ἰησοῦς, ἐβροντορόνησε ὁ Ρενάν, ὑπῆρξε ἕνας ἀνθρώπος ἀσχημάτιστος, τόσο μεγάλως, ὅστε, μολοντὸν ἀπὸ τῆς ἐδρας αὐτῆς δὲν μποροῦ νὰ τὸν κρῖναι παρὰ ἀπὸ τὴν θεϊτικὴν ἀπομνημόνισι τῆς ἐπιστήμης, δὲν θὰ ἴδμεθα νὰ κακοκαρδίσει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, κατὰ πληρετα μὲρὸς στὸ μεγαλεῖο τοῦ ἔργου του, τὸν ἀποκαλοῦν Θεός!...

Τὸ πᾶ ἐπακολούθησε, δὲν περιγράφεται. Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ρενάν θέλησαν νὰ τὸν ἀποδοκίμασιν. Οἱ φοιτηταὶ, ὅμως, ἐξαγριωμένοι, ὠρμησαν ἐναντίον τους. Καὶ ὁ ἐναρ-

Η ΒΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΟΡΕ-ΜΑΤΑ

Ἡ ἐπετενὰ φορέματα, ὅλα, χωρίς καμιά σχεδὸν ἐξαίρεσι, ἔχουν μανίκια κοντὰ, μέ-χρι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ λίγο πὸ κάτω ἀπὸ αὐτόν.

Ὅταν τὸ φόρεμα δὲν θὰ ἔχῃ καθόλου μανίκια, τότε θὰ φορεθῇ βέστη με κοντὰ καμπατό ἢ μανικιὰ μανίκια.

Ἡ βέστη αὐτὴ, κάνει νὰ φαίνεται μοντέρνο ὁποιοδήποτε ἴσο φόρεμα.

Ἡ ἀπογευματινὴς βέστης εἶνε πάλι κοντὴ καὶ γίνονται ἀπὸ πᾶν, ἀπὸ χονδρὸ λινό καὶ ἀπὸ ὀρνί.

Ἡ βραδυνὴ βέστης γίνονται ἀπὸ ταφτὰ με μανίκια φουκασιὰ. Ἡ ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ φορέματα γίνονται ὁλοένα πὸ μα-κρὰ.

Μὲν τὰ πρῶνὰ φορέματα καὶ τὰ κατωστὰ-σώδ ἔχουν ρούφους ἢ ἀπλὴς φράνουν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀσφύγιον.

Τὰ ἐλαφρὰ ἀπογευματινὰ φορέ-ματα ἀπὸ μουσελίνα καὶ ἀπὸ λεπτὸ ῥέψ, φτάνουν μέχρι τοῦ ἀσφραγ-μά.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα, καὶ ὅταν εἰνε καμμενὰ ἀπὸ λινό ἢ ἀπὸ κρε-μὲν, φτάνουν μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' εἶνε πὸν κοντὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ ἡμιλίδουν τὴς κινήσεις τὴν ὥ-ρα τοῦ χοροῦ.

Πρὸς λόγους μετεβλήθη σὲ πραγ-ματικὴν μάχην ἡ ὁποία θὰ εἶχε πολὺ ἀμνηστὴ ἀποτελέσματα, ἂν δὲν ἐ-πενέβαινε ἐνθαλρὸς ἡ ἀστυνομία.

Μολοντὸν οἱ πρωταῖτοι τὸν ση-τῶν συνέληφθησαν, ἐν τούτοις τὰ πνεύματα δὲν ἠρέμησαν. Τὴν ἐπο-μειν, ἕνας νεαρὸς φοιτητῶκος τῆς λατρικῆς ἔγραψε ἕνα ἐπύρινο ἄ-θος ἐναντίον τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Ρενάν σ' ἕνα λαθρόβιο φύλλο. Ὁ φοιτητῶκος αὐτὸς συνε-λήφθη καὶ κατεδικάσθη σὲ ἔξη μ-νὸν φυλάσεως. Ὁνομαζόταν Γεώρ-γιος Κλεμανσύ, καὶ δὲν ἦταν ἴδι-ως ἀπὸ τὸν κατὰν μεγάλο πολι-τεῖ τῆς Γαλλίας.

Ἡ προλήψεις ὅμως τῶν φοιτη-τῶν ἐναντίον τῆς μοναρχίας τοῦ Ναπολέοντος 3ου, δὲν ἐσταμάτησαν ὡς ἐπὶ. Δὲν ἐδίδασκαν μάλιστα νὰ συζητηθοῦν ἕνα βράδυ ἔξω ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κομωδία, τῆς ὁ-ποίας τὴν παράστασι ἐπρόκειτο νὰ τιμῇ ὁ Ἀυτοκράτορας καὶ νὰ τὸν ἀποδοκιμάσουν με φωνές καὶ με σφυρίγματα, ἐπειδὴ εἶχε ἀποφασί-σει κάποιον πλεῖσι τὸν Καρτιέ Λα-τέν νὰ τὴν μεταβάλῃ σὲ πολιτικὴν τοιαύτα!...

Τὸ μεγαλύτερο χτύπημα ὅμως ἐ-ναντίον τοῦ Ναπολέοντος τὸ κατέ-φερε ὁ νεαρὸς Καβαγιάνης, γυνὸς τοῦ περιφρῖμου δημοκράτου στρατη-γοῦ.

Ὁ νεαρὸς Καβαγιάνης εἶχε βρε-θευθῇ στὸ μεγάλο διαγωνισμὸ τοῦ Πανεπιστημίου. Ὅταν λοιπὸν ἐ-κλήθη στὴν ἐξέδρα τὸν ἐπιστήμιον γιὰ νὰ παρουσιάσῃ τὸ βραβεῖο του ἀπὸ τὰ χεῖρά τοῦ Διαδόχου τοῦ Ὁρόνου, ἀνήθηκε νὰ τὸ δεχθῇ.

Σὰν ἄξιος ἀντιπρόσωπος τοῦ δη-μοκρατικοῦ «Καρτιέ», ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ χωρὶς βραβεῖο, παρὰ νό-θη σὲ μὰ ἀποκαθίστε ἐπαφὴ μὲ τὸν βλαστὸ τῆς Μοναρχίας!...



Μαξιλάρι γιὰ ντεβάνι, με κέντημα κορτό

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά ἢ μόδα, τὸ σπῆτι, ἢ κουζίνα, κλπ)

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ χρώμα πὸν ἀρχισε νὰ ἐπα-ραστῇ τὴν τελευταία στὸ Παρί-σι, εἶνε τὸ ῥοζ.

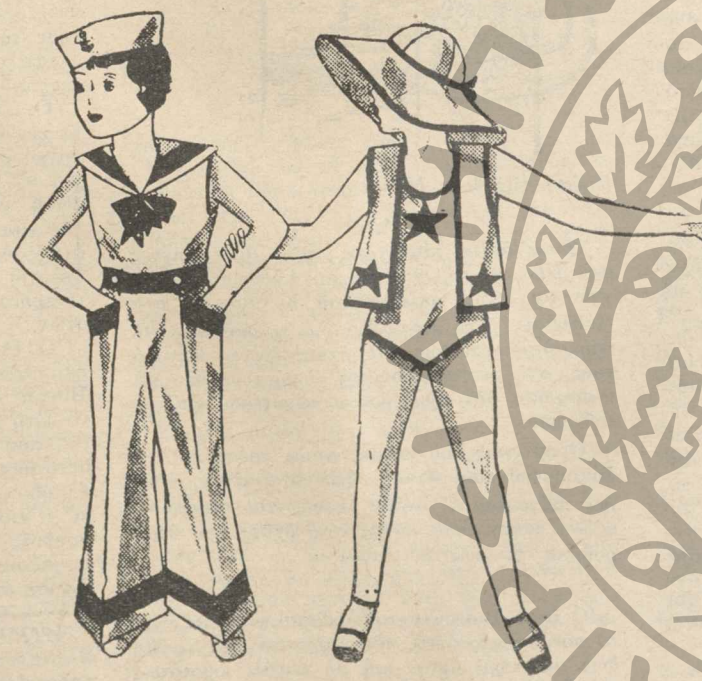
Ὁσαῦτος εἶνε πολὺ εἰν-βόγως τὰ μαῦρα καὶ τὰ ἄσπρα, καθὼς μὲν, καὶ τὸ κόκκινο. Τὰ γκριζὰ καὶ τὰ μπλε, πὸν ἦσαν τόσο τὴ μόδας στὴν ἀρχὴ τῆς σαλόν, γιὰ ὁλόκληρη φορέματα, τώρα ἀρ-χίζαν νὰ περιορίζονταν στὰ ἀξενου-ῶν, δηλαδὴ στὰ παπούτσια, στὰ γόνατα καὶ στὴς σοφάντες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Τὰ μασιὰς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πὸ ἀποτελεσματικὰ μέσα γιὰ τὴν δια-τήρησι τῆς ὁμορφίας τοῦ προσώ-που.

Γιὰ νὰ κάνετε μόνες σας, κυρίες μου, μασιὰς, πρέπει νὰ ἔχετε βι-θεῖα κομμένα τὰ νύχια σας καὶ κα-λὰ ἀπολυμασμένα τὰ δάχτυλά σας.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ



1) Πυτζάμα ἀπὸ ἄσπρο λινό, γαρνιρισμένη με κόκκινο. 2) Κο-στοῦμι ἀπὸ τζέρσεϋ κίτρινο γαρνιρισμένο με μπλε.

Ὅσο γιὰ τὸ σπῆθος σας, κάνετε κάθε πρὸς περιστροφὴν μασιὰς ἕνα τριχίνο γόνατι μουσεμμένο σὲ καλὴς ποιότητος κολώνια.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ὅταν μὰς προσκαλοῦν σ' ἕνα γεῖμα, πρέπει νὰ πᾶμε ὀχτὸ ἢ δέ-κα λεπτά πρὶν ἀπὸ τὴν ὁρισμένη ὥρα καὶ ποτὲ ἀργότερα.

Προσκαλοῦμε σ' ἕνα γεῖμα τοὺς φίλους μας ὀχτὸ μέρες πρὶν, γρη-πτῶς ἢ προφορικῶς.

Οἱ προσκαλούμενοι πρέπει ἀμέσως ν' ἀπαντήσουν σ' αὐτὸν πὸν τοὺς καλεῖ ἂν θὰ πᾶνε ἢ ὄχι.

Ἄν ἀρνηθοῦν, θὰ προσθέσουν με-ρικὲς λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν λίπη τους, ὅτι δηλαδὴ ἀνωτέρα βία τοὺς ἀναγκάζει νὰ σταθροῦν μὰ τόσο μεγάλῃ εὐχαρίστησι καὶ.

Κάποτε, ἐνὸς δεχτήματος ἦδη μὰ προσέκλησι, ἀναγκασάμστε νὰ λεί-ψουμε.

Τότε ὀρεψοῦμε νὰ εἰδοποιήσου-με ἀμέσως ὅτι μὰς εἶνε ἀδύνατον νὰ τηρήσουμε τὴν ὑπόσχεσιν μὰ. Λέγοντας τὴν αἰτία καὶ ζητώντας συνάμην γιὰ τὴν ἀνείσια ἀποι-σία μας.

Ὅταν μὰς καλέσουν σ' ἕνα δε-σπο, εἶτε λάδουμε μέρος σ' αὐτὸ εἶτε ὄχι, ὀρεψοῦμε νὰ ἐπισκερθεῖ-με μέσα σὲ ὀχτὸ μέρες αὐτοῦς πὸν μὰς καλέσαν.

Εἶνε πολὺ εἰνεγενὸ ἐκ μέρους ἐ-κὸς κυρίου νὰ στελεχί λουλούδια με-ρικὲς μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὸ γεῖμα στὴν οἰκοδόμησιν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἀποχρεῶ-σιν του νὰ πᾶν καὶ τὴν εὐχαριστήσῃ καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν προσέκλησι.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Εἶνε μισὴ λίβρα σοκολάτα, προσθέτετε 100 γραμμάρια ζάχαρι, 140 γραμμάρια καθοκονταμένα καὶ κοπανισμένα ἀμύγδαλα καὶ καρόδια. Τ' ἀνακατεῖτε ἐνταῖς καὶ πρὸς-θέτετε μερικὲς σταγόνες γάλα, ὅστε νὰ σχηματισθῇ μὰ ζύμη πυ-κνὴ, με τὴν ὁποία θὰ σχηματιστετε μικρὲς σφαίρες, ἐλῆες καὶ τετρα-γωνάκια, τὰ ὁποία καλὰτε ἐπάνω σὲ ἔλαστρο κοτυλαριτῆ.

ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

Κάποτε, στὰ παλὰ πρὸ πάντων ἐπιπλά, ἐμφανίζονταν μικρὰ παρὰ-στά, τὰ ὁποία κατεστρέφον σιγά-σιγά τὸ ξύλο. Γιὰ νὰ ἐξολοθρεῖ-στε τὰ παρὰστά αὐτὰ, με ἀρ-χιώθετε τὸ ἔξῃς μίγμα:

Sublimé corrosif 6 grammes
Alcool demi-libre.

Ρεμῖτε με τὸ παρὰστῶν ὑγρὸ μὰ σπῆγμα καὶ με αὐτὴν ῥίχνετε τὸ ὑγρὸ μέσα σὲς μικρὰ τρώες πὸν ἀνοίξαν τὰ παρὰστά καὶ ἐπὶ-πλά καὶ τῆς βοιῶντε κατόπιν με νερό. Μὲ ἔρχετε ὅμως ὅτι τὸ sublimé εἶνε δηλητήριο.

ΖΥΜΗ ΓΙΑ ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ

Μιὰ πολὺ καλὴ ζύμη γιὰ τηγά-νισμα εἶνε ἡ ἔξῃς:
Παίρνετε 250 γραμμάρια καλὸ ἀλεύρι, τὸ ὁποῖο μουσεμνετε μὲ 250 γραμμάρια νερό, πὸν τὸ χύνετε σταγόνα πρὸς σταγόνα.

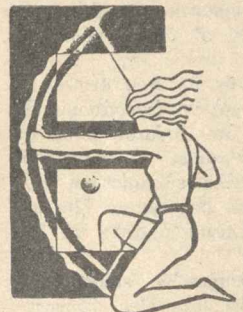
Ὅταν ἡ ζύμη γίνῃ ὀρεκτὰ πυ-κνὴ, προσθέτετε λίγο ἀλάτι, μερ-ικὲς σταγόνες ἐλαιόλαδο καὶ δύο ἀ-σταγόνια σιγὰν χτυπημένα.

Μὲ τὴ ζύμη αὐτὴ μορφετε νὰ τηγανίσετε περίφημα ὅτι φαγητὸ θέλετε, ψάρια καὶ, κλπ.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΟΙ ΦΟΒΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΩΔΕΙΣ ΘΕΟΙ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Ο θεός Ντεβαντιρέν και το πάθημά του! Η κατάρτα του άπατριέντος συζύγου. Ο θεός Ίντρα κι' ο φόβος του μήπως χάσει πρόωρα το δρόνο του. Μακάριοι όσοι πηγαίνουν στο Γαγγή ποταμό! Η λατρεία της Μπόντ, της θεάς της τεκνοποιίας. Ο Βιονού και το πουλι Γκαρούντα. Η μεταμορφώσεις της Λουκμή. Πώς ο θεός Γκανόσσα πήρε το κεφάλι του έλέφαντος, κλπ.



Ν ΑΣΣ από τους άμείτητους θεούς των Ίνδων, είνε και ο Ντεβαντιρέν, ο άποιος—κατά την Ινδική παράδοση— βρόχησε στην άνάγκη να συνάψη φοβερός μάχης με τους γίγαντες, που ήθελαν να τον εξορίσουν απ' τον παράδεισο, αλλά στο τέλος έμεινε νικητής...

Μιά μέρα, ο Ντεβαντιρέν, ζητώντας κάποια διασκέδαση, κατέβηκε στη γή, όπου του συνέβη ν' αγαπήσει τη γυναίκα ενός άναχωρητού (προσκυνητού των ιερών τόπων), που λεγόταν Γκουνταμέν. Ο άναχωρητής αυτός είχε τη συνήθεια να σπρώχνεται κάθε πρωί, μιλιάς λαλούσε ο πετεινός, και να πηγαίνει να λούζεται μέσα στα νερά του ποταμού Γάγγη, για να ξεαγιάζεται. Ο Ντεβαντιρέν μεταμορφώθηκε, τότε, σε πετεινό και λάλησε δυνατά, πολύ πριν έρθη η κανονική ώρα. Ο Γκουνταμέν, γελωσιμένος απ' το λάλημα, σηκώθηκε, όπως συνήθος, να πάει να λουστεί στον ποταμό. Άλλω μάλιστα κατάλαβε πως ήταν άγία υεσάνχητα γάιους σπίτι του, όπου τσάκωσε έπ' ήτορφόρω το θεό με τη γυναίκα του...

Τότε ο άναχωρητής καταράστηκε το θεό, να σκεπαστεί όλο του το κορμί μ' άγασθία! Η κατάρτα έπαισε άμέσως κι' ο θεός βρόχησε σε πολύ δύσκολη θέση: Στά χάλια που ήταν, δεν τολμούσε να γυρίσει στους άλλους θεούς! Παρακάλεσε, λοιπόν, τον άναχωρητή να τον συχωρέσει γι' αυτό που είχε κάνει, και πέτυχε ως χάρη, αντί των άγασθίων, να σκεπαστεί ολόκληρη το κορμί του με χιλιάδες μάτια...

Κι' απ' αυτό το περιστατικό έμεινε ή συνήθεια να παρασταίνουν τον Ντεβαντιρέν με το κορμί του σκεπασμένο από μάτια! Ο θεός αυτός έχει τέσσερα χέρια και είνε θρονασμένος άπάνω σ' ένα κάταστρο έλέφαντα...

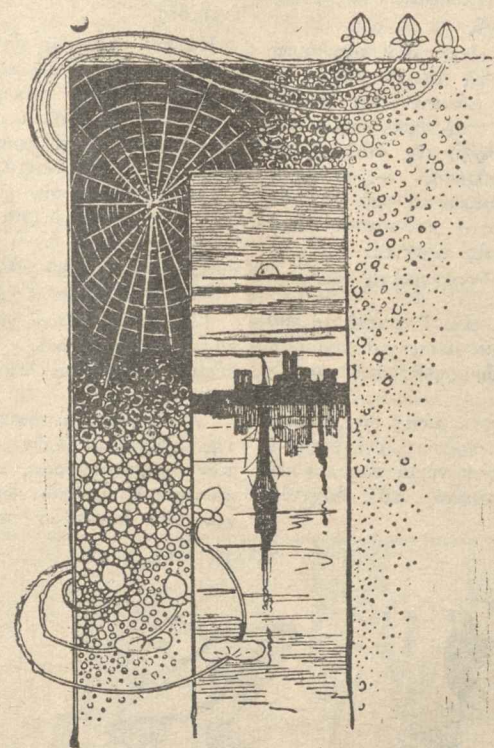
Σύμφωνα με τα ιερά βιβλία των Ίνδων, έκεινος που τρώει κυττάζοντας προς την άνα πούλη, παραταίνει τη ζωή του. Έκεινος που τρώει κυττάζοντας προς τον νότον, εξασφαλίζει δόξα και τιμές. Έκεινος που τρώει κυττάζοντας προς τη δύση, γίνεται εύτυχιμένος. Κι' εκείνος που τρώει γνωρισμένος κατά το βορρά, εξεσφαλίζει, γι' άμοιβή, τη γνώση της αλήθειας...

Ο θεός Ίντρα των Ίνδων, ο βασιλεύς δηλαδή των ούρανών, έχει για ψυχή το ούρανο τόσο και το σώμα του σκεπάζεται επίσης με χιλιά μάτια που παρασταίνουν τ' άστρα. Η βασιλεία του τελειώνει με τη λήξη μιας απ' τις δεκατέσσερες περιόδους που άποτελούν μιά ήμερα του Βράχμα. Τότε ο Ίντρα άντακαθίσταται στο θρόνο του από έναν από τους θεούς, τα πνεύματα ή τους άνθρώπους που άπο δείχνει, σ' αυτό το διάστημα, ο πιο άξιος απ' όλους για την τιμή αυτή. Ο φόβος αυτός της πρόσδοσης έκπτώσεως του άσασχολεί πολύ συχνά το θεό Ίντρα και γι' αυτό μάλιστα δη κανέναν εύσεβη άνθρώπο ν' άποσιώνεται σε πράξεις θεάρεστες, βανές να τον άνεβάσουν στο θεικό θρόνο, φροντίζει να στείλη σ' αυτόν μιά πανέμορφη νύφη για να τον βάλει σε πειρασμό και να τον κάνει ν' άμαρτήση...

Μιά απ' τις κυριότερες θεότητες των Ίνδων, είνε και η Ντούργκα, ή γυναίκα του Σίβα. Η θεά αυτή έχει την έδρα της μέσα στé

νερά του ποταμού Γάγγη, κι' έχει μέσα δέχεται όλους όσους πέφτουν στον ποταμό και πνιγνται! Και γι' αυτό το λόγο οι Ίνδοι πιστεύουν ότι μιά άφάνταστη μακαρότητα προσμένει όσους πνιγνόνται στο ιερό ποταμό και όττε δικαιώνουν και να τους σώσουν...

Η Μπόντ είνε μιά θεά, την όποία έπαισολύνται ή γυναίκες των Ίνδων για να τεκνοποιήσουν. Όσάκις μιά γυναίκα, χωρίς στην εύσπλαγχνία της θεάς αυτής, γυρίσει απ' το καλό έγγυος και φέρει στον κόσμο κορίτσι, το κορίτσι της τρέφεται και μεγαλώνει μέσα στο ναό. Κι' όταν πειά μεγαλώσει, είνε ύποχρεωμένο να εκπέθεται έξω από τις πόλεις του ναού και να πουλή την άμοιριά του στους διαβάτες! Και τα χρήματα που κερδίζει απ' το έμποριο αυτό της άμοιρίας του δεν είνε δικαίον—άλλά τα παραδίδει όλα στα χέρια του



Ιερό της θεάς Μπόντ...

Ένας άλλος περίφημος ναός, άφιερωμένος στο Σίβα και τη γυναίκα του Γκοντισθαρά, ήφώνεται στην κοιλιά του Κοτμαντού, στα Γουάλα. Όσοι πηγαίνουν για προσκύνημα στο ναό αυτό, πιστεύουν ότι, έπειτα απ' το θάνατό τους, στη μετεμίσχωση, ή ψυχή τους δεν θα κατοικήση στο σώμα ζώου κατωτέρου απ' τον άνθρωπο!

Ο ποταμός που κυλάει στους πρόποδες του λόφου του ναού αυτού, θεωρείται ιερός: Όσοι πνιγνόνται σ' αυτόν, λυγρίζονται μακάριοι, κι' όσοι άσπνιγνόνται κοντά στις όχθες του θεωρούνται γενικάς εύτυχιμένοι...

Ο θεός Βιονού μεταχειρίζεται ως ήτορφόρω το πουλί Γκαρούντα, που παρασταίνεται συνήθως με κορμί άετου και με κεφάλι θωάκιστου εφίου, μ' ένα άστρο περιέλαμο τριγύρω στο λαιμό του. Οι Ίνδοι πιστεύουν ότι ο Βιονού βγίνει από έν' αήλο που γέννησε ή μητέρα του Ντιτί και που χρειάστηκε πεντακό

σα χρόνια για να έκκολαφθή...

Η κεφόδα του Κεζι, χτισμένη σε μιά ζήλη του ποταμού Γάγγη, χωρίς ιδιαίτερο πρόνομιον: Σ' όσους πεθαίνουν έχει μέσα, κειναιε ο Βιονού και τους φθνιρίζει στο δεξί αυτό τους άκτι, που τους εξαγνίζει απ' τ' άμαρτήματά τους! Έτσι ή φηγές έκεινων που πεθαίνουν μέσα στην παγόδα, δεν εξαγνίζονται πια στη γή και τα κορμιά τους μεταβιβάζονται σε πέτρες...

Η Λουκμή, θεά της άφρονίας, είνε μιά απ' τις γυναίκες του Βιονού. Η θεά αυτή είν' έξασίας άμοιρίας. Οι Ίνδοι ύποστηρίζουν μάλιστα ότι δεν έχει μορφή άορισμένη κι' έπ' γίνεται, ανάλογως, βουτό, φοράδα, άγέλιδα, δέντρο κι' ό,τι άλλο θέλησει! Οι Ίνδοι φέρουν τ' όνομα της θεάς, σκαλισμένο σε φιλανό, στο χέρι τους ή γύρω στο λαιμό τους και πιστεύουν πως αυτό τους προφυλάσσει απ' τα ξαρκικά δυστυχήματα...

Άναμεταξί των θεών του Ινδικού πάνθεου διασπνιεται εύκολα, απ' το κεφάλι του έλέφαντος που έχει στους ώμους του κι' ο Γκανόσσα, ο θεός της σαρίας. Ο θρύλος άναφέρει από ποιά προέχεται το παράξενο αυτό κεφάλι του: Μόλις γεννήθηκε ο θεός—γονείς του ήταν ο Σίβα και ή Παρβατή—έχγαν συναγί όλοι οι θεοί για να τον εύλογήσουν. Καθόδια σ' ένα γινεστό, είν' έρθει, άνάμεσα στους άλλους, κι' ο φοβερός Σανί, Έπειδή όμως ήξερε ότι τα μάτια του έθαγαν το κάθε τι που θα καφρονότουσαν άπάνω του, φρόντιζε προσεχτικά να μη κυττάξει το κορμί...

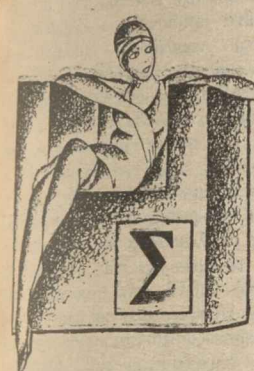
Η μητέρα όστόσο του μαρού, δεν κατάλαβε τη σημασία της επηγνίαστικής έκσεως σπασεώς του και θεώρησε τη συνεισφορά του άπειρή και περιφρονητική. Έπέμεινε τότε να κυττάξει ο θεός το νεογέννητο παιδί της. Ο Σανί γύρισε και το κυττάξε κι' άμέσως το κεφάλι του έγινε στάση και χάθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού! Η θεά, έξω φρενών, έπομαζόνταν να χυμίζει άπάνω στον καούρω θεό, αλλά μεσολάβησε ο Βράχμα και παραγγέλησε τον Σανί να τρέξει και να πάει για το άκέραιο μαρό το κεφάλι του πρώτου πλάσματος που θάβηρισε μεροστό του.

Ο Σανί βόηξε τότε έναν έλέφαντα, έφερε το κεφάλι του και τρέφε και το σπνρσέσε άπάνω στο λαμό του μαρού Γκανόσσα! Κι' για να παρηγορήσει τη μητέρα, για την τερατόδη αυτή παραμόρφωση του γυνού της, ο Βράχμα της έδωσε την ύπόσχεση πως το παιδί της θα γινόνταν ο πρώτος των θεών, έκείνος δηλαδή στον όποιον θ' άπευθιόνόντουσαν πρώτα-πρώτα ή προσευχές και ή θυσίες των πιστών.

Ο Γκανόσσα όμως είχε κι' άλλο άτύχημα στη θεού του σκεπασμένο: Μιά μέρα τον ο Βιονού, έχοντας τη μορφή του Ραμά, γύρισε να μπη μέσ' στο παλάτι του Σίβα, ο Γκανόσσα, που δεν τον άναγνώρισε μ' αυτή τη νέα μεταμόρφωσή του, στάθηκε μεροστό και τον έμπόδισε! Τότε, οι δύο θεοί ήρθαν στα χέρια κι' ο Βιονού μ' ένα χιτώνι της φοβερής γροθιάς του, έσπασε τον έναν απ' τους δύο μεγάλους χαλιμόδοντες του Γκανόσσα και τον άφησε σημεδωμένο...

ΔΙΚΗΓΩΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεσφός Άλεξάνδρας 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί άποδέσεις παρ' άπανι τοις έν' Αθήναις Δικαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και έν γένει Οικονομικά θέματα. Άρει γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ



ΥΠΕΡΝΟΜΗ, άγαπημένη μου Άλκη, είνε ο Ζώρς Έμμερσόν, μιλώντας στο άτελεί του. Ήμουν σ' ο σολόν με τον καιμένο τον Βιαντουάν. Έγινε τόσο άγνος απ' τον καιρό που πέθανε ή γυναίκα του, όττε δεν ήθελε να ήλανά... Το είπα να έλθω έδώ να σπν τον ασπν, αλλά άρνήθηκε. Κατάλαβα πως ή θα της εύτυχίας μας δεν θα το έκανε καθόλου και ή έμεινα περισσότερο. Πώς είνε σήμω άπλη μου!

Κι' ο διάσμος ζωγράφος έβρήκε το χέρι της κρίας Γκρέν, της όρας Άμερικανίδος με την όποια είχε άραβωνιασθή πριν από λίγο καιρό. Έκείνη στεκόταν όρθή, με το πόδι της άπλωμένο προς τη μισοσβυστή φωτιά. —Έγώ; Είμαι πολύ καλά, του άπάντησε. Τού έφερε, όμως, συγχρόνως μιά παράξενη διεσπυστή ματιά, που ο Ζώρς έξήγησε άμέσως να την άσπνρη, προχάμι έντελώς άφύσσο για ένα έρωτισμένο τις παραμονές του γάμου του, έναν έρωτισμένο μάλιστα, του όποιου ή άραβωνιαστικά είνε πολύ άμοιρη και τον άρασα.

Μιά στιγμή έμειναν σιωπηλοί κι' οι δύο. Έπειτα, ξαφνικά, ή κυρία Γκρέν του έλεγε πάλι:

—Ναι, είμαι πολύ καλά. Σι' μόνο φανέσσα πολύ άρημένος!

Κι' ή ματιά της έγινε περισσότερο διεσπυστική.

—Όχι δά! είνε τότε ο ζωγράφος.

—Ο κρύος ντέ Βιαντουάν έμεινε έδώ πολύ! —Άρετά, Γκαί, όμως, μου κανείς αύτη την έρώτη;

Κι' άπάντησε πάλι τη ματιά της.

—Για να μάθω τί σου έλεε και σ' έκανε ν' αλλιάξει είνε. Δεν είνε πια ο ίδιος, το ξερε;

—Δεν βλέπει κανείς ένα παλιό του φίλο γηστό άπελπισία, χωρίς να παραχθή κι' αυτό; Μάθε άκόμα, άρσστη μου, πως αυτός ο άφροσος μόνε μου μιά περιέργη παραόληση...

Έχε την άξια να το κάνω το πορτραίτο της γυναίκας του... Γι' αυτό άρβιδός ήλθε να με δει...

—Και σ' δέχτηκε; ρώτησε ή κυρία Γκρέν.

—Άφρη! Δεν μπορούσε να το άρνήθω. Είνε πάλι διεσπυσμένος κι' αυτό που θα του κάνω είνε σάν έλεησισίνη...

Η φροσγνομία της νεαρής γυναίκας, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, έξέφρασε όλοφανε ή άναστροφή, που την άντελήφθη άμέσως ο Έμμερσόν. Προσπνιθηκε όμως ότι δεν ένωσισε τίποτα κι' έξεκαλούθηκε:

—Δεν βαρεθείς, όμως... Θα διαλέξω μιά απ' τις φωτογραφίες που θα μου στείλη και θα κάνω μιά παράξη άντιγραφή σε μεγαλύτερο μέγεθος...

Έπειδή είμαι μαθημένος να ζωγραφίζω έν το φινεζικό, θα έργαστώ έντελώς άεφα...

—Ξέρεις τί λέει ο κόσμος για το θάνατο της κρίας ντέ Βιαντουάν;... Άένε πως αυτοκτόνησε!

—Τέτοιος είν' ο κόσμος, άπάντησε στενοχωρημένος ο ζωγράφος. Η καιμένη έπαισε από άπνίες και κτέρευσε σπν στο πλωρόφορμιο. Καμιά μέρα θα πήρε περισσότερο και πέθανε... Αύτη τη γνώμη, τοίλμαχστον, έχει κι' ο άπρος της...

—Έχεις άδικο, είνε τότε ή κυρία Γκρέν με κάποιον σπντολή και σάν να δομάζε τίμης για τις έρωτήσεις που έκανε στον άραβωνιαστικό της.

Έπειτα πρόσθεσε: —Έλα, έλα, πάμε τώρα να φάμε μαζί! Το άποκνιγτό μου μάς περιμένει κάτω!

«Πούς άραγε της μίλησε;», σπλογνίζονταν ο Έμμερσόν ύστερ' από λίγες ώρες, όταν βρόχησε πάλι μόνος του. Φανόταν καθαρά πως ή μνηστή του τα ήξερε όλα. Έξη δόλοληρα χρόνια ο ζωγράφος ήταν φίλος της κρίας ντέ Βιαντουάν. Την είχε γνωρίσει τον καιρό που είχε άρβιδος να γίνεται ένδοξος. Άγνιθηθάν θεωρία τότε! Η έθε, όμως, στιγμή, ύστερ' από έξη χρόνια, που ο ζωγράφος έφτασε στα άράματα και που διφύσε για νοικοκυριό δικό του.

Τότε γνώρισε την κυρία Γκρέν. Ήταν όμορφη, έξπνη, πλούσια και τον σπντάθηκε απ' την πρώτη στιγμή. Ο ζωγράφος, όμως, όπως ήταν, μίλησε για τα σχέδιά του στην παλιά του φίλη. Αύτη φάνηκε τόσο ήσυχη, τόσο λογική, ώστε χωρίς τύχη ο Έμμερσόν θεώρησε τον έναν του εύθερο.

Έξήγησε τότε την κυρία Γκρέν κι' άμέσως άραβωνιασταν. Έστερ' από όχτώ μέρες, έμαθε πως ή Μαργαρίτα ντέ Βιαντουάν είχε πεθάνει ξαφνικά.

Στην άρχη νόμισε πως είχε σκαποθή για χάρη του. Την πρώτη φορά που είδε τον άντρα της, βεβαιώθηκε για δύο πράγματα: ότι ο κ. ντέ Βιαντουάν δεν ήξερε τίποτε απ' τα περαμένα, κι' ότι θεωρούσε πολύ φυσικό τον



θάνατο της γυναίκας του.

Νά, όμως, που τα καλά σπνματα άπέδωσαν σ' έρωτική άποκνιγή τον θάνατο της όρας κρίας, αφού μάλιστα βροθήκανε καλόβολοι άνθρωποι να δώσουν πληροφορίες για τον έρωτά του αυτόν στη μνηστή του.

Ήσαν όμως δυνατόν να ήξερε ή κόμος περισσότερα απ' το σπντο;

Την άλλη μέρα ο κρύος ντέ Βιαντουάν έστειλε στο άτελεί του Έμμερσόν τις φωτογραφίες της γυναίκας του. Κάθε φωτογραφία είχε κι' από μιά ήμερομηνία από κάτω—συνηθισμένη μάνα των σπντόρων.

Η πρώτες φωτογραφίες έδειχναν μιά γυναίκα με μισοσβυστή μάτια στα άσπια φανόταν ή πλνξή. Νά, όμως, ξαφνικά και μια άλλη φωτογραφία, ποίκιζε το ζωνάκι ν' άνασκήση. Ήταν της έρωτης που είχαν γνωρίσει...

Τα μάτια της στη φωτογραφία αύτη δεν ήταν πια τα ίδια, όττε το σπντο. Μιά άλλη γυναίκα φαερωνότανε τώρα, που έπνιουσε στην έλπδα και στη χάρη του έρωτος...

Ο ζωγράφος έπρόσθεσε τότε περισσότερο σε τις φωτογραφίες. Έχ χάρη κι' ο όριος, βροθήκοντας στα μάτια της όρας της γυναίκας στα πρώτα χρόνια των σχέσεών του. Έπειτα ή φωτογραφίες των δύο τελευταίων

χρόνων, που το αίσθημά τους είχε μετασπνθή πολύ κι' οι δεσμοί της άγάτης τους χαλαροήκανε, του φάνηκε πως εξαγνίζονταν στην παλιά τους έκφραση, τη γεμάτη άποθάρρυνση, κούραση και όνηρία...

Ξαφνικά ή καρδιά του σπνχτήρισε δυνατά κι' ένα όγνος διέτρεξε το σώμα του. Είχε δη στην τελευταία φωτογραφία μιά χρονολογία που τον άνεστάτωσε... Η φωτογραφία αύτη είχε γίνει τέσσερες μέρες ύστερ' από την άναγγελία των σπντόρων του περ' γάμου στη φίλη του. Κι' έδειχνε τότε άτελεισία, τότε συντριβή και τόσο πόνο!

Ήταν, λοιπόν, αλήθεια... Η κυρία ντέ Βιαντουάν είχε άποκνιγεί από έρωτική άτελεισία... Ω, ήταν φοβερό αυτό...

—Τό καθήκον μου τώρα είνε, σπνχτήρισε ο ζωγράφος, να κρύψω αυτό το φοβερό πράγμα απ' την Άλκη. Κι' ένα μέσον μόνο έχω στη διάθεσή μου, που θ' άποκνιγεί όλο τον κόσμο... Νά, κάνω με κάθε θυσία την εικόνα της παλιάς μου φίλης! ***

Είχτηκε άποφασιστικά στην έργασία. Έδιάλεξε τη φωτογραφία έκείνη που έδειχνε την παλιά φίλη του με το πιο έπισημο ύφος της, κι' άρχισε το σχεδίασμα, άποφασισμένος να κάνει άλλη άντιγραφή. Γρήγορα όμως πέταξε τον πρώτο μουσμά...

Σαπλάθηκε τότε σ' ένα νιβάκι κι' έκλεισε τα μάτια του. Σε λίγο φάνηκε δολοφόντη εμπρός του ή Μαργαρίτα ντέ Βιαντουάν με την τρυφερότερη έκφραση της άγάτης της... Τον κυττάζε σάν να του χάρζε τη συγγνώμη της... Τα μάτια της όμως φανόντουσαν σάν κομμένα απ' τα πολλά κλάματα...

Χωρίς να θέλη τότε ο ζωγράφος τινάχτηκε άπάνω. Πήρε έναν άλλο μουσμά, κι' άρχισε να ζωγραφίζει τώρα από μνήμης, απ' το πρσί ως το μεσημέρι, με τόσο όρεξη, ώστε το έργο του είχε τελειώσει πια μέσα σε λίγες ώρες. Ήταν αληθινό άριστούργημα. Είχε βάσει σ' αυτό κάτι απ' την καρδιά του...

Σήμαινε μεσημέρι, όταν ξαφνα άνοιξε ή πόρτα του άτελεί και μιά δροσερή φωνή άκούστηκε:

—Μπαρό, άγάτη μου! Έτσι ξεχνάς πως και σήμερα θα φάμε μαζί; Γιατί έσπνσσο άκόμα; Σε συγχωρώ, όμως, αν έκανες κάτι άωρο...

Η μνηστή του προσήρσσε προς το καθόλο, κυττάζε προσεκτικά πολλήν ώρα την εικόνα κι' έπειτα, σάν ύπνωσπμένη γυνίς προς τον Έμμερσόν...

Είνε το πορτραίτο της κρίας ντέ Βιαντουάν; τον ρώτησε.

—Ναι, άπάντησε ο ζωγράφος με φωνή που έστρεψε λιγάκι.

—Δεν θα την δώσης όμως στον άντρα της; —Γκαί;

—Γκαί, θά το άποδείξη έκείνο που άπέδειξε και σέ μένα. Πώς αύτη ή γυναίκα σπντώθηκε εξ αίτιας σου... Μη με πλησιάζεις. Μου πρόσβεις φρόνη!

Την άλλη μέρα ή έφημερίδες άναγγέλλανε την έλπυση των άραβωνίων τους. Οι φίλοι της όρας Άμερικανίδος, όταν τους άπνιραν, έλεγαν ότι ή Άλκη στη Γαλλία της άπάνω είχε άξιώσει απ' τον καλλιτέχη να μιά ζωγραφίστη κατέ τον πια γυναίκα κι' έκείνος της άρνήθηκε... Αυτό το βεβαίως κι' ο Έμμερσόν ο ίδιος...

Το όνομα της Μαργαρίτας δεν άναφέρθηκε ούτε μιά φορά.

Το άριστούργημα του ζωγράφου, το πορτραίτο της πρώτης του άγάτης, που σπντώθηκε γι' αύτη, σπντοίξε σήμερα το παλάτι του κ. ντέ Βιαντουάν. Αύτός όμως δεν μένει εύχρισμένος...

Την ζωγράφισε από μνήμης ο Έμμερσόν, λέγει στους γνωστούς του, και την κατόπιστο μόνι για να μην προσβάλω το φίλο μου... Δεν είχε όμως ή γυναίκα μου αύτη, δεν είνε ή γυναίκα μου!

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΣΤΕΡΙ ΕΣΒΥΣΕ...

ΛΑΧΤΑΡΗΣΕ ως τα κατά-
βαθα της ψυχής της ή φτω-
χή Λίζυ, μόλις αντίκρισε σ'
ένα τρομακτικό καθισμένο σ'
στο έξοχο εκείνο κέντρο—
τον γοητευτικό και ξεχωριστό
Ντάνβιλ...

Ήθοποιόι κ' οι δύο στον ίδιο
θέατρο, ποίησε στο μεγαλύτερο
θέατρο του Λονδίνου, γνωρίζονταν
σαν φίλοι, γιατί τους χώριζε από-
στασις τεραστίου: 'Απλή κορίτσα, η
Λίζυ, είχε πάντα ρόλους λιγδολο-
γούς ή δόλτελα βουβούς, και πρω-
ταγωνιστής δημοφιλέστατος ο
Ντάνβιλ, χιλιόσημοις αστέρις
κάνοντας και μισοαυθόρμητος απ' τις
γυναικείες...

Θαυματομένη απ' τη γοητεία του
—σαν τόσες άλλες— ή φτωχή Λίζυ,
ένοιωσε γι' αυτόν στην ψυ-
χή της μια αληθινή κρυφή λα-
τρεία. Μαριμάρισε σαν τον έβλεπε
θριαμβευτή επάνω στα σανίδια της
σκαηνής, νανοιζόταν σαν αντιπι-
σιμένη απ' τη γλυκύτητα μεταλλικής
φωνής του, κ' αναγνώριζε ή υπα-
ξεί της με το πανδαυμένο του πλή-
θους, που χειροκροτούσε τον ενο-
ούμενο του κάθε βράδυ.

Νόμισε πως ο θρίαμβος του
Ντάνβιλ ήταν και δικός της, και
πως όσο πιο πολύ ηγωνόταν ο ά-
γαπημένος της στην έκτιμηση του
κόσμου, τόσο κ' εκείνη έβγαυε
απ' την άσπρη γωνιά της, και να-
μάραισε μυστικά για τις επιτυχίες
του καλού της...

Στο αντίκρισμα, λοιπόν, του
Ντάνβιλ—έκείνο το πρωί— έ-
νοιωσε την καρδιά της να χτυπά
δυνατά, και το αίμα της να πλη-
μυρίζει τις φλέβες του προσώπου
της. Πλησίασε δευτά στο τραπέ-
ζι του, τον κύτταξε με άπειρη
στοργή, και του ψιθύρισε είνχι-
ρημένη:

—Καλημέρα σας, κύριε Ντάν-
βιλ... Είμαι πολύ χαρούμενος που
σας βλέπω, και...

Απόμεινε συγχυσμένη, μη ξέρον-
τας πως ν' αποτελειώσει. Στην έ-
μφάνισή της, ο Ντάνβιλ, πήρε πρόσ-
χαρο ύψος, την καλημέρισε αιφά-
τος και βλέποντας την άμνηστια
της πρόσθεσε ειθύμια:

—...Και... Τι άλλο θέλεις να
μου πής, Λίζυ;... 'Όσοσο, κάθισε
να μου κάνης λίγη συντροφιά, να
παίξω μαζί κ' ύστερα μου λές και τη
συνέχεια...

Η καρδούλα της Λίζυ γοργο-
χτύπησε από ευτυχία. Τη συνε-
πύθεσε αληθινά, αδελφικά, ο Ντάν-
βιλ τη γλυκύα και σεμνή αυτή κο-
πέλλα, με τα πάντα φοβισμένα μα-
στάκια της, με την καλόκαρδη προ-
θυμία της και με την εξαιρετική έ-
πιμέλειά τους στους έστω και άση-
μάντους ρόλους της...

Γι' αυτό και στο άνακρουμά της,
έκείνο το πρωί, ένοιωσε αληθινή
χαρά, και τη φώναζε κοντά του δι-
χως να φαντάζεται το κρυφό της
αίσθημα γι' αυτόν...

Η Λίζυ καθίσε—ζάωσε σε μια
καρέκλα, άκούοντας το σανίδι
της στην άσπρη του τραπέζι, λο-
ξοκύτταζε τη σκιά της στην αντι-
κρινή βιτρίνα και, διορθώνοντας
με φιλοφρόνηση κρυφή το στραβο-
δαμένο μπερεσί της, μοιραϊό-
ρισε:

—Κουράστηκα διαβάζοντας και
βγίνα να πάρω λίγη πρωινή δο-

σίδα... Κι' έσεις τό ίδιο, κύριε
Ντάνβιλ...

Ο Ντάνβιλ χαμογέλασε. Κι' έ-
πειτα της είπε με χαρδευτική, μα
και προσπατευτική φωνή:

—'Όχι, καλή μου Λίζυ... 'Ισα-
ίσα πέφτα τη νύχτα μου, κάνον-
τας άταξίες, σαν ένα κακομαθημέ-
νο παιδί... Και τώρα ξεκουράζω
τα τσακισμένα νευρά μου στη δο-
σηρή αυτή γωνιά...

Η Λίζυ ένοιωσε κάτι να της
δαγκώνει κρυφά την καρδούλα. Δέν
έδειξε όμως τίποτε απ' την άδνη-
ρή της πίκρα, κ' είπε με τόνο έ-
πιληρτικό, γεμάτον τρυφερότητα:

—'Α, μα το παραμάνετε πειά κ'
έσεις, κύριε Ντάνβιλ... Είσαι, α-
ληθινά, το χαρδευμένο παιδί της
σκαηνής, μα πρέπει να κυ-
τάρτε λιγάκι και τον ένανό σας...

Ο Ντάνβιλ γέλασε με την καρ-
διά του, δείχνοντας τα άμμορα
λαμπέρα του δόντια και, προση-
λόντας στη Λίζυ δυο μάτια γεμάτα
κέρη, της είπε:

—Μά πόση ώρα μιλούμε, κ' ά-
κόμα δεν σου πρόσπερα κάτι... 'Α,
είμαι άσυγχώρητος γι' αυτή μου
την άφηρημάδα...

Και χτύπησε με το δαχτύλίδ
του το μάγουλο του προσώπου. Τό
γυαρόν άφανε διακρινότα, πρ-
ώτρησε με τη ματιά του τη Λίζυ.

Εκείνη ψιθύρισε δειλά:

—Μα... μα μάτια μόνον...

Τό γυαρόν άπομαρύνθηκε, έ-
νω ο Ντάνβιλ, σκαίνοντας λιγάκι,
της είπε με ύψος πρόσχαρο:

—Γιατί μια «αίτηρα μόνον»...

Δέν πείρισε κάτι άλλο;... Να,
κάτι άλλο για να φάς;...

Η Λίζυ άργούρισε το πινά-
κιλο κεφάλι της, κ' άποκρί-
θηκε σαν άφηρημένη:

—Δέν πεινάω... Εύχαριστώ... Α-
πώς τις τελευταίες μέρες ούτε κ'
πες ξέρω τί έχω...

—Τά βλέπεις λοιπόν, μικρούλα
μου, που ξέρεις να συμδουλήεις;

Γιατί δεν κυττάζεις ποτέ την έ-
γεία σου, κ' έπειτα να δασκαλεύ-
εις άλλους;...

—...Και... Τι άλλο θέλεις να
μου πής, Λίζυ;... 'Όσοσο, κάθισε
να μου κάνης λίγη συντροφιά, να
παίξω μαζί κ' ύστερα μου λές και τη
συνέχεια...

Η Λίζυ καθίσε—ζάωσε σε μια
καρέκλα, άκούοντας το σανίδι
της στην άσπρη του τραπέζι, λο-
ξοκύτταζε τη σκιά της στην αντι-
κρινή βιτρίνα και, διορθώνοντας
με φιλοφρόνηση κρυφή το στραβο-
δαμένο μπερεσί της, μοιραϊό-
ρισε:

—Κουράστηκα διαβάζοντας και
βγίνα να πάρω λίγη πρωινή δο-

σίδα... Κι' έσεις τό ίδιο, κύριε
Ντάνβιλ...

Ο Ντάνβιλ χαμογέλασε. Κι' έ-
πειτα της είπε με χαρδευτική, μα
και προσπατευτική φωνή:

—'Όχι, καλή μου Λίζυ... 'Ισα-
ίσα πέφτα τη νύχτα μου, κάνον-
τας άταξίες, σαν ένα κακομαθημέ-
νο παιδί... Και τώρα ξεκουράζω
τα τσακισμένα νευρά μου στη δο-
σηρή αυτή γωνιά...

Η Λίζυ ένοιωσε κάτι να της
δαγκώνει κρυφά την καρδούλα. Δέν
έδειξε όμως τίποτε απ' την άδνη-
ρή της πίκρα, κ' είπε με τόνο έ-
πιληρτικό, γεμάτον τρυφερότητα:

—'Α, μα το παραμάνετε πειά κ'
έσεις, κύριε Ντάνβιλ... Είσαι, α-
ληθινά, το χαρδευμένο παιδί της
σκαηνής, μα πρέπει να κυ-
τάρτε λιγάκι και τον ένανό σας...

Ο Ντάνβιλ γέλασε με την καρ-
διά του, δείχνοντας τα άμμορα
λαμπέρα του δόντια και, προση-
λόντας στη Λίζυ δυο μάτια γεμάτα
κέρη, της είπε:

—Μά πόση ώρα μιλούμε, κ' ά-
κόμα δεν σου πρόσπερα κάτι... 'Α,
είμαι άσυγχώρητος γι' αυτή μου
την άφηρημάδα...

Και χτύπησε με το δαχτύλίδ
του το μάγουλο του προσώπου. Τό
γυαρόν άφανε διακρινότα, πρ-
ώτρησε με τη ματιά του τη Λίζυ.

Εκείνη ψιθύρισε δειλά:

—Μα... μα μάτια μόνον...

Τό γυαρόν άπομαρύνθηκε, έ-
νω ο Ντάνβιλ, σκαίνοντας λιγάκι,
της είπε με ύψος πρόσχαρο:

—Γιατί μια «αίτηρα μόνον»...

Δέν πείρισε κάτι άλλο;... Να,
κάτι άλλο για να φάς;...

Η Λίζυ άργούρισε το πινά-
κιλο κεφάλι της, κ' άποκρί-
θηκε σαν άφηρημένη:

—Δέν πεινάω... Εύχαριστώ... Α-
πώς τις τελευταίες μέρες ούτε κ'
πες ξέρω τί έχω...

—Τά βλέπεις λοιπόν, μικρούλα
μου, που ξέρεις να συμδουλήεις;

Γιατί δεν κυττάζεις ποτέ την έ-
γεία σου, κ' έπειτα να δασκαλεύ-
εις άλλους;...

—...Και... Τι άλλο θέλεις να
μου πής, Λίζυ;... 'Όσοσο, κάθισε
να μου κάνης λίγη συντροφιά, να
παίξω μαζί κ' ύστερα μου λές και τη
συνέχεια...

Η καρδούλα της Λίζυ γοργο-
χτύπησε από ευτυχία. Τη συνε-
πύθεσε αληθινά, αδελφικά, ο Ντάν-
βιλ τη γλυκύα και σεμνή αυτή κο-
πέλλα, με τα πάντα φοβισμένα μα-
στάκια της, με την καλόκαρδη προ-
θυμία της και με την εξαιρετική έ-
πιμέλειά τους στους έστω και άση-
μάντους ρόλους της...

Γι' αυτό και στο άνακρουμά της,
έκείνο το πρωί, ένοιωσε αληθινή
χαρά, και τη φώναζε κοντά του δι-
χως να φαντάζεται το κρυφό της
αίσθημα γι' αυτόν...

Η Λίζυ καθίσε—ζάωσε σε μια
καρέκλα, άκούοντας το σανίδι
της στην άσπρη του τραπέζι, λο-
ξοκύτταζε τη σκιά της στην αντι-
κρινή βιτρίνα και, διορθώνοντας
με φιλοφρόνηση κρυφή το στραβο-
δαμένο μπερεσί της, μοιραϊό-
ρισε:

—Κουράστηκα διαβάζοντας και
βγίνα να πάρω λίγη πρωινή δο-

σίδα... Κι' έσεις τό ίδιο, κύριε
Ντάνβιλ...

Ο Ντάνβιλ χαμογέλασε. Κι' έ-
πειτα της είπε με χαρδευτική, μα
και προσπατευτική φωνή:

—'Όχι, καλή μου Λίζυ... 'Ισα-
ίσα πέφτα τη νύχτα μου, κάνον-
τας άταξίες, σαν ένα κακομαθημέ-
νο παιδί... Και τώρα ξεκουράζω
τα τσακισμένα νευρά μου στη δο-
σηρή αυτή γωνιά...

Η Λίζυ ένοιωσε κάτι να της
δαγκώνει κρυφά την καρδούλα. Δέν
έδειξε όμως τίποτε απ' την άδνη-
ρή της πίκρα, κ' είπε με τόνο έ-
πιληρτικό, γεμάτον τρυφερότητα:

—'Α, μα το παραμάνετε πειά κ'
έσεις, κύριε Ντάνβιλ... Είσαι, α-
ληθινά, το χαρδευμένο παιδί της
σκαηνής, μα πρέπει να κυ-
τάρτε λιγάκι και τον ένανό σας...

Ο Ντάνβιλ γέλασε με την καρ-
διά του, δείχνοντας τα άμμορα
λαμπέρα του δόντια και, προση-
λόντας στη Λίζυ δυο μάτια γεμάτα
κέρη, της είπε:

—Μά πόση ώρα μιλούμε, κ' ά-
κόμα δεν σου πρόσπερα κάτι... 'Α,
είμαι άσυγχώρητος γι' αυτή μου
την άφηρημάδα...

Και χτύπησε με το δαχτύλίδ
του το μάγουλο του προσώπου. Τό
γυαρόν άφανε διακρινότα, πρ-
ώτρησε με τη ματιά του τη Λίζυ.

Εκείνη ψιθύρισε δειλά:

—Μα... μα μάτια μόνον...

Τό γυαρόν άπομαρύνθηκε, έ-
νω ο Ντάνβιλ, σκαίνοντας λιγάκι,
της είπε με ύψος πρόσχαρο:

—Γιατί μια «αίτηρα μόνον»...

Δέν πείρισε κάτι άλλο;... Να,
κάτι άλλο για να φάς;...

Η Λίζυ άργούρισε το πινά-
κιλο κεφάλι της, κ' άποκρί-
θηκε σαν άφηρημένη:

—Δέν πεινάω... Εύχαριστώ... Α-
πώς τις τελευταίες μέρες ούτε κ'
πες ξέρω τί έχω...

—Τά βλέπεις λοιπόν, μικρούλα
μου, που ξέρεις να συμδουλήεις;

Γιατί δεν κυττάζεις ποτέ την έ-
γεία σου, κ' έπειτα να δασκαλεύ-
εις άλλους;...

—...Και... Τι άλλο θέλεις να
μου πής, Λίζυ;... 'Όσοσο, κάθισε
να μου κάνης λίγη συντροφιά, να
παίξω μαζί κ' ύστερα μου λές και τη
συνέχεια...

Η καρδούλα της Λίζυ γοργο-
χτύπησε από ευτυχία. Τη συνε-
πύθεσε αληθινά, αδελφικά, ο Ντάν-
βιλ τη γλυκύα και σεμνή αυτή κο-
πέλλα, με τα πάντα φοβισμένα μα-
στάκια της, με την καλόκαρδη προ-
θυμία της και με την εξαιρετική έ-
πιμέλειά τους στους έστω και άση-
μάντους ρόλους της...

Γι' αυτό και στο άνακρουμά της,
έκείνο το πρωί, ένοιωσε αληθινή
χαρά, και τη φώναζε κοντά του δι-
χως να φαντάζεται το κρυφό της
αίσθημα γι' αυτόν...

Η Λίζυ καθίσε—ζάωσε σε μια
καρέκλα, άκούοντας το σανίδι
της στην άσπρη του τραπέζι, λο-
ξοκύτταζε τη σκιά της στην αντι-
κρινή βιτρίνα και, διορθώνοντας
με φιλοφρόνηση κρυφή το στραβο-
δαμένο μπερεσί της, μοιραϊό-
ρισε:

—Κουράστηκα διαβάζοντας και
βγίνα να πάρω λίγη πρωινή δο-

σίδα... Κι' έσεις τό ίδιο, κύριε
Ντάνβιλ...

Ο Ντάνβιλ χαμογέλασε. Κι' έ-
πειτα της είπε με χαρδευτική, μα
και προσπατευτική φωνή:

—'Όχι, καλή μου Λίζυ... 'Ισα-
ίσα πέφτα τη νύχτα μου, κάνον-
τας άταξίες, σαν ένα κακομαθημέ-
νο παιδί... Και τώρα ξεκουράζω
τα τσακισμένα νευρά μου στη δο-
σηρή αυτή γωνιά...

Η Λίζυ ένοιωσε κάτι να της
δαγκώνει κρυφά την καρδούλα. Δέν
έδειξε όμως τίποτε απ' την άδνη-
ρή της πίκρα, κ' είπε με τόνο έ-
πιληρτικό, γεμάτον τρυφερότητα:

—'Α, μα το παραμάνετε πειά κ'
έσεις, κύριε Ντάνβιλ... Είσαι, α-
ληθινά, το χαρδευμένο παιδί της
σκαηνής, μα πρέπει να κυ-
τάρτε λιγάκι και τον ένανό σας...

Ο Ντάνβιλ γέλασε με την καρ-
διά του, δείχνοντας τα άμμορα
λαμπέρα του δόντια και, προση-
λόντας στη Λίζυ δυο μάτια γεμάτα
κέρη, της είπε:

—Μά πόση ώρα μιλούμε, κ' ά-
κόμα δεν σου πρόσπερα κάτι... 'Α,
είμαι άσυγχώρητος γι' αυτή μου
την άφηρημάδα...

Και χτύπησε με το δαχτύλίδ
του το μάγουλο του προσώπου. Τό
γυαρόν άφανε διακρινότα, πρ-
ώτρησε με τη ματιά του τη Λίζυ.

Εκείνη ψιθύρισε δειλά:

—Μα... μα μάτια μόνον...

Τό γυαρόν άπομαρύνθηκε, έ-
νω ο Ντάνβιλ, σκαίνοντας λιγάκι,
της είπε με ύψος πρόσχαρο:

—Γιατί μια «αίτηρα μόνον»...

Δέν πείρισε κάτι άλλο;... Να,
κάτι άλλο για να φάς;...

Η Λίζυ άργούρισε το πινά-
κιλο κεφάλι της, κ' άποκρί-
θηκε σαν άφηρημένη:

—Δέν πεινάω... Εύχαριστώ... Α-
πώς τις τελευταίες μέρες ούτε κ'
πες ξέρω τί έχω...

—Τά βλέπεις λοιπόν, μικρούλα
μου, που ξέρεις να συμδουλήεις;

Γιατί δεν κυττάζεις ποτέ την έ-
γεία σου, κ' έπειτα να δασκαλεύ-
εις άλλους;...

—...Και... Τι άλλο θέλεις να
μου πής, Λίζυ;... 'Όσοσο, κάθισε
να μου κάνης λίγη συντροφιά, να
παίξω μαζί κ' ύστερα μου λές και τη
συνέχεια...

Η καρδούλα της Λίζυ γοργο-
χτύπησε από ευτυχία. Τη συνε-
πύθεσε αληθινά, αδελφικά, ο Ντάν-
βιλ τη γλυκύα και σεμνή αυτή κο-
πέλλα, με τα πάντα φοβισμένα μα-
στάκια της, με την καλόκαρδη προ-
θυμία της και με την εξαιρετική έ-
πιμέλειά τους στους έστω και άση-
μάντους ρόλους της...

Γι' αυτό και στο άνακρουμά της,
έκείνο το πρωί, ένοιωσε αληθινή
χαρά, και τη φώναζε κοντά του δι-
χως να φαντάζεται το κρυφό της
αίσθημα γι' αυτόν...

Η Λίζυ καθίσε—ζάωσε σε μια
καρέκλα, άκούοντας το σανίδι
της στην άσπρη του τραπέζι, λο-
ξοκύτταζε τη σκιά της στην αντι-
κρινή βιτρίνα και, διορθώνοντας
με φιλοφρόνηση κρυφή το στραβο-
δαμένο μπερεσί της, μοιραϊό-
ρισε:

—Κουράστηκα διαβάζοντας και
βγίνα να πάρω λίγη πρωινή δο-

σίδα... Κι' έσεις τό ίδιο, κύριε
Ντάνβιλ...

Ο Ντάνβιλ χαμογέλασε. Κι' έ-
πειτα της είπε με χαρδευτική, μα
και προσπατευτική φωνή:

—'Όχι, καλή μου Λίζυ... 'Ισα-
ίσα πέφτα τη νύχτα μου, κάνον-
τας άταξίες, σαν ένα κακομαθημέ-
νο παιδί... Και τώρα ξεκουράζω
τα τσακισμένα νευρά μου στη δο-
σηρή αυτή γωνιά...

Η Λίζυ ένοιωσε κάτι να της
δαγκώνει κρυφά την καρδούλα. Δέν
έδειξε όμως τίποτε απ' την άδνη-
ρή της πίκρα, κ' είπε με τόνο έ-
πιληρτικό, γεμάτον τρυφερότητα:

—'Α, μα το παραμάνετε πειά κ'
έσεις, κύριε Ντάνβιλ... Είσαι, α-
ληθινά, το χαρδευμένο παιδί της
σκαηνής, μα πρέπει να κυ-
τάρτε λιγάκι και τον ένανό σας...

Ο Ντάνβιλ γέλασε με την καρ-
διά του, δείχνοντας τα άμμορα
λαμπέρα του δόντια και, προση-
λόντας στη Λίζυ δυο μάτια γεμάτα
κέρη, της είπε:

—Μά πόση ώρα μιλούμε, κ' ά-
κόμα δεν σου πρόσπερα κάτι... 'Α,
είμαι άσυγχώρητος γι' αυτή μου
την άφηρημάδα...

Και χτύπησε με το δαχτύλίδ
του το μάγουλο του προσώπου. Τό
γυαρόν άφανε διακρινότα, πρ-
ώτρησε με τη ματιά του τη Λίζυ.

Εκείνη ψιθύρισε δειλά:

—Μα... μα μάτια μόνον...

Τό γυαρόν άπομαρύνθηκε, έ-
νω ο Ντάνβιλ, σκαίνοντας λιγάκι,
της είπε με ύψος πρόσχαρο:

—Γιατί μια «αίτηρα μόνον»...

Δέν πείρισε κάτι άλλο;... Να,
κάτι άλλο για να φάς;...

Η Λίζυ άργούρισε το πινά-
κιλο κεφάλι της, κ' άποκρί-
θηκε σαν άφηρημένη:

—Δέν πεινάω... Εύχαριστώ... Α-
πώς τις τελευταίες μέρες ούτε κ'
πες ξέρω τί έχω...

—Τά βλέπεις λοιπόν, μικρούλα
μου, που ξέρεις να συμδουλήεις;

Γιατί δεν κυττάζεις ποτέ την έ-
γεία σου, κ' έπειτα να δασκαλεύ-
εις άλλους;...

—...Και... Τι άλλο θέλεις να
μου πής, Λίζυ;... 'Όσοσο, κάθισε
να μου κάνης λίγη συντροφιά, να
παίξω μαζί κ' ύστερα μου λές και τη
συνέχεια...

Η καρδούλα της Λίζυ γοργο-
χτύπησε από ευτυχία. Τη συνε-
πύθεσε αληθινά, αδελφικά, ο Ντάν-
βιλ τη γλυκύα και σεμνή αυτή κο-
πέλλα, με τα πάντα φοβισμένα μα-
στάκια της, με την καλόκαρδη προ-
θυμία της και με την εξαιρετική έ-
πιμέλειά τους στους έστω και άση-
μάντους ρόλους της...

Γι' αυτό και στο άνακρουμά της,
έκείνο το πρωί, ένοιωσε αληθινή
χαρά, και τη φώναζε κοντά του δι-
χως να φαντάζεται το κρυφό της
αίσθημα γι' αυτόν...

Η Λίζυ καθίσε—ζάωσε σε μια
καρέκλα, άκούοντας το σανίδι
της στην άσπρη του τραπέζι, λο-
ξοκύτταζε τη σκιά της στην αντι-
κρινή βιτρίνα και, διορθώνοντας
με φιλοφρόνηση κρυφή το στραβο-
δαμένο μπερεσί της, μοιραϊό-
ρισε:

—Κουράστηκα διαβάζοντας και
βγίνα να πάρω λίγη πρωινή δο-

σίδα... Κι' έσεις τό ίδιο, κύριε
Ντάνβιλ...

Ο Ντάνβιλ χαμογέλασε. Κι' έ-
πειτα της είπε με χαρδευτική, μα
και προσπατευτική φωνή:

—'Όχι, καλή μου Λίζυ... 'Ισα-
ίσα πέφτα τη νύχτα μου, κάνον-
τας άταξίες, σαν ένα κακομαθημέ-
νο παιδί... Και τώρα ξεκουράζω
τα τσακισμένα νευρά μου στη δο-
σηρή αυτή γωνιά...

Η Λίζυ ένοιωσε κάτι να της
δαγκώνει κρυφά την καρδούλα. Δέν
έδειξε όμως τίποτε απ' την άδνη-
ρή της πίκρα, κ' είπε με τόνο έ-
πιληρτικό, γεμάτον τρυφερότητα:

—'Α, μα το παραμάνετε πειά κ'
έσεις, κύριε Ντάνβιλ... Είσαι, α-
ληθινά, το χαρδευμένο παιδί της
σκαηνής, μα πρέπει να κυ-
τάρτε λιγάκι και τον ένανό σας...

Ο Ντάνβιλ γέλασε με την καρ-
διά του, δείχνοντας τα άμμορα
λαμπέρα του δόντια και, προση-
λόντας στη Λίζυ δυο μάτια γεμάτα
κέρη, της είπε:

—Μά πόση ώρα μιλούμε, κ' ά-
κόμα δεν σου πρόσπερα κάτι... 'Α,
είμαι άσυγχώρητος γι' αυτή μου
την άφηρημάδα...

Και χτύπησε με το δαχτύλίδ
του το μάγουλο του προσώπου. Τό
γυαρόν άφανε διακρινότα, πρ-
ώτρησε με τη ματιά του τη Λίζυ.

Εκείνη ψιθύρισε δειλά:

—Μα... μα μάτια μόνον...

Τό γυαρόν ά

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Γά καταπληκτικά κατορθώματα του "Αγγλου λωποδύτη Τζάκ Σέππαρ. «Πρίγκιψ των δραπετών!». Παγκόσμιο ρεκόρ αποδράσεων. Η καταδίκη του και η θανατική του εκτέλεσις κλπ.

Ο ΣΟΔΗΠΟΤΕ κακούργος κα' αν εινε ένας άνθρωπος, θα δήμευε φρενιά κακούργηματα κα' αν έχει διαπράξει, όταν καταπορεύεται ν' αποδράση μιά-δύο φορές απ' τη φυλακή, γίνεται ένδοξα των λαών και ζών: Φυσικά δέ, πού δημοφιλείς ακόμη γίνονται οι αξιωματικοί που μόνον πού δραπέτευουν απ' τα κλάπη στα όποια κρατούνται.

"Ενα απ' τα ηρωικά κατορθώματα του είδους αυτού εινε η απίστευτη οδόδρομη των ανδρών του γερμανικού καταδρομικού «Έμ-δεν», οι οποίοι, όταν ο κυβερνήτης τους έβριζε στην στεριά το πολυμυκό τους, για να μην πέσει στα χέρια των "Αγγλων, πήγαν με τις βάρκες τους ως τα νησιά των Κοκοφοριών. Έκει, πήραν ένα ι-σποράκι, ξαναγίγαναν μ' αυτό στον "Ινδικό ωκεανό κα' αφού θαλασσοδρόμησαν επί δομάδες διώ-κων, κατόρθωσαν, τέλος, να φτάσουν κα' ν' αποβιβάσθουν στην Πετροφία "Αραβία, ενώ το "Αγγλικό πλοίο κα' "Σίδνεϊ" γύριζε σ' ε-λβόληρον των "Ινδικών "Ωκεανών, φέ-χοντας να τους βρει.

Απ' την Πετροφία "Αραβία, έ-παιτ' από απεργματοφύλακες κα' μαρ-τυρικές περπατήσεις στον προμερό καύσινα της έρμιοι, νησιόκοι κα' καταδιωκόμενοι τον περισσότερο καιρό, πήγαν στη Βαγδάτη, όπου επί πέλους τελείωσαν τα δεινά τους. Οι Γερμανοί αξιωματικοί που διο-κούσαν εκεί τα τορνακά στρατεύ-ματα, τους παρέλαβαν, τους ντύσα-νε κα' τους έστειλαν μέσω Κοιν-τηνεπιστολίων, Βουλγαρίας κα' Αυστρίας, στη Γερμανία.

Από τις πιο καταπληκτικές απο-δράσεις εινε κα' το "Αγγλικό ταγ-ματώζου "Ηβανς, ο οποίος την πρώτη φορά κατόρθωσε να δραπέ-τευση απ' τη Γερμανία, όπου ήταν αιχμάλωτος. Το "Αγγλικό Στρατη-γείο τον έστειλε τότε στα στρα-τεύματα της Καλιφόρνιας. Έκει ο "Ηβανς συνελήφθη κα' πάλι, αλ-λά κα' πάλι κατόρθωσε ν' αποδρά-ση απ' το στρατόπεδο των αιχμα-λώτων, στα βάθη της Μισσούρι "Α-σίας, όπου τον είχαν στείλει.

Στην πρώτη του απόδραση, ο ταγματάρχης "Ηβανς είχε βράξει προαισθητικό το πρόσωπό του με τέτοια τέχνη, ώστε να φαίνεται σαν... νεκράρο, ούτως γινόντις μέ-σα σ' ένα ποτάμι κα' έμεινε επί ώ-ρες μέσα στο νερό άκίνητος, ανά-σκελα. Όλο το σώμα του ήταν κομμένο στο νερό κα' μόνο το πρό-σωπό του έβριζε, τοί, όπως είπα-με, φαίνονταν σαν νεκράρο... Έτσι, άκίνητος, άφελος να τον παρασεί-ρη το ρεύμα επί άκινητο χιλιόμε-τρο, χωρίς να γίνει αντιληπτός απ' τις εκατοντάδες φρουρών που ή-σαν τοποθετημένοι κατά μήκος των όχθων!...

Από τους δραπέτες έγγλυ-ματίες, ο μεγαλύτερος κα' επιτη-δεύτερος δραπέτης ήταν ο ξακου-στός "Αγγλος λωποδύτης του 18ου αιώνα Τζάκ Σέππαρ, που είχε, δι-

κάως, επωνυμιασθή ο «πρίγκιψ των δραπετών».

Ο Τζάκ Σέππαρ γεννήθηκε στ' Λονδίνο το 1702 κα' κατά την παι-δική του ηλικία ήταν ένα άρρο-σταίσιμο κα' καχεκτικό παιδάκι. Ο-παν όμως έφτασε σε ηλικία δεκά-δωδεκα ετών, παραδόξως σημειώ-θηκε σ' αυτό μια καταπληκτική, υ-περφυσική μπορεί να πη κανείς, μεταβολή, κα' ο Τζάκ βρέθηκε ξα-φνικά προσημασμένος με μια τερα-στία σωματική δύναμη.

Σχεδόν την ίδια εποχή, επειδή ήταν πενήταφρονος, πήρε τον καλό δρόμο, κα' σε ηλικία δεκαέξι ετών είχε έξιελιχθ' σ' έναν απ' τους πό-λυμυκούς κα' επανδύονους λωπο-δύτες κα' διαρρήκτες. Ήταν μο-ναδικός εις το να κλέβη φορέμα-τα, πορτοφόλια, χρυσά ρολόγια. "Ετσι μικρολοποδύτης έμεινε σ ό-λη του τη ζωή.

Μία φορά αποφάσισε να κατα-παστή με μεγαλύτερους άθλους κα' γίνεκε ληστής. Αλλά ο πρώ-τος άνθρωπος, τον οποίον λήστευε, δεν είχε πάνω του παρά πέντε σελ-λίδια, κα' ο δεύτερος δεκαεφτά. "Ε-τσι έλο το κέρδος που απέκασε

πλάκα του με άλυσσιδες βάρους δι-κατεσάρων λιρών. Στο ίδιο καί-λι, μαζί του, φιλικότερα κα' ή τότε φιλικότατα του κα' συνένοχός του, μια άνδρουνάικα τεραστίων διαστάσεων.

Την πέμπτη ημέρα, λοιπόν, Τζάκ έπασσε τις άλυσσιδες του, έβγαλε τα σιδερένια καγκέλια του παραθύρου, πήδησε στην κεντρική καίλη της φυλακής, σκαρφάλωσε στον έξωτερικό τοίχο που ήταν γε-μάτος σιδερένια καγκέλια κα' βρέ-θηκε στο δρόμο ελεύθερος, όχι δέ μόνος, αλλά συνδιδόντας μαζί του κα' την ογκώδη σύντροφό του.

Πολύ γρήγορα, ωστόσο, έδωσε άρραγή με τους καινούργιους λω-ποδυτικούς του άθλους ν' ανακα-λυφθούν τα ίχνη του κα' να συλ-ληφθ' πάλι. Τη φορά αυτή φυλα-κίστηκε στην τρομερή φυλακή του "Νιούτγκαμπτ, μέχρις ότου έγινε η δίκη του.

Πό διασημότητα τον καταδίκασε σ' θάνατο δι' άγχονης κα' η εκτέ-λεσις του ώρίστηκε για την 4ην Σεπτεμβρίου 1724.

Η καταδικαστική απόφασις ά-νακούρισε τον διευθυντή της φυ-

λάδας του με άλυσσιδες βάρους δι-κατεσάρων λιρών. Στο ίδιο καί-λι, μαζί του, φιλικότερα κα' ή τότε φιλικότατα του κα' συνένοχός του, μια άνδρουνάικα τεραστίων διαστάσεων. Την πέμπτη ημέρα, λοιπόν, Τζάκ έπασσε τις άλυσσιδες του, έβγαλε τα σιδερένια καγκέλια του παραθύρου, πήδησε στην κεντρική καίλη της φυλακής, σκαρφάλωσε στον έξωτερικό τοίχο που ήταν γε-μάτος σιδερένια καγκέλια κα' βρέ-θηκε στο δρόμο ελεύθερος, όχι δέ μόνος, αλλά συνδιδόντας μαζί του κα' την ογκώδη σύντροφό του.

Πολύ γρήγορα, ωστόσο, έδωσε άρραγή με τους καινούργιους λω-ποδυτικούς του άθλους ν' ανακα-λυφθούν τα ίχνη του κα' να συλ-ληφθ' πάλι. Τη φορά αυτή φυλα-κίστηκε στην τρομερή φυλακή του "Νιούτγκαμπτ, μέχρις ότου έγινε η δίκη του. Πό διασημότητα τον καταδίκασε σ' θάνατο δι' άγχονης κα' η εκτέ-λεσις του ώρίστηκε για την 4ην Σεπτεμβρίου 1724. Η καταδικαστική απόφασις ά-νακούρισε τον διευθυντή της φυ-

λάδας του με άλυσσιδες βάρους δι-κατεσάρων λιρών. Στο ίδιο καί-λι, μαζί του, φιλικότερα κα' ή τότε φιλικότατα του κα' συνένοχός του, μια άνδρουνάικα τεραστίων διαστάσεων. Την πέμπτη ημέρα, λοιπόν, Τζάκ έπασσε τις άλυσσιδες του, έβγαλε τα σιδερένια καγκέλια του παραθύρου, πήδησε στην κεντρική καίλη της φυλακής, σκαρφάλωσε στον έξωτερικό τοίχο που ήταν γε-μάτος σιδερένια καγκέλια κα' βρέ-θηκε στο δρόμο ελεύθερος, όχι δέ μόνος, αλλά συνδιδόντας μαζί του κα' την ογκώδη σύντροφό του.

Πό διασημότητα τον καταδίκασε σ' θάνατο δι' άγχονης κα' η εκτέ-λεσις του ώρίστηκε για την 4ην Σεπτεμβρίου 1724. Η καταδικαστική απόφασις ά-νακούρισε τον διευθυντή της φυ-

λάδας του με άλυσσιδες βάρους δι-κατεσάρων λιρών. Στο ίδιο καί-λι, μαζί του, φιλικότερα κα' ή τότε φιλικότατα του κα' συνένοχός του, μια άνδρουνάικα τεραστίων διαστάσεων. Την πέμπτη ημέρα, λοιπόν, Τζάκ έπασσε τις άλυσσιδες του, έβγαλε τα σιδερένια καγκέλια του παραθύρου, πήδησε στην κεντρική καίλη της φυλακής, σκαρφάλωσε στον έξωτερικό τοίχο που ήταν γε-μάτος σιδερένια καγκέλια κα' βρέ-θηκε στο δρόμο ελεύθερος, όχι δέ μόνος, αλλά συνδιδόντας μαζί του κα' την ογκώδη σύντροφό του.

Πό διασημότητα τον καταδίκασε σ' θάνατο δι' άγχονης κα' η εκτέ-λεσις του ώρίστηκε για την 4ην Σεπτεμβρίου 1724. Η καταδικαστική απόφασις ά-νακούρισε τον διευθυντή της φυ-

λάδας του με άλυσσιδες βάρους δι-κατεσάρων λιρών. Στο ίδιο καί-λι, μαζί του, φιλικότερα κα' ή τότε φιλικότατα του κα' συνένοχός του, μια άνδρουνάικα τεραστίων διαστάσεων. Την πέμπτη ημέρα, λοιπόν, Τζάκ έπασσε τις άλυσσιδες του, έβγαλε τα σιδερένια καγκέλια του παραθύρου, πήδησε στην κεντρική καίλη της φυλακής, σκαρφάλωσε στον έξωτερικό τοίχο που ήταν γε-μάτος σιδερένια καγκέλια κα' βρέ-θηκε στο δρόμο ελεύθερος, όχι δέ μόνος, αλλά συνδιδόντας μαζί του κα' την ογκώδη σύντροφό του.



Η μητέρα του Γκαίτε

Ενα γενικά παρατηρημένο ότι η παλαιότερη από τους μεγάλους απ' το κόσμο χροστούν ως επί το πλείον της διάπλασι της λογί-κας προσομοιωτής των στη γού-νη κα' εισρηγιστική επίδοσις της, μπράς τους. "Αν ο Λαμαρίνους κα' ο Γκαίτε έγιναν δι' έγκλην, το όφελον στις μητέρες τους, ή ο-πότες, διαπιστώνον την ιδιοφυία τους κα' προσπαθόνταν να στερεώ-σουν στην ηλικία τους την άγνητη κα' δαμάσι κα' το καλο, ξενι-φώτας διαρκώς με τη διδασκαλία τους το πνεύμα των παιδιών τους, λαμβάνοντας με στοργή κα' προσοχή τη διελή ποιητική φαντασία τους... "Ερριμε γράμματα έλλοτε για το μητέρα του Λαμαρίνους κα' για τις φροντίδες, με τις οποίες μεγάλω-σαν το γιό τους. Σήμερα θα σας πούμε μερικά πράγματα για την "Ελισάβετ Τέστορ, τη μητέρα του Γκαίτε, που πέφτει κα' αυτή να καταλάβη στη φιλολογική ιστορία μια περιβλεπτή θέση δίπλα σ' ε- τις μεγάλες γυναίκες του κόσμου.

Η "Ελισάβετ Τέστορ δεν είχε ακόμα κλείσει τα δεκαοχτώ της χρόνια, όταν οι γονείς της π- πάντησαν, χωρίς να κάνουν τον κόπο να ζητήσουν κα' τη διατή της γνώμης, με το δημοτικό σύμβουλο Γκαίτε, ο οποίος ήταν είκοσι περ-ίον χρόνια πιο μεγάλος από αυτήν. Κανείς δεν μπορεί να λογισθ' ότι η καρία συμβούλου (έτσι την αποκαλούσαν, σύμφωνα με τη γε-νησιολογική παράδοση) ήταν απολύτω- τήρασημένη από τ'ν άντρα της. Ο Γκαίτε ήταν ένας τέτοιος απελ-πιστικά βραχός κα' αίσθητος. Τι φι-λία αποσιωμένους στο καθήκον του,

στο καίλι του, πήρε τις συνδέσεις του, τις έκανε σε λουρίδες, τις έ-δεσε μεταξύ τους κα' σχημάτισε ένα είδος αερόκαλας. Γύρω πό- λι στην παράστα, έδεσε το πρόχ-ρο έκεινο σχοινί σ' ένα στυλό κα' κατέβηκε στην επέλεια του καθι-στάτος της. Καί φρονίτις να φε-δρήν το σκαθιστό περιβόλι της με τη διαρκή ειδημία της. "Εξος να εξιδανικεύη κα' τις πιο πεζές λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής.

Το πρώτο της παιδί ήταν ο Γιό-χαν Βόλφγανγκ Γκαίτε—ο Πρω-τής.

Ο γιός της στάθηκε γν' αυτήν μεγάλη παρηγοριά, ο καλύτερος σύντροφος της ζωής της, που τον βρήκατε καλύτερα κα' από το σύ-

Η ΑΓΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Ο άταίριαστος γάμος της "Ελισάβετ Τέστορ. Ο θαρύς κα' δύστροπος σύμβουλος Γκαίτε. Η "Ελισάβετ υπομένει κα' ελπίζει. Η γέννησις του Γκαίτε. Η παρηγορία κα' η χαρά της μητέρας του. Πάντα σύμφω-νοι κα' πάντα αγαπημένοι. Εύτυχες κα' συμφορές του διού της. Κον-τά σ' έρωστο παιδί της. Η άλληλογραφία της. Ο θάνατός της.

δεν αναγνώριζε κανένα προσημ-νίου να έφαρμόση τους νόμους. Κε-νένα αίσθημα, κανένα φίλτρο ε- ήταν ικανό να τον συγκινήσει. "Ε-κας βρογχικός του έγραψε γν' α-τήν ότι θεωρούσε χαμένη την ημε-ρα εκείνη, κατά την οποίαν έε-θα του παρουσιαζόταν ή εικόνα ή μάλλον, να τιμωρήσει, να έα-κρήνη...

Φαντάζεστε τώρα τη θέση της ρομαντικής "Ελισάβετ κοντά στον καινούριο σύζυγό της, που δεν μπο-ρούσε να καταλάβη ούτε τα χρητή-ματα της νεανικής κακιάς της, ούτε κα' τους ένθουςκαίτους της φλογερής ιδιοσυγκρασίας της.

Όσο η "Ελισάβετ ήταν από τις Γερμανίδες έκεινες που έχουν άνανηρη αντίληψη για τα καθήκον-τα της σιζήγους. Δεν άφησε πο-ν' να βγύλ από το γυάλι της το παρα-μυρρό παρόνοια. Ο Γκαίτε ήταν άντρας της ενόπιον Θεού κα' άν-θρώπων. Έπρεπε, λοιπόν, να φρον-τίση αυτή να προσαρμωθή προς

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

ζυγό της, επειδή τον αγαπούσε όχι μόνον σαν μητέρα, αλλά κα' σαν μεγαλύτερη αδελφή. "Όταν έπαί-ζε με το μικρό της, χαρόταν πραγματικά, σαν να ήταν κα' εκεί-νη ένα παιδί που έννοιωσε την α-νάγκη να παίζει, να τρώει, να φωνάζει, να κάνει άταξίες...

Θεοποιέμε περικό να σας πούμε ότι στο κεφάλαιο της άνατροφής κα' εκπαίδευσής του γιού της έρχονταν διαρκώς σε σύγκρουσι με την κα' συμβούλου! Ο μπαμπάς, έν-νοώντας να εινε αίσθητος σ' όλα τα ζητήματα, ήταν της γνώμης ότι τα παιδιά πρέπει ν' ανατρέφονται με μιμνήματα, με αλλεπάλληλες τιμωρίες, με άγριες μασές κα' μ-τραξίματα των δοντιών!... Έξ' α-παθέτου, ή μητέρα υποστήριζε την άποψη ότι οι καλοί κα' ήρατοι τρά-να βγύλ από το γυάλι της το παρα-μυρρό παρόνοια. Ο Γκαίτε ήταν άντρας της ενόπιον Θεού κα' άν-θρώπων. Έπρεπε, λοιπόν, να φρον-τίση αυτή να προσαρμωθή προς

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

Ενα χρόνο μετά το γάμο της, ή "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...

της, γιατί, προσημασμένους την ποιητική ιδιοφυία του, φρόντισε να τρώ μεταδόση θλους τους θησαυ-ρούς του πνεύματος κα' της κακ-διάς της.

Ο Γκαίτε έμεγάλωσε. "Αρχισε σιγά-σιγά να γίνεται γνωστός, διάσημος, σεβαστός. Το καλό του άπτο εξακολούθησε φρονίτη το δόξιο του, με την ίδια έντασιση λάμψη. Αδώς, τιμές, πλούτη, έρωτα, φίλια, όλα ν' απο-χαιόσε χωρίς κόπο, με την άδια-φορία ανθρώπου που έχει δι' α-νάγκη οδία πρόκειται να κινή στον κήπο της ζωής του... Ποτέ όμως δεν λησμονήσε την μητέρα του!

Τι σημασία είχε αν ή περισσ-σεις τον κρατούσαν μακριά της, στην αλήτη της Βεϊμάρης; Η μη-τέρα του τον συνεβούλευε κα' τον καθοδηρούσε πάντοτε από μακριά με τις επιστολές της. Από τα γραμ-ματα αυτά, που δημοσιεύτηκαν άρ-γότερα σε τόμο, μπορεί κανείς να σχημάτιση μια ιδέα για την έπι-δραση που είχε ή μητέρα του Γκαί-τε στον ποιητή. Σε πολλά γραμμα-τά του ο αθάνατος δημιουργός του Φόσντοτ, ο πάνσοφος αυτός πανε-πιστήμιον, ο πρωθυπουργός του δοκός Καρόλου Αύγουστου, ζη-τάει τη συμβούλη της μητέρας του για διάφορα ζητήματα!

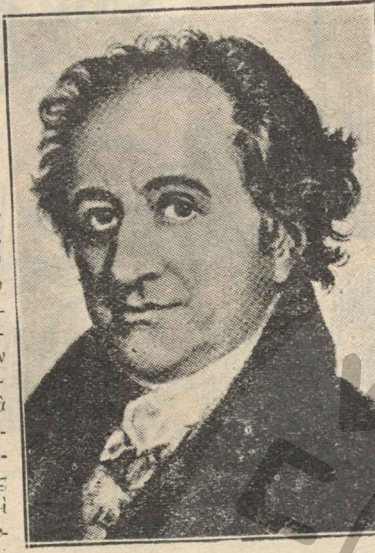
Η μητέρα του Γκαίτε είχε κα-ταπορώσει ένα δικό της φιλοσοφι-κό σύστημα, τόσο απειρημένο κα' αλλεπάλλω, ώστε ήταν έφικτο να καταστή το γιό της, ο οποίος ά-γαπούσε σ' όλα το μέτρο κα' την άμωμια, έπηρεασμένους από τους άρχαίους Έλληνες.

Όσο, όταν ο Γκαίτε έπρεπε, στα 1816, βάσει άρρωστος, στη Βεϊμάρη, ή μητέρα του λημονή-σε άμέσως την αίσθητη φιλοσο-φία της κα' έβριζε κοντά του σαν τρελή, για να τον περιποιηθή με στοργή κα' αφοσίωση. "Αργότερα, όταν ο Γκαίτε έγινε καίλι, ή μητέρα του έβριζε καίλι. Φοβήθηκε για το παιδί μου... Τοια που συνλόγησαν τις άγω-νιάδες όδες που πέσανα στο πα-σκέφαλό του, νοιώθη κα' δεινά να μού τρανή την καρδιά...

Η "Ελισάβετ έπε πολλή φρο-νιά. Από τα έξη παιδιά της, τα τέσσερα πέθαναν στην άκακία της. Πάρ' όλα αυτά, δεν έπαυε να εινε αίσθητος ως την ώρα που έβλε-σε τα μάτια της.

Την ημέρα του θανάτου της, έ-λαβε από μια φίλη της πρόσκληση για ένα γούνα. Καταλαβαίνοντας πως να πληρώσει το τέλος της, θεώρησε άπορησάσι της να είδο-ποιήση τη φίλη της ότι δ-

Η "Ελισάβετ έβλεπε τις ιδιοτρο-πίες του. Καί την τακτική α-τή ή "Ελισάβετ της κράτησε ως τις τελευταίες μέρες της ζωής της, καθώς θα ήθελε παρακαλώ...



Ο Γκαίτε

Η μεγάλη επιτυχία των «Παναθηναίων»

'Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)



Την 1 Σεπτεμβρίου, κάνοντας μια απειλητική προειδοποίηση στα δύο αυτά κράτη, έγραφα τα παρακάτω στην «Πρόβλα»: «Μεταξύ των μεραρχιών που μεταφέρουμε τώρα από μέτωπο της Πετρούπολης, πρώτο θα είναι το Ιππικό των Μπακίς, και αν οι Φινλανδοί αυτοί επιχειρήσουν να επιτεθούν κατά της Πετρούπολης, οι Μπακίς θα εξοριθούν με το σύνθημα: «Εμπρός! Σπώ! Εισιγγραφοί!» (1).

Η βία του Ιππικού των Μπακίς είχε σχηματιστεί τελειοαία. Αντιόχης της επαναστάσεως, οχευόταν να τους μεταφέρει για λόγους μίσης στην Πετρούπολη, για να υποτάξουν οι άνθρωποι αυτοί της στέπας να ζήσουν λίγο καιρό σ' ένα πολιτισμένο κέντρο, να γνωριστούν με τους εργάτες, να πάνε στις λέσχες και στα θέατρα. Η στρατοποσίση της σκέψης μου αυτής γινότανε τώρα επαγγελματική. Έγραφε να τρομάζουμε τους άστους της Φινλανδίας απειλώντας τους με μια επιδρομή των τρομερών Μπακίς.

Ωστόσο, εν τώ μεταξύ η στρατιά του Γιούντενιτς προχωρούσε γρηγορά. Στις 13 Οκτωβρίου είχε κυριεύσει τη Λούντζα και στις 16 κατέλαβε το Κράσνογιε Σέλο και την Κασιόνα, διενθύνοντας τις δυνάμεις του εναντίον της Πετρούπολης και ζητώντας να κόψει τη σιδηροδρομική γραμμή Πετρούπολης-Μόσχας. Τη δεκάτη ημέρα της επιδρομής του, ο Γιούντενιτς βρισκόταν πια στο Τσάροβογιε Σέλο. Οι Ιππείς, τους οποίους έστειλε για αναγνώριση, έβλεπαν από τους λόφους των περιχώρων το χωριό θύλο της μητροπόλεως του Αγίου Ισάακ.

Προεξοφλώντας ένα γεγονός που δεν επρόκειτο άλλως τε να συμβεί, ο ραδιοφωνικός σταθμός της Φινλανδίας ανάγγειλε την κατάληψη της Πετρούπολης από τα στρατεύματα του Γιούντενιτς. Οι προειδοί της 'Αντάντ στο 'Εισιγγραφοί' αναγγέλλαν επισήμως την είδηση αυτή στις κυβερνήσεις τους. Σ' όλη την Εύρωπη, σ' όλο τον κόσμο, έγινε έθιμο γιορτάζει η είδηση της πτώσεως της Κόκκινης Πετρούπολης.

Η πιο μεγάλη ταραχή βασίλευε στους διευθυντές κλιμάκων της Φινλανδίας. Όχι μόνο οι φιλιανδοί, αλλά και οι κυβερνήσεις ήταν υπερασπιστές της επεμβάσεως εναντίον της Ρωσίας. Κανείς δεν ήθελε να του ξερύγνη η λεία. Οι Φινλανδοί σοσιαλδημοκράτες, έννοείται, υποσχέθηκαν να μείνουν «ουδέτεροι». Το μόνο που στενοχωρούσε τους Φινλανδούς ήταν το οικονομικό ζήτημα. Τότε η 'Αντάντ τους υποσχέθηκε να τους δώσει μενίστρεντα εκατομμύρια φράγκα. Αυτή ήταν η τιμή του αίματος της Πετρούπολης στο χρηματιστήριο της 'Αντάντ.

Όχι λιγότερο αγωνιώδεις ήταν οι ζήτημα της επεμβάσεως της 'Εσθονίας.

Στις 17 Οκτωβρίου, έγραφα στο Λένιν:

«Αν, όπως ελπίζω, κρατήσουμε την Πετρούπολη, θα μπορούσαμε να διαλύσουμε δραστικά το Γιούντενιτς. Η μόνη δυσκολία θα είναι αν ο Γιούντενιτς βρή σούλο στην Φινλανδία. Πρέπει ή χώρα αυτή να του κλείσει τα σύνορα της. Άλλωστε πρέπει να διατηρήσουμε το δικαίωμα να κατακλύσουμε την 'Εσθονία, καταδιώκοντας το Γιούντενιτς».

Αυτή η πρόταση έγινε 'δεκτή, όταν τα στρατεύματά μας κατατρόπωσαν το Γιούντενιτς.

Βοήθα την Πετρούπολη στη μεγαλύτερη άταξια. Όλα πήγαιναν κακόν-κακώ. Τα συντάγματα μας διαλυόντουσαν. Οι άρχοντες τους έστρεφαν τα βλέμματά τους προς τους κομμουνιστές και οι κομμουνιστές τους προς τον Ζηνόβιεφ. Ο Ζηνόβιεφ όμως ήταν το κέντρο της γενικής συγκλίσεως. Ο Σβέρντικωφ μου είπε κάποτε γι' αυτόν:

—Ο Ζηνόβιεφ είναι ο πανικός!

Ο Σβέρντικωφ ήξερε πολύ καλά τους ανθρώπους. Και, πράγματι, στους ενόικους καιρούς, όταν, κατά την έκφραση του Λένιν, δεν είχαμε να φοβηθούμε τίποτε, ο Ζηνόβιεφ ανέβαινε στον έβδωμο ουρανό. Μά όταν η υποθέσεις πήγαιναν άσχημα, ο Ζηνόβιεφ έβρισκε

(1) Μπακίς, νομάδες απολίτιστοι που κατοικούν στα σύνορα της Εύρωπης και της 'Ασίας, προς βορράν του ποταμού Ουράλ, είνε λαμπροί καθολικοί και έχουν τρομερή φήμη για την αριότητά τους.

νάτανε σ' ένα ντιβάνι κι' άναστέναι. Από το 1917, μπόρεσα να παρατηρήσω ότι δυο πράγματα μόνο ήπυχαν για το Ζηνόβιεφ: ή το ντιβάνι ή ο έβδωμος ουρανό. Αυτή τη φορά, φτάνοντας στην Πετρούπολη, τον βρήκα στο ντιβάνι. Ολόκληρο τον βροχόντονσαν άνθρωποι θαρραλέοι, όπως ο Λάσεβιτς. Μά όλοι είχαν τα μπράτσα τους σπασμένα. Από το Σιδόλντ ζήτησα τηλεφωνικώς ένα αυτοκίνητο από το γκαράζ της στρατιάς. Μά το αυτοκίνητο δεν έφτασε στην ώριμένη ώρα. Από τη φωνή αυτού που μου τηλεφωνούσε, κατάλαβα ότι ή απάθεια, ή αποθάρρυνση, ή εγκαρτέρηση στο μοιραίο είχε κατάλαβει κι' αυτές άκόμη τις κατώτερες υπηρεσίες. Έγραφε να λάβω μέτρα έξαιρετικά, γιατί ο έχθρος βρισκόταν πια μπρος στις πόλες της Πετρούπολης. Όπως πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις, ζήτησα την υποστήριξη των ανθρώπων του τραίνου μου. Ήσαν άνθρωποι στους οποίους μπορούσε να υπολογίζω κανείς στις πιο δύσκολες περιστάσεις. Έξασκούσαν μεγάλη επιδρομή στους Άλλους, αντικαθιστούσαν τους λιγανούς, συμπλήρωναν τα κενά.

Η πρώτη μου δουλειά στην Πετρούπολη ήταν να επισκεφθώ τις έργοστάσια και τους στρατώνες. Έπειδή όλοι περφόμεν την παράδοση της πάλεως, κανένας απ' τους κομμουνιστές δεν τολμούσε να παρουσιαστεί. Μά μάλις ο Λάος ένωσεσες ότι ή Πετρούπολις δεν θα παραδινόταν και ότι, στην άναρχη, θα συνεχίζόντουσαν ή μάχες στους δρόμους, ή κατάστασις των πνευμάτων άλλαζε. Άποστάματα άνδρων και γυναικών, όλοκαιόντων με τεκούρια και άξινες, ξεκίνησαν από τα έργοστάσια. Οι εργάτες της Πετρούπολης δεν είχαν τότε καθόλου καλό παρουσιαστικό. Το χρώμα τους ήταν πελιδνό γιατί δεν έστρωσαν τίποτε, τα ρούχα τους κορελιασμένα, ή μπότες τους τριτημένες και ξεσχομένες.

—Δεν θα παραδώσουμε, σύντροφοι, την Πετρούπολη! τους έλεγα.

—Δεν θα την παραδώσουμε! μου άπαντούσαν.

Ένα ξεχωριστό πάθος έλαμπε στα μάτια των γυναικών, καθώς μιλούσαν έτσι. Η μητέρες, ή σύζυγοι, τα κορίτσια άρνούντουσαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους.

—Δεν θα την παραδώσουμε! άπαντούσαν δυνατές φωνές γυναικών, ή όποιες σάλευαν απειλητικά στα χέρια τους τα τεκούρια.

Παλλές γυναίκες ήξεραν να χρησιμοποιούν όπλα και μυθράλλιοβόλα. Όλη ή πρωτεύουσα ήταν διηρημένη σε άκινες, τις όποιες διηθύναν τα εργατικά επιτελεία. Στα πιο στρατηγικά σημεία της πόλεως είχαν τοποθετηθεί ήδραλλιοβόλα και κανόνια. Όχηρούσαμε τις διώκτες, τις προκαμίες, τα σπία... Στην περιφέρεια και κατά μήκος του Νέβα, σκάνανε γρακωμάτα. Όλο το νότιο τμήμα της πόλεως είχε μεταβληθεί σε φρούριο. Σε πολλές δρόμους και πλατείες είχαν στηθεί όδοφράγματα. Ένα κανονίγιο θάρος άλλοιόθηκε από τις εργατικές συνοικίες στους στρατώνες και παντού...

Ο Γιούντενιτς δεν άπείχε πια παρά δέκα δεκαπέντε βέρστια από την Πετρούπολη. Βρισκόταν στα όρηματά του Ποϊλάσβο, τα οποία είχε επισκεφθεί πριν από δυο χρόνια, όταν ή επανάστασις πολεμούσε νικηφόρα εναντίον του Κερένσκυ και του Κράσνοκωφ.

Τώρα ή τύχη της Πετρούπολης κρεμόταν από μια τράχα. Έγραφε να συντάξει, έατος των άλλων, την άδράνεια που είχε κινούσει το στρατό μας με κάθε θυσία.

Με μια ήμερησία μου διαταγή της 18 Οκτωβρίου, απαγόρευσα αυστηρά την αναγραφή ψευδών ειδήσεων σχετικά με τους πανικούς του στρατού μας, τους όποιους προηγουμένως παρουσιάζαν ως άποκομμήσεις, κατόπιν σφοδρότατης μάχης. Κάθε τέτοιο ψέμμα — έγραφα — θα έτιμωροείτο ως προδοσία. Στον πόλεμο, μπορεί να παραδεχτεί κανείς πλάτες, μά όχι ψέμματα. Δεν μπορεί κανείς να λήη ψέμματα στον έαυτο του.

Όπως πάντα στις δύσκολες ώρες, έβρινα απαραίτητο ν' άποκαλήκω πρωτίστως στο στρατεύμα και στη χώρα τη σκληρή αλήθεια. Έτσι την ίδια μέρα κίολας άνακοίνωσα μια άνόητη υποχώρηση των δικών μας, ως έξης:

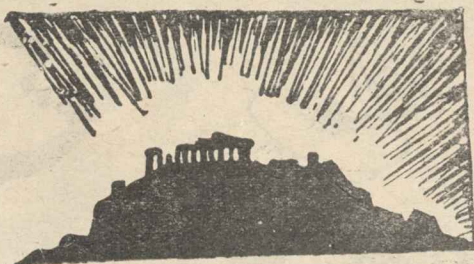
«Ένας λόχος του συντάγματος των κυνηγών φοβήθηκε επειδή παρουσιάστηκαν έχθροι στο πλευρό του. Ο διοικητής του συντάγματος έδωσε διαταγή υποχωρήσεως. Έξαιρετικά όμως κατόπιν ότι ο έχθρος δεν ήταν παρά ένα στρατεύμα δικό μας. Το σύνταγμα που υποχώρησε έτσι άνόητα, δεν ήταν από τα χειρότερα. Μάλις άνέκτησε το ήθικό του, ξαναγύρισε στις θέσεις του κι' έδιωξε μάλιστα τους έχθρους, οι όποιοι έπεχείρησαν να τις καταλάβουν».

(Άκολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ

TOY RENÉ BOYLESSE



λια και ξερόνησε με κέφι:

—Μπα!... Έσύ είσαι, Πιερόν;... Περαστικά σου... Κι' έμεις νομίζαμε πως ήσουν αδιάθετος!...

—Είμαι καλά... είνε με δειλία ο Πιερόν. Πέρασα μάλιστα να σάς καθησυχάσω... Πού είναι ο Ουμπρετέν;...

Η Λώρα μισόλεισε το μάτι, πονηρά και χαϊδαιρικά. Έπειτα του είπε ειρωνικά:

—Έλα κι' έσύ, καϊμένε!... Δεν ξέρεις τάχα, πως τέτοια ώρα δεν βρίσκεται ποτέ του στο σπίτι;... Αν θάλεις, όμως, του τηλεφώνω στο γραφείο του, πως είσαι έντελως καλά.

Ο Πιερόν της έριξε μια ματιά και μουρμούρισε ταραγμένα:

—Αυτό που λέτε, είναι ο άβραμέρος κι' ο πιο χαρτοκίμενος τρόπος για να με διώξετε άμείσως...

Η Λώρα ξαναγέλασε κι' είπε:

—Έλα δά... Δεν τολμάει κανένας να πη κι' ένα άσπετι... Άκουσε: Στις Έξη, είμαι καλεσμένη σ' ένα τσάι... Περωμένε με λοιπόν να ντυθώ, θγάνουμε μαζί, και μ' άρνείνεις στη γωνία της οδού 'Αλμά... Σύμφωνα;...

—Σύμφωνοι!... μουρμούρισε κι' ο Πιερόν μηχανικά, κυριεύμενος από μια άόριστη, ήδονική αναταραχή...

Κάθισε σ' ένα ντιβάνι, πλάι στη μισοανοιχτή πόρτα του μπουτονιέρ, κι' άκουγε τους μισοθυροβόλους εκείνους, που σανοδύνουν άκατάστατα το ντύσιμο και των καλλωπισμών μιας όμορφης γυναίκας. Η Έσπερ, ή ταραγμένη φαντασία του, τον έρωχνε σε πελάγη σπθών.

Έξαρνα, ένα κατάλειτο, ένα παζουλό και λαχταριστό γιγνύ μπουτόν ξεπρόβλεψε απ' το μισοάνοιχτο της πόρτας, τεντώθηκε προς τη διεύθυνση του καθισμένου στα καριέρα Πιερόν, και μια φωνίτσα θερμή, άνάλαφρα τρεμάμενη, άκούστηκε:

—Αντιμωνοί;... Λιγάκι άκόμη, κι' έφτασα... Νά... Περω τις κάλτσες μου τώρα...

Ο Πιερόν ένωσεσες το αίμα του να κοχλάζει. Σάν άστραση πέρσε απ' το μυαλό του ή

“ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,”

Έβδομαδιαία

Φιλολογική Έπιδεώρησις

Γραφεία: ΣΤΟΛ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντής: Ν. ΚΑΜΑΡΙΔΟΠΟΥΛΟΣ, δδός

‘Υπεύθυνος συντάξης: ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Στδς Δημητροκοπούλου.

Υπεύθυνος τυπογραφείας: ΚΩΝΣΤ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ, δδός Γοργύ 17.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

Όροι συνδρεμών

Έσωτερικόν: Έτησία Δρχ. 200

Έξωτερικόν: Έξάμηνος Δρχ. 100

Δολάρια 6

ΑΙ έπιστολαί και τα έμβάσματα πρέπει να στέλλονται ως έξης: Διεύθυνση περιοδικού ‘Παναθήναια,’ Αθήνας.

Τα ‘Παναθήναια’ άντιπροσωπεύονται καθ' όλην την ‘Αμερικήν διά την κατά φύλλον πάλησιν υπό της ‘Εταιρίας ΑΘΕΝS NEWS AGENCY.

(808—910 West 58th. Street)

NEW YORK CITY

εις την άποάν δέον ν' απευθύνεται ο ενδιαφερόμενος.

Έτος Α'. Αριθμ. φύλλου 32

Κυριακή 30 Ιουλίου

1933



Σατυρική Σελίδα

Λέει σάν Μπαχάρης βέρος:
—Δαχτυλό! "Α! δάμος πα-
(ρακά,
μ' εσένα έγκώ το έκλογές
ντέν τάχανες έχει!

Κι' ένας Κρητικός αντίμας
—μάτια σου θγαζαν φροπές!
της χαμογελά ο βλάμης
και την τρώει με...ματιές.
Τήν πλησίασε λιγάκι
—ένανψε το παλληναρι—

Σάν κορίτσι κοκκινίζει,
φλογερές ματιές της οίχνη,
φλέρετ έγγλέξικο αρχίζει,
την καρδοούλα του της δείχνει.
—Νταχτυλό, μιά ντίορ νταχτυλό
στο άγκαλιά μου σέσε
νά γκένη Βατερλώ!

Κι' ένας όγλους προσφυγάκι
μέσ' από τη Κοζανιά,
τόπισσε κακό μερόκι
γιατί τούδειξε άπονια.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

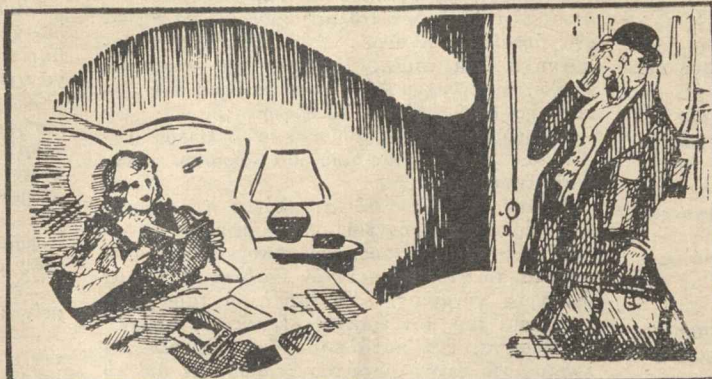
Η ΔΑΧΤΥΛΟ

Σάν περνά γεμάτη νάζι
είς το δρόμο ταχυτά
κάθε άντρας την πειράζει
με λογάκια έρωτικά.
"Αν είν' μάγκας που γυρίζει
από την ταβέρνα φέσι
μόλις πειά την αντιγράφει
της φρονιάζει μέσ' στη μέση.
—Δαχτυλό, μυστήρια δαχτυλό,
μέ τα ναζάκια σου πώ! πώ!
μου πήρες το μυαλό!

"Ένας δάσκαλος καλλιὰ του
βαίνουν άεροποδητεί
από πάνω άσ' τα γυαλιά του
την κυττά άσκαρδαμντεί.
Τρέχει πίσω παραιόρωσ
(λές και πούχουν βάλει νέφτι)
γυαλιά και κονδυλοφόρος
άπ' τα χέρια του τού πέφτει
και της λέει:
—Δαχτυλό, ό θεία δαχτυλό,
είμαι πτωχός αλλά το εϋ
είν' ούκ έν τή πολήφ...

Κι' ένας έκλογεύς Έβραϊός
ιδι' τη Σαλονίκη αϊτός,
την σιμώνει μιά ήμέρα
ποιτωτός και κουρδιστός.
Λές τόν έπαισε παλάβρα
που τόν χτίτησε ό έρωσ
και σάν νάτανε στη χάβρα

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ



Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΟΥ ΓΥΡΝΑΕΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΑΠ' ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ: —Θεέ
μου, θαύμα!... "Η γυναίκα μου είνε μόνη της!...

και της λέει με μερόκι
όσο σφίγγει το ζουνάκι:
—Δαχτυλό, μάθια μου δαχτυλό,
όντας σ' είδα τσ' έπόρισες
μ' έκανες κουζινά!

Είς το Φάληρο σάν βήγας,
πέρα στήν άερογιαλιά,
ένα Έγγλέζακι βήγας
μέ ξανθά-ξανθά μαλλιά.

Σάν περνάει αϊτή κοντά του,
πάντα θά της ξεροβήξει,
την καλαίει στον όντά του
τό... αϊσθημά του νά της δείξει.
—Νταχτυλό, σεβέριμ νταχτυλό,
εσένα τέλω γιαδουλόουμ
ναζλούμ ραχάτ λουκούμ.

Ο ΣΑΧΛΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΝΕΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

(«Η κυβέρνησις θά έπρεπε νά φορο-
λογήση έλαφρώς μέν τά είδη πρώτης
ανάγκης και θαυότατα τά διάφορα καλ-
λυντικά...»)

Αί έφημερίδες της 15ης 'Ιουλίου)
Λοιπόν! Σπά μύρα, γεννάως, νέα
(φορολογία!

—είς όλα τά καλλυντικά επωφέν»
(Πιέρο-Κοτ!—

"Αμ τότε άς γίνη αρχή από τη Δη-
(μοσχία...
που μύρα όλες της γωνίες έγόμενε
(κι' αϊτή.

'Αφού ανακουφιστήρια δέν φρόντισε
(νά δώση,
τά μύρα, που... παρηχθήσαν αϊτή
(άς τά πληρώση!

Ο ΚΡΥΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΤΑ

—Τί γίνεται, ό φίλος μας ό γα-
τρός;

—Ζή τώρα ήσυχος κι' εϊνής
στο έξοχικό του σπίτι. Θά πάω αϊ-
ριο μάλιστα νά τόν ιδώ. Θ'άτε
νά τού πώ τίποτα;

—"Α! όχι, είχασσ'σώ. Πήτε
τον μόνον πώς... και οι πελάτες
του ξοϋν ήσυχοι κι' εϊτυχείς σάν
κι' αϊτόν.

—...Και πώς είνε ή σημαία των
Κινέζων, μπαμπά;

—Είνε κίτρινη και τετράγωνη,
μ' ένα δρόκιο στη μέση.

—Τότε, μπαμπά, θά νικήση με
...τό ποινταλόκι τού δρόκου μας.
Τό πρωί τού τό έβγαλε ή μαμά και
ήταν έτσι άκαρδώς!...

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ



Ο ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ (Στη γυναίκα
του). —Καλημέρα, αγάπη μου! Τί κάνεις; (Σ τόν όπάλληλό
του). —"Ιωσήφ, φίλησε λοιπόν τη γυναίκα μου. Δέν ήλθεις πώς είμαι
πνιγμένος στη δουλειά!...



ΣΤΟ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ ΕΝ ΟΡΑ ΚΙΝΑΥΝΟΥ:
Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (στο ναύτη). —Τί κάνεις εκεί, ζών; Δέν ρού
είπα νά πäs νά καθουχάσης τούς επιβάτες;
Ο ΝΑΥΤΗΣ. —Καθώς βλέπετε, καπετάνιε, αυτό κάνω!...